

SCHATRIJK IN CHRISTUS

Jan van Buren

Schatrijk in Christus

mijn identiteit in Hem

Schatrijk in Christus

mijn identiteit in Hem

Copyright © Jan van Buren

Coördinatie: Arjan Baan

Redactie: Hugo Bouter

Vormgeving: Jan Paul Spoor

Eerste editie 2018 Stichting HeartCry

in samenwerking met OudeSporen online uitgeverij

ISBN/EAN 978-94-91797-35-4 (Eboek)

ISBN/EAN 978-94-91797-36-1

NUR 707

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch of mechanisch, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*'Rijkdom en eer is er bij Mij, duurzaam bezit en gerechtigheid
(...), om wie Mij liefhebben, in erfelijk bezit te laten
nemen wat er is, en ik zal hun schatkamers vullen'.*

Spreuken 8:18-21

Inhoud

Aanbeveling	11
Woord vooraf	13
1. Ik ben door God geschapen en gewenst.	15
2. Ik ben persoonlijk verantwoordelijk	21
3. Ik ben opnieuw geboren	27
4. Ik ben gerechtvaardigd.	35
5. Ik ben iemand die weet wat vergeving is	43
6. Ik ben door God uitverkoren	51
7. Ik ben een kind van God geworden.	59
8. Ik ben een nieuwe schepping in Christus	67
9. Ik ben een schaap van Gods kudde.	73
10. Ik ben zo vrij als een vogel, maar gebonden aan Gods Woord	81
11. Ik ben een heilige	87
12. Ik ben verzegeld met de Heilige Geest	93

13. Ik ben een priester bij Gods altaar	103
14. Ik ben een dienstknecht van Christus	115
15. Ik ben een soldaat in Gods leger	121
16. Ik ben een atleet in de renbaan	129
17. Ik ben een ambassadeur van Christus	135
18. Ik ben een erfgenaam	141
19. Ik ben een overwinnaar	147
20. Ik ben niet perfect, maar jaag naar volmaaktheid.	155
21. Ik ben op weg naar een heerlijke toekomst	161
Doelstellingen van Stichting Heart Cry	169

Aanbeveling

door Arjan Baan, evangelist Stichting HeartCry

We leven in een gebroken wereld. Regelmatig horen we mensen om ons heen spreken over een identiteitscrisis! Wat is dat? 'Het is een sterk gevoel van onmacht om verschillende aspecten van je eigen identiteit te kunnen samenvoegen. Je loopt vast met je doelen op langere termijn, beroepskeuze, seksuele gerichtheid, vriendschappen, religieuze overtuiging, morele waarden, opvoeding, enz. Het kan gepaard gaan met depressieve klachten, wanorde of ontevredenheid'.

Identiteit is een hot-item in deze tijd. Christenen en niet-christenen worstelen met de vraag: 'Wie ben ik eigenlijk?' Deze vraag heeft alles te maken met ons zelfbeeld. De één heeft een positief en de andere heeft een negatief zelfbeeld. Hoe we naar onszelf kijken heeft dikwijls te maken met gedachten en gevoelens, die gebaseerd zijn op wat we hebben meegekregen van onze ouders, klasgenoten, vriendenkring, collega's – of niet te vergeten de publieke opinie. We beginnen dan eigenlijk aan de verkeerde kant. Het allerbelangrijkste is immers: 'Hoe kijkt God naar jou en mij?'

De Bijbel leert dat jouw identiteit – mens- en zelfbeeld – wordt bepaald door drie grote gebeurtenissen:

a. Jij bent een schepsel van God. God heeft jou gewild. Hij heeft je geschapen naar Zijn beeld. Jij bent het werk van Zijn handen. God heeft jou geschapen met een doel: Hem eren en verheerlijken! Ieder mens – ook jij – bent kostbaar.

b. Jij bent een gevallen schepsel – een zondaar. Door de zondeval en door de geboorte uit zondige ouders heb jij ook een zondige natuur, en probeer je het gat in je hart op te vullen met de verkeerde dingen. Je zoekt naar de goedkeuring van mensen, zoals ouders, collega's en vrienden. Je vindt hun goedkeuring dikwijls belangrijker dan de goedkeuring van God. Verder zoek je ook je identiteit in een opleiding of mooie carrière, auto, strak lichaam of specifieke hobby, enz.

c. Hoe kan dat laatste veranderen? Alleen door een levende relatie met Jezus Christus. Als je tot levend geloof komt, dan ben je in Christus immers een nieuwe schepping. En als je 'in Christus' bent, dan ben je schatrijk. Je bent dan gezegend met alle geestelijke zegeningen (Efeze 1). Corrie ten Boom zei het zo vaak: 'Het is net als een tafel vol lekkernijen in het paleis van een koning. Je wordt uitgenodigd om vrijmoedig gebruik te maken van de tafel vol lekker eten. Geestelijk is het net zo. Deze zegeningen vallen je door de wedergeboorte ten deel en staan je vrij ter beschikking. Je mag naar Christus toe komen en er vrijmoedig uit leven'.

Dit boekje van mijn vriend en broeder Jan van Buren wil je leren deze zegeningen en schatten te ontdekken. Het gaat er niet om dat we dit voelen, maar dat we het mogen weten en er vervolgens uit gaan leven. De inhoud is een studie van allerlei teksten uit het Oude en Nieuwe Testament die ons laten zien wie de gelovigen in Christus zijn. Je moet als gelovige immers niet gevormd worden door het denken van de wereld om je heen, maar je moet op een Bijbelse manier leren denken. Het gaat er ten diepste niet om hoe je naar jezelf kijkt. Introspectie en zelfonderzoek leiden ten diepste nergens toe. Als je dat wel doet, dan ben je als die man die een horloge uit elkaar haalt om te ontdekken hoe het in elkaar zit. Het is een kansloze missie, je krijgt het horloge immers nooit meer in elkaar. We moeten ons geloofsoog richten op de Waarheid – op Jezus. Blijf daarom zoeken in de Bijbel, totdat je het hele plaatje begrijpt: in Christus ben je al schatrijk! Je bent een rijk gezegend mens! De Heere Jezus alleen kan je lege hart bevredigen met Zijn rijkdom!

Ik ben dankbaar dat ik al jaren met broeder Jan mag optrekken. Altijd weer wijst hij (on)gelovigen op het Woord, omdat hij weet dat als je de Waarheid bestudeert, de Waarheid je vrijmaakt. Van harte bid ik dat de inhoud christenen tot de vrijheid brengt waarmee Christus ons heeft vrijgemaakt.

Sliedrecht, april 2018

Woord vooraf

Ook al heb je veel aardse rijkdommen verzameld, dit betekent niet dat je ook gelukkig bent. Je kunt alleen echt gelukkig zijn, als je de Heere Jezus kent als je Redder en God als je Vader. Daarbij zijn aardse rijkdommen en geluk heel betrekkelijk, het echte genieten komt uit Gods hand. Dit zei lang geleden ook de wijze, schatrijke koning Salomo. Wat je gratis van God kunt ontvangen, is een schat in de hemelen, die met geen enkele aardse rijkdom te vergelijken is. Want het is de *zegen* van de Heere, die rijk maakt: nu reeds, en voor eeuwig!

Dat is het onderwerp van dit boek. De Bijbel is uniek en niet te vergelijken met enig ander boek. God heeft hierin laten opschrijven zowel wat in het verleden heeft plaatsgehad, alsook wat in de toekomst zal plaatsvinden. Maar ook hoe de gelovigen nu kunnen leven tot Zijn eer, met de mogelijkheden en gaven die Hij hun geeft. Wij zijn in Christus heel rijk gemaakt met vele zegeningen. Het is Gods verlangen dat wij die zegen door het geloof in bezit nemen. Tijdens het lezen van de studies in dit boek wil ik samen met jou de Bijbel openen en daarin ook veel lezen. Je kunt dit vergelijken met het graven naar een schat. Door het lezen in de Bijbel kun je de onnaspeurlijke rijkdommen ontdekken die God ons in Christus heeft geschonken. Steeds ontdek je nieuwe dingen en nieuwe aspecten van Gods wijsheid. We zien hoe goed en mooi de Schepper alles heeft gemaakt, en dat Hij een zinvolle toekomst met ons voor ogen had. Hij heeft de eerste mensen niet aan hun lot overgelaten, nadat zij zich door de satan lieten verleiden. We zien ook hoe de Heere Jezus, die Zelf God is, de heerlijkheid van de hemel heeft verlaten en Mens is geworden. De Koning der koningen werd hier op aarde niet geboren in een paleis, maar in een arm gezin, om ons – arme mensen – rijk te maken in Hem. Daarbij hebben wij een nieuwe identiteit in Christus ontvangen.

Speciaal aan Paulus heeft God laten zien wat het rijk-zijn in geestelijke zin betekent. God heeft hem namelijk geheimenissen toevertrouwd, die Hij niet eerder aan de mensen had bekendgemaakt. Gedreven uit liefde voor Christus verlangde Paulus ernaar die rijkdommen met velen te delen. Deze dingen heeft hij ook gepredikt en door middel van zijn brieven wereldkundig gemaakt. In zijn onderwijs laat de apostel zien hoe zondige mensen door bekering en geloof de rijkdom van Gods genade kunnen ontvangen. En we zien ook de rijkdom van de kennis van Christus, Die Zijn leven voor ons heeft overgegeven, opdat wij voortaan tot eer van God zouden kunnen leven. We krijgen ook oog voor de rijkdom van de toekomstige heerlijkheid die ons wacht, als Hij terugkomt om de Zijnen tot Zich te nemen, opdat zij voor altijd bij Hem in de hemel zijn en voor eeuwig in Zijn glorie delen.

Overweldigd door de grote rijkdom van Christus, onderbrak Paulus zijn schrijven en boog hij zijn knieën voor de God en Vader van onze Heere Jezus Christus (Ef. 3:14-21). Hij loofde God en bad dat iedereen die de boodschap zou horen zou beseffen wat God ons in Christus geschonken heeft. Dit stimuleert ons ertoe Hem hiervoor te danken en Hem toegewijd te leven, in het besef dat wij *schatrijk* in Christus zijn geworden.

Terneuzen, voorjaar 2018

Jan van Buren

1. Ik ben door God geschapen en gewenst

‘Uw ogen hebben mijn ongevormd begin gezien, en zij allen werden in Uw boek beschreven, de dagen dat zij gevormd werden, toen er nog niet één van hen bestond’.

‘Hij had de aarde en de velden nog niet gemaakt, evenmin het begin van de stofjes van de wereld. Toen Hij de hemel gereed maakte, was Ik daar. (...) Mijn bron van blijdschap vond ik bij de mensenkinderen’.

Psalm 139:16; Spreuken 8:26-27, 31

De mens als kroon op de schepping

God, Die een ontoegankelijk licht bewoont, was er van alle eeuwigheid en zal er tot in eeuwigheid zijn. Hij is Jahweh, de ‘Ik Ben’ (Ex. 3:14; 1 Tim. 6:16). Al voordat de aarde en de hemel er was, had Hij een bijzonder plan om het immens grote heelal te scheppen. Namelijk de hemel als de plaats van waaruit Hij regeert en de engelen Hem dienen, en de aarde als de plaats voor de mensen om daar te leven tot glorie van Zijn Naam (Ps. 115:16). Het was het verlangen van God, Die licht en liefde is, dat er mensen zouden zijn aan wie Hij Zijn liefde kon geven en die Hem uit liefde zouden dienen.

Door slechts te spreken, schiep God uit het niets in zes dagen de hemel en het universum met de voor ons ontelbare sterrenstelsels; en de aarde met de vele prachtige planten en gewassen en levende wezens, zoals de dieren in het luchtruim, in de zee en op het land. Op de zesde dag schiep God de mens. Ditmaal niet *door te spreken*, maar door stof van de aardbodem te nemen en hieruit de mens te boetseren, opdat Hij met hem *kon spreken en kon communiceren*. Daarna blies Hij de levensadem in zijn neus. Zo werd de mens tot een levend wezen, met een lichaam dat kan sterven en een ziel die onsterfelijk is en eeuwig zal voortbestaan (Gen. 1:1-25; 2:7). Nadat God de dieren bij de mens had gebracht om hun een naam te geven naar hun aard, gaf Hij Adam een vrouw. Dit deed God door de mens in een diepe slaap te brengen, een rib uit zijn lichaam te nemen en hieruit de vrouw te formeren. Samen vormden zij een eenheid die volkomen bij elkaar paste en elkaar aanvulde.

God schiep de mens niet *door te spreken*, maar door stof van de aardbodem te nemen en hieruit de mens te boetseren, opdat Hij met hem *kon spreken en kon communiceren*.

God heeft de mens geschapen naar Zijn beeld en gelijkenis, d.w.z. Hij legde iets van Zichzelf in hen. Maar toch is ieder mens ook heel uniek, met een eigen persoonlijkheid, een wil, denkvermogen en emoties. De bedoeling was dat de mensen in harmonie met elkaar en met hun Schepper zouden leven en eeuwig zouden voortbestaan. God gaf hun een overvloed aan voedsel en variëteit van voedsel om te eten, met prachtige kleuren en heerlijke geuren en smaken. Wanneer Adam en Eva in de hof van

Eden wandelden, kwam God bij hen en hoorden ze Zijn stem. Keken ze 's avonds omhoog naar de hemel, dan kwamen ze diep onder de indruk van Zijn grootheid en majesteit in de schepping. Ze zagen daarin Zijn eeuwige kracht en goddelijkheid. Ze spraken vol verwondering: *'wat is dan de sterveling, dat U aan hem denkt en het mensenkind, dat U naar hem omziet (...)* U doet hem heersen over de werken van Uw handen, U hebt alles onder zijn voeten gelegd' (Gen. 1 en 2; Ps. 8:4-10; 33:6, 9; Rom. 1:20).

En als wij daarbij door een telescoop of met een microscoop naar de dingen kijken die we met onze ogen niet kunnen waarnemen, dan wordt onze bewondering voor de Schepper nog groter. Wij zeggen dan: Wie is God de Vader, uit Wie alle dingen zijn? Wie is de Ontwerper van dit prachtige plan van de schepping? Wie is de Heere Jezus, Die dit plan uitvoerde en alle dingen

schiep? En hoe groot is de kracht van de Heilige Geest, waardoor Hij dit tot stand bracht? (Gen. 1:2; Job 26:13; 1 Kor. 8:6; Joh. 1:2; Kol. 1:17; Hebr. 1:2).

De lichtdrager werd een verderver

Toen de engelen de scheppingswerken van God zagen, juichten zij (Job 38:4-7). Te midden van de vele engelen was er een heel bijzondere engel: de Morgenster, ook wel Lucifer genoemd, d.i. lichtdrager. Hij was het toonbeeld van wijsheid, schoonheid en volmaaktheid. Hij had van God als een beschuttende cherub een bijzondere aanstelling gekregen. Vanwege zijn hoge positie en schoonheid werd hij echter hoogmoedig. Hij wilde zich verheffen boven de andere engelen en zich gelijkstellen aan de Allerhoogste. In zijn opstand tegen God sleepte hij vele andere engelen mee.

Na zijn opstand is hij uit de directe tegenwoordigheid van God verbannen. Sindsdien doorkruist hij de aarde op zoek naar mensen om hen tot zonde te verleiden en in het ongeluk te storten – om op die manier Gods schepping te verderven. Als belager en aanklager handelt hij als een brullende leeuw, of als een sissende slang, een engel van het licht, hoewel hij de vorst der duisternis is. Hij is de mensenmoordenaar vanaf het begin en de vader van de leugen (Jes. 14:12-15; Ezech. 28:12-17; Joh. 8:44; 2 Kor. 4:4; 11:14-15; 1 Petr. 5:8). De Griekse naam van deze engel is *diabolos*, d.i. *lasteraar*, *door elkaar werper*, *leugenaar* en zijn Hebreeuwse naam is de *satan*, wat *tegenstander* betekent. Doordat de mens luisterde naar de duivel en zich liet verleiden, werd hij ongehoorzaam aan God en deed de dood zijn intrede (Gen. 3). Adam en Eva heersten niet meer over de schepping.

Denk aan je Schepper

Uit dit eerste mensenpaar zijn vele miljoenen mensenkinderen geboren, die afzonderlijk heel uniek zijn. Wel hebben allen gemeenschappelijk dat zij als nakomelingen van Adam en Eva een zondige natuur hebben. Die hebben zij op hun nageslacht overgedragen, met het gevolg dat alle mensen zondigen – het zit hun als het ware in het bloed – en dat ze sterven als gevolg van de zonde. Ongeveer zestienhonderd jaar na de schepping was de maat van hun zonden bij God vol en kwam het vreselijke oordeel van de zondvloed over de aarde.

Met uitzondering van acht personen, Noach en zijn gezin, kwamen allen om. Uit deze familie zijn daarna vele miljarden mensen geboren, onderscheiden in vele volken en rassen. Zij allen hebben van God een plaats gekregen om daar te wonen en te leven zoals Hij bedoeld heeft (Gen. 10:32; Deut. 32:8).

Vanaf het moment dat de eerste mensen hebben gezondigd, rust er een vloek op de aarde. Na de zondvloed verdween het ideale klimaat. Hitte en kou en natuurrampen, zoals enorme overstromingen en aardbevingen, deden hun intrede. In grote delen van de aarde ontstond voedselschaarste. Er braken allerlei ziekten en epidemieën uit. Doordat de mensen niet meer in harmonie en vrede met elkaar samenleven, sterven velen door oorlogsgeweld en de gevolgen ervan. De één sterft op jonge leeftijd en de ander wordt – wat men noemt – oud. De oproep van Salomo is dan ook heel actueel: *‘Denk aan uw Schepper in de dagen van uw jeugd, voordat de kwade dagen komen en de jaren naderen waarvan u zegen zult: Ik vind er geen vreugd in’* (Pred. 12:1).

Ook jij bent heel uniek voor Hem

Omdat ieder mens heel waardevol en uniek is voor God, heeft Hij over iedereen – al voor zijn geboorte – Zijn gedachten laten gaan en voor hem of haar een zinvol leven uitgedacht. Het kan zijn dat je ouders niet op jou hadden gerekend, maar jouw geboorte heeft God absoluut niet verrast. Sterker nog, je Schepper heeft jou gewild en Hij bepaalde waar jij ter wereld zou komen en waar jij zou leven. Het belangrijkste is dat Hij jou het leven heeft gegeven, zodat Hij voor altijd van jou kan houden, en jij voor eeuwig gelukkig kunt zijn. Omdat dit geldt voor oud en jong, spreekt David als volgt over kleine kinderen tegenover God: *‘Heere, onze Heere, hoe machtig is Uw Naam op de hele aarde! U Die Uw majesteit getoond hebt boven de hemel. Uit de mond van kleine kinderen en zuigelingen hebt U een sterk fundament gelegd’* (Ps. 8:2-3).

Je Schepper heeft jou het leven gegeven, zodat Hij voor altijd van jou kan houden, en jij voor eeuwig gelukkig kunt zijn.

In Psalm 139 vinden een prachtige beschrijving van de mens vanaf zijn conceptie. In de moederschoot is hij of zij al door God gevormd, geborduurd en geweven. En God maakt geen weeffout. Uiteindelijk wil God alles gebruiken om te komen tot Zijn doel met jou en met mij.

1. Ik ben door God geschapen en gewenst

In de tijd dat Mozes werd geboren, had de farao van Egypte opdracht gegeven dat alle Israëlitische ouders hun zonen moesten verdrinken in de Nijl. Dit weigerden de ouders van Mozes en zij keken naar hem zoals God naar kinderen kijkt: hij was mooi in hun ogen en mooi voor God. Ze legden hun baby in een biezen kistje, en ze legden zijn leven daarmee in Gods handen. Immers, Hem behoorde het leven toe dat zij uit Zijn hand hadden ontvangen om ervoor te zorgen (Ex. 2:1-10; Hand. 7:19-21).

‘Daarom, laten ook wij (...) dan naar de wil van God, onze zielen – ons leven – aan Hem, als de getrouwe Schepper, toevertrouwen in het doen van het goede’ (1 Petr. 4:19).

Vragen bij hoofdstuk 1 voor discussie en praktische toepassing:

1. Waar woonde God vóórdát Hij de hemel en de aarde schiep?
2. Wat is het verschil tussen de manier waarop God de dieren en de mens heeft geschapen?
3. Wat is het unieke van de mens?
4. Wat bedoelde Salomo te zeggen met: Denk aan je Schepper als je jong bent?
5. Noem voorbeelden hoe jij je leven, of het leven van je kinderen in Gods handen kunt leggen?

2. Ik ben persoonlijk verantwoordelijk

'Maar, o mens, wie bent u toch dat u God tegenspreekt? Zal ook het maaksel tegen hem die het gemaakt heeft, zeggen: Waarom hebt u mij zó gemaakt?'

Romeinen 9:20

Oorzaak en gevolg

Waarom heeft God mij zo gemaakt dat ik kan zondigen? Straft God mij voor de zonde van Adam? Deze vragen komen regelmatig op in het hart van vele mensen. Maar dan volgt hier mijn tegenvraag: Stel je die vragen alleen als een excuus voor je eigen zondige gedrag? Van Adam is één zonde bekend, maar hoeveel zonden heb jij gedaan? Laten we eerbiedig de Bijbel lezen en luisteren naar wat God daarin zegt over de oorzaak en de gevolgen van de zonde(n). In de eerste hoofdstukken van de Bijbel staat beschreven hoe de zonde in de wereld is gekomen. Daarbij vermeldt het Woord van God ook hoe God in genade heeft gehandeld en nog steeds handelt met de gevallen mens én de zondige daden van de mens; en het verwijst tevens naar de unieke oplossing die Hij heeft voor het zonde(n)probleem van ieder mens.

Van Adam is één zonde bekend, maar hoeveel zonden heb jij gedaan?

God had de mens een weinig minder dan de engelen gemaakt om te heersen over Zijn mooie schepping (Ps. 8:4-10). In de hof van Eden mochten Adam en Eva van alles genieten. Er was slechts één beperking, één uitzondering: ze mochten niet eten van de boom van de kennis van goed en kwaad. Door niet te eten van deze boom konden Adam en Eva tonen dat zij God gehoorzaam wilden zijn. God had duidelijk gezegd wat de verstreckende gevolgen zouden zijn, als de mens toch ongehoorzaam aan Hem zou zijn. Op een dag kwam de satan, de tegenstander van God, bij de mens. Hij begon twijfel te zaaien en de waarheid over God te verdraaien. Die techniek van twijfel zaaien, God anders voorstellen dan Hij is en de mens vervolgens verleiden tot zonde, hanteert hij nog steeds. En hij heeft nu, na duizenden jaren praktijk, nog veel meer ervaring dan in het begin. Tot op de dag van vandaag probeert de duivel – ook door godsdienstige en schijnbaar serieuze vragen – een wig te drijven tussen God en de mensen. Uit het feit dat God toeliet dat de satan een aanval kon doen op Zijn volmaakte schepping, bleek dat God de mens een grote verantwoordelijkheid had gegeven. God liet zien dat Hij veel vertrouwen in hem had om namens Hem met gezag op te treden. God had de toekomst van de mens en de aarde tot op dat moment in de handen van de mens gelegd.

Het medicijn van God

De zondeval heeft God nooit gewild. Toch liet Hij de val van de mens toe. Als God na dit vreselijke gebeuren Adam en Eva en ook de aarde had vernietigd, zou dit rechtvaardig zijn geweest. Als dit was gebeurd, had het eerste mensenpaar moeten erkennen dat God heilig en rechtvaardig is. Maar God deed dit niet! Toen Zijn prachtige schepping onder de vloek kwam te liggen, gebruikte God dit om te laten zien dat Hij liefde is. Hij had Zijn reddingsplan al klaarliggen (1 Petr. 1:19-20). Eenmaal zou uit het Nageslacht van de vrouw iemand geboren worden, die niet kon zondigen en die de satan zou overwinnen, om de schepping opnieuw bij God te brengen. Alle dingen zal Hij straks met God verzoenen (Kol. 1:20-21).

Vele eeuwen lang werden er mensen geboren, terwijl ze als het ware al met de dood in de schoenen liepen. Doordat Adam en Eva gezondigd hebben, is de zondemacht in de wereld gekomen en hebben al hun nakomelingen het dodelijke gif in zich. Maar tegen dit gif heeft God een medicijn, een uniek geneesmiddel: het bloed van Zijn Zoon! Zo kan iemand die opnieuw geboren

is, met Paulus zeggen: '(...) ook wij allen verkeerden voorheen in de begeerten van het vlees (...) en wij waren van nature kinderen van de toorn. Maar God, Die rijk is in barmhartigheid, heeft ons door Zijn grote liefde, waarmee Hij ons liefgehad heeft, ook toen wij dood waren door de overtredingen, met Christus levend gemaakt' (Ef. 2:3-5).

Toch rechtvaardig voor God?

In de brief aan de Romeinen legt de apostel Paulus, geïnspireerd door de Heilige Geest, uit hoe God mensen rechtvaardig kan verklaren. Dat wil zeggen: volgens het recht door God gezien worden als nieuwe mensen in Christus, bevrijd van schuld en straf. In de eerste hoofdstukken constateert hij dat alle mensen gezondigd hebben. Als gevolg hiervan zullen alle mensen eenmaal geoordeeld worden naar hun werken. Hij toont aan dat ieder mens persoonlijk verantwoordelijk is voor wat hij doet in zijn leven. Op de dag dat God de mens rekenschap vraagt van zijn daden, zal er niemand zijn die een geldig excuus heeft voor die zondige daden, wie hij ook is!

In Romeinen 3:21 zien we het antwoord van God op het probleem van onze zonden, onze boze daden. *Maar nu* enz. Vervolgens wordt uitgelegd dat God een middel heeft ter verzoening van de zondige daden van de mens, namelijk het geloof in het reinigende bloed van Christus Jezus. In Romeinen 4 lezen we hoe de mens hieraan deel kan krijgen: door te geloven zoals Abraham deed en zoals David deed. Abraham geloofde God onvoorwaardelijk op Zijn woord. Hij geloofde dat uit zijn nageslacht de beloofde Verlosser geboren zou worden, en dat God zelfs uit de dood leven kon geven. David geloofde dat hij de dood had verdiend vanwege zijn zonden. David geloofde ook – toen hij zijn zonde niet langer bedekte – dat *God* zijn zonde had bedekt. Nee, geen 'zand erover', dus niet meer erover praten, zoals wij vaak onze zonden willen verbergen. Maar God bedekte Davids zonde met *het verzoeningsbloed*. Alleen op grond van het geloof werden Abraham en David gerechtvaardigd. Dit principe van rechtvaardiging geldt voor eenieder die op dezelfde wijze gelooft.

In Romeinen 5:12 t/m 8:39 legt de apostel uit dat er *nóg* een enorm probleem is, dat God ook heeft opgelost: de zondige natuur van de mens. Een zondige daad kan vergeven worden, als aan bepaalde voorwaarden wordt voldaan. Een zondige natuur kan *niet* vergeven worden, die moet geoordeeld worden. Dat

is ook op het kruis gebeurd. Daar is de oude mens, de zondige natuur van de gelovige, met Christus gekruisigd (Rom. 6:6-7). Met deze zondige natuur wordt ieder mens geboren. Hoewel de Bijbel de term erfzonde niet gebruikt, is dit wel een bijbels begrip. Alle mensen vanaf Adam hebben namelijk een zondige natuur van hun ouders geërfd (Ps. 51:7; Job 15:14). Nergens in de Bijbel lezen we echter dat de mens veroordeeld wordt vanwege de *zonden* van zijn ouders (Ezech. 18:20). Hij wordt dus ook niet veroordeeld voor de zonde van Adam, maar op grond van zijn eigen zonden, zijn boze daden.

Adam in de hof, Christus aan het kruis

In Romeinen 5:12-21 wordt gesproken over twee personen: Adam en Christus. Tussen hen zien we een parallel én een groot contrast. De parallel: het gevolg van één daad van Adam, en één daad van Christus. Het contrast: door de ongehoorzaamheid van Adam is de zonde en ook de dood in de wereld gekomen. Al zijn nakomelingen hebben gezondigd, evenals hij, en zij zullen als gevolg hiervan moeten sterven. Maar door Christus werk aan het kruis is er een overvloed van leven tot alle mensen gekomen. De vraag is alleen: Wil ik erkennen dat ik geen haar beter ben dan Adam?

In Romeinen 8:1-4 legt Paulus uit hoe God de zondemacht heeft geoordeeld. De Zoon van God nam een menselijk lichaam aan en Hij werd op het kruis door God tot *zonde* gemaakt. Dat wil zeggen: Hij werd door God veroordeeld alsof Hij, zoals Adam, een zondaar was (2 Kor. 5:21). Op het kruis nam Hij de plaats in van schuldige mensen. Op grond van Zijn verzoeningswerk kunnen en mogen

De zondeval in het paradijs toont ons het beginsel van de *ongehoorzaamheid* van de eerste mens tegenover God. Het kruis toont ons de *gehoorzaamheid* van de tweede Mens tegenover God.

de mensen tot God komen en hun zondige daden aan Hem belijden. Uit liefde voor hen wilde Christus de straf die zij verdienden, op Zich nemen. Hij heeft de godverlatenheid voor ons ondergaan, opdat *wij* nooit van God verlaten zouden worden. Wie dit goed op zich laat inwerken, durft God niet meer de schuld te geven van zijn zondige afkomst en zondige bestaan. Hij buigt het hoofd en de knieën, en aanbidt God voor zoveel onverdiende liefde en genade.

Er zijn predikers die hun toehoorders voorhouden: ‘We moeten terug naar het paradijs!’ Maar vervolgens nemen ze hun toehoorders *niet* mee naar het kruis! De zondeval in het paradijs toont ons het beginsel van de *ongehoorzaamheid* van de eerste mens tegenover God. Het kruis toont ons de *gehoorzaamheid* van de tweede Mens tegenover God (Fil. 2:6-8). De eerste Adam werd geschapen als een levende ziel. Door kruis en opstanding werd de laatste Adam tot een *levendmakende geest* (1 Kor. 15:45). In het paradijs deed de zonde zijn intrede: de mens at van de verboden vrucht. Op de heuvel Golgotha werd de Zoon van God aan het kruis gespijkerd. Daar bereikte de zonde van de mens het hoogtepunt. In het paradijs werd de mens – Adam – door zijn zonde gescheiden van God. Op het kruis werd de Mens – Christus Jezus – door God verlaten en van Hem gescheiden, omdat Hij in Zijn lichaam onze zonden droeg (1 Petr. 2:24; Matt. 27:46).

Aan het kruis heeft Christus éénmaal voor de zonden geleden. De Rechtvaardige leed voor de onrechtvaardigen, opdat Hij ons tot God zou brengen (1 Petr. 3:18). In het paradijs wantrouwde de mens God en hij geloofde de satan. Adam en Eva geloofden God niet langer op Zijn woord, maar zij geloofden het bedrog van de vader van de leugen. De zonde in het paradijs was, figuurlijk gezien, een slag in het gezicht van God. Door de Heere Jezus – Hij is God geopenbaard in het vlees – openlijk af te wijzen en Hem aan het kruis te spijkeren, na Hem lichamelijk vreselijk gepijnigd te hebben, heeft de mens God uitermate beledigd. In het paradijs gaf God de mens kleding om zich gedurende het aardse leven daarmee te bedekken. Op het kruis bracht de Heere Jezus een eeuwige verlossing en verzoening tot stand (Gen. 3:21; Hebr. 9:12). Mensen alleen wijzen op de zondeval, de daad van Adam, biedt geen uitzicht en leidt tot wanhoop. Maar hen daarbij op het kruis wijzen en op het volbrachte werk van Christus, dat geeft uitzicht en een heerlijke hoop! Mede door een eenzijdige prediking vinden mensen het vanzelfsprekend om te zondigen. ‘We zondigen nu eenmaal allemaal’, zegt men. Maar wie zo spreekt, denkt lichtvaardig over zijn zondige daden en tracht de oorzaak en de gevolgen van eigen zonden van zich af te schuiven.

Gods genade en jouw verantwoordelijkheid

In de hele Bijbel zien we twee lijnen, die van God en van de mens. Enerzijds is er de lijn van de menselijke verantwoordelijkheid, en anderzijds die van Gods

genade – de genade die wordt aangeboden aan elke berouwvolle zondaar die tot Hem de toevlucht neemt. Bekering is de verantwoordelijkheid van de mens. Het lijkt wel vroom om te zeggen: ‘De mens kan zich niet bekeren.’ Maar dan zegt God: ‘Je wilt niet!’ En niet: ‘Inderdaad, je kunt niet!’ Op het kruis hebben gerechtigheid en vrede elkaar ontmoet. Aan Gods gerechtigheid is voldaan door Jezus Christus. Doordat de zonde daar in Christus geoordeeld is, kan God genade en vrede aanbieden aan alle mensen en Hij kan uit liefde de zondaar aannemen in Zijn Zoon Jezus Christus.

Er is ook de lijn van de voorkennis van God en van Zijn raadsbesluit. Menselijke logica kan dit niet vatten. God wist hoe het zou gaan met de mens in het paradijs en ook in de duizenden jaren die erop volgden. God echter had en heeft nog steeds een middel – ondanks het falen van de mens – om het mogelijk te maken dat hij voor eeuwig gelukkig wordt!

‘Wat geen oog heeft gezien en geen oor heeft gehoord en in geen mensenhart is opgekomen, dat is wat God bereid heeft voor hen die Hem liefhebben. Aan ons echter heeft God het geopenbaard door Zijn Geest. De Geest immers onderzoekt alle dingen, zelfs de diepten van God (...). Maar de natuurlijke mens neemt de dingen van de Geest van God niet aan, want ze zijn dwaasheid voor hem. Hij kan ze ook niet leren kennen, omdat ze geestelijk beoordeeld worden’ (1 Kor. 2:9-14).

Vragen bij hoofdstuk 2 voor discussie en praktische toepassing:

1. Had God kunnen voorkomen dat de mens zou zondigen?
2. Welke tactiek gebruikt de satan om de mensen tot zonde te verleiden?
3. Waaruit bestond de verantwoordelijkheid die God aan Adam had gegeven?
4. Wat is de parallel tussen Adam en Christus en wat is het contrast?
5. Is de stelling Bijbels: de mens kan zich niet bekeren?

3. Ik ben opnieuw geboren

‘Als iemand niet opnieuw geboren wordt, kan hij het Koninkrijk van God niet zien; (...) Als iemand niet geboren wordt uit water en Geest, kan hij het Koninkrijk van God niet binnengaan’.

Johannes 3:3, 5

Christus een rabbi, of de komende Koning?

Bijna twee duizend jaar geleden gonsde het van de geruchten in het land Israël. Het was vele jaren geleden dat onder het volk een profeet was opgestaan. Toen kwam Johannes de Doper uit de woestijn naar de Jordaan, en heel het volk liep uit om hem te horen. In krachtige bewoordingen zei hij dat het Koninkrijk der hemelen nabij was gekomen. Hij riep het volk ertoe op zich tot God te bekeren en te geloven in Hem die na hem zou komen. Op de vraag wie hijzelf was, antwoordde Johannes: ik ben de Christus, de Messias niet. Die na mij komt, Die is het! En: Hij is het Lam van God, dat de zonde van de wereld wegneemt (Matt. 3; Mark. 1:1-8; Luk. 3:1-22; Joh. 1:19-37; Hand. 19:4).

Nicodemus, een Farizeeër die dé leraar van Israël werd genoemd, had gehoord dat er in Galilea een profeet was opgestaan, die in tegenstelling tot Johannes wel allerlei wonderen en tekenen deed. Volgens de geestelijke leiders kon dit de Messias niet zijn, want dan zou Hij hen wel verlossen van het gehate Romeinse juk. Dat de Messias in de eerste plaats zou komen om mensen te verlossen uit de macht van de zonde en de satan, de vijand van de zielen, voordat Hij Zijn

Koninkrijk zou oprichten, begrepen zij niet (Jes. 52:13-53:12 etc.; Luk. 1:67-79). Toen Nicodemus echter vernam dat deze Jezus van Nazareth in Jeruzalem op het Paasfeest was, besloot hij Hem te bezoeken. En zo zien we hem in het donker naar de Heere Jezus gaan (Joh. 3:1-21). In het gesprek dat volgde, legde de Heere Jezus aan hem uit wat de voorwaarde is om het Koninkrijk van God te kunnen zien en de manier om erbinnen te kunnen gaan.

Door wat Nicodemus had gehoord, erkende hij dat deze rabbi als leraar van God gekomen was. Maar evenals de massa van het volk had hij heel belangrijke aspecten van de komst van de Messias over het hoofd gezien. Als vooraanstaande Schriftgeleerde had hij die zeker kunnen en moeten weten. Zo had Jesaja voorzeggd dat wanneer de Messias zou regeren, de mensen ook vernieuwd zouden zijn: *'Uw volk, zij allen zullen rechtvaardigen zijn'* (Jes. 60:21). Hij en andere profeten hadden gesproken over hoe men dit rijk kon binnengaan: namelijk gereinigd van de zonden, als een rechtvaardige in Gods ogen. In beeldende taal had God aangekondigd: *'Ik zal water gieten op het dorstige en stromen op het droge. Ik zal Mijn Geest op uw nageslacht gieten'* (Jes. 44:3-5). Om rein te worden zou Hij *rein water op hen sprenkelen, een nieuw hart en een nieuwe geest in hun binnenste geven, het hart van steen uit hun lichaam wegnemen, hun een hart van vlees geven en Zijn Geest in hun binnenste*. En wanneer zij bijeengehaald waren uit de heidenvolken zou God bij hen wonen als Zijn volk (Ezech. 36:16-38, 37). David vertrouwde met zijn dorstige ziel op Gods Woord. God geeft aan geestelijk dode mensen het nieuwe leven en Hij wil hen leiden door Zijn goede Geest (Ps. 143:2, 6, 10, 11). Vóór de wederkomst van de Messias zal de gehele natie zich bekeren en leven uit God ontvangen.

Aardse en hemelse dingen

In het gesprek dat volgde, legde de Heere Jezus aan Nicodemus uit hoe je opnieuw geboren kunt worden. Toen God door de profeten sprak, bedoelde Hij niet een nieuwe natuurlijke geboorte maar een geestelijke geboorte. Evenmin als je iets aan je natuurlijke geboorte kunt doen, kun je iets aan je geestelijke geboorte doen. Je moet namelijk uit God geboren worden, van bovenaf! Nicodemus wakte de schijn dat hij totaal niets had begrepen van wat de profeten hadden geleerd over de voorwaarden om het Messiaanse rijk binnen te gaan. Want toen Christus sprak over het opnieuw geboren worden,

begreep hij dat je weer in de moederschoot moest ingaan. Dit kon niet waar zijn!

Daarop legde de Heere Jezus uit dat met opnieuw geboren worden een *geestelijke* geboorte wordt bedoeld door de werking van Gods Geest. Dit gaat heel wonderlijk. Evenmin als je de wind kunt zien en weet waar de wind vandaan komt en heengaat, zo bewerkt God onzichtbaar voor het oog in het hart van de mens door de kracht van de Heilige Geest de nieuwe geboorte. Nicodemus begreep zelfs de aardse dingen niet, dat je opnieuw geboren moest zijn om het Messiaanse rijk binnen te kunnen gaan. Hij begreep helemaal niets van de hemelse dingen, namelijk dat God daarom als Mens naar de aarde was gekomen. Dus legde de Heere Jezus aan hem uit Wie Hij was: de Zoon des Mensen, Die in de hemel is en tegelijkertijd voor hem stond. Dus God in de gedaante van een Mens (Dan. 7:13; Ps. 110:1; Matt. 22:41-46).

Opnieuw geboren door een blik op het kruis

Om Nicodemus uit te leggen hoe men opnieuw geboren moet worden, hield de Heere Jezus hem een geschiedenis uit de woestijnreis voor (Num. 21:1-9). Kort voor het binnentrekken in het beloofde land kreeg het volk een afkeer van het manna, het heerlijke brood uit de hemel waarmee God Zijn volk veertig jaar lang elke dag had gevoed. Er kwamen toen slangen en die beten het volk. Als gevolg van het dodelijke gif zou iedereen sterven, die gebeten was door een slang. Op Gods aanwijzing maakte Mozes een koperen slang en liet deze op een staak plaats in het midden van het legerkamp. Iedereen die ernaar keek, werd genezen – en dit is een beeld van het opnieuw geboren worden. Dit betekende wel dat deze persoon uit zijn tent tevoorschijn moest komen en in het geloof omhoog moest kijken.

Door de zondeval hebben alle mensen dit dodelijke gif in zich en zullen ze als gevolg daarvan sterven. Ieder mens is als het ware gebeten door de slang, de satan. Menselijke redeneringen om af te komen van de dodelijke beet, hielpen toen niet en nu ook niet! Satan, de slang, is de personificatie van de zonde. De

Kijken wij naar het kruis, dan zien we daar de Heere Jezus hangen als een gehangene die vervloekt was en die de straf in Zijn lichaam droeg die wij hadden verdiend.

eerste keer dat in de Bijbel een vloek wordt genoemd, is het de vloek over de slang (Gen. 3:14). De Heere Jezus is de personificatie van de rechtvaardigheid. Kijken wij naar het kruis, dan zien we daar de Heere Jezus hangen als een gehangene die vervloekt was en die de straf in Zijn lichaam droeg die wij hadden verdiend. Hij nam onze zonden op Zich, kocht ons vrij van de vloek en voldeed aan Gods gerechtigheid. Zo lief had God de wereld, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat eenieder die in Hem gelooft, niet verloren gaat, maar eeuwig leven heeft (Deut. 21:22-23; Gal. 3:13; Jes. 53; Petr. 2:22-25; Joh. 3:16).

Christus en Zijn Koninkrijk

Wanneer in het Oude Testament wordt gesproken over de toekomst, dan gaat het niet over de nieuwe hemel en de nieuwe aarde waarover we lezen in het Nieuwe Testament (2 Petr. 3:11-13; Openb. 21:1-8). Dit was toen nog een verborgenheid. Het Oude Testament gaat niet verder dan een beschrijving van de periode van het Vrederijk onder de regering van de Messias, de grote Koning. Een gelovige Israëliet leefde in de verwachting dat bij de verschijning van de Messias de gelovigen uit de dood zouden worden opgewekt, om dan met hen deel te hebben aan de zegen met Abraham, Izak en Jakob in het Koninkrijk. Dit werd de laatste of de jongste dag genoemd (Joh. 11:24).

Om dit Messiaanse rijk op aarde binnen te kunnen gaan – zo bevestigde de Heere Jezus de profeten – moest men opnieuw geboren zijn. Om in de hemel te komen, dient men uiteraard ook opnieuw geboren te zijn. Het Messiaanse rijk kon twee duizend jaar geleden niet worden opgericht doordat de Koning, de Messias werd verworpen en gekruisigd. Na Zijn opstanding uit de dood is Hij teruggekeerd naar de hemel, en Hij komt terug als Israël zich heeft bekeerd (Hos. 5:15-6:3).

Dit rijk heeft nu een verborgen karakter aangenomen, en daarom zegt de evangelist: 'Het is gelijk geworden aan (...)'. Na Zijn verwerping door het volk legde de Heere Jezus dit in zeven gelijkenissen uit (Matt. 13; 23:37-39). De kenmerken van dit Koninkrijk zijn rechtvaardigheid, vrede en blijdschap door de Heilige Geest, en die worden nu al zichtbaar in het leven van hen die zich bekeerd hebben tot God. Het is binnen in hen, in allen die opnieuw geboren zijn (Rom. 14:17; Luk. 17:21). Al de gelovigen uit Israël en uit de volken zijn

overgebracht in het Koninkrijk van de Zoon van Gods liefde. De wereld erkent Zijn gezag niet, maar zij dienen Hem uit liefde. Zij hebben nu al deel aan de verlossing en de vergeving van de zonden (Kol. 1:13-14; vgl. 1 Kor. 4:20).

Het wonder van de nieuwe geboorte

Bij een andere gelegenheid sprak de Heere Jezus tegenover de discipelen ook over de wedergeboorte. Ook daar ging het om het binnengaan in het Messiaanse rijk (Matt. 19:28; vgl. Hand. 3:19). Paulus schreef over het bad van de wedergeboorte en de vernieuwing door de Heilige Geest als de geestelijke verandering die zichtbaar wordt in mensen (Tit. 3:5-7). Een illustratie van het opnieuw geboren worden vinden we bij de genezing van Naäman de Syriër. Volkomen melaats (in beeld: totaal onrein door de zonde) ging hij in gehoorzaamheid aan het woord van de profeet Elisa zevenmaal onder in de Jordaan, die spreekt van de dood van Christus. Hij kwam gezond uit het water met het vlees van een kleine jongen, en hij was rein. Als herboren leefde hij verder (2 Kon. 5:10-14). Zo wordt ook nu eenieder die zich vereenzelvigd met de dood van Christus, opnieuw geboren.

De geboorte van een mens is heel bijzonder, want alleen God kan leven geven. Toch gebruikt Hij mensen om dit leven door te geven. Want wanneer een man en een vrouw gemeenschap hebben, wordt de eikel in de moederschoot bevrucht door de zaadcel van de man en geeft God door de samensmelting van deze cellen een nieuw leven. Uit God geboren worden gebeurt echter niet door de wil of door toedoen van een man. Het is een geestelijke geboorte, die door God wordt bewerkt (Joh. 1:12-13). Om opnieuw geboren te worden gebruikt God Zijn Woord. Dit wordt het onvergankelijke zaad, het levende en eeuwig blijvende Woord van God genoemd, en ook wel het water van het Woord – omdat het reinigt en de Heilige Geest ons geweten door het besef van zonde overtuigt (1 Petr. 1:23; Joh. 3:5; Ef. 5:26; Joh. 16:7-15). In bijna elke situatie gebruikt God andere gelovigen om Zijn Woord door te geven, ofwel het zaad te zaaien! Door dit Woord verwekt de Heilige Geest het nieuwe leven in een mens.

Als je opnieuw geboren bent, is het kenmerk hiervan dat je persoonlijk gelooft dat Jezus de Christus is, dat je God liefhebt en dat je ook hen liefhebt die uit God geboren zijn.

Zoals een Israëliet berouw tegenover God moest tonen over zijn zonden, zo moet nu eenieder aan God belijden dat hij de eeuwige dood heeft verdiend en in het geloof zijn blik richten op de Heere Jezus. Dit kun je alleen als je je bekeert, in Gods licht komt, met erkenning en berouw over je zonden. Het werkwoord 'zich bekeren' wil zeggen: veranderen van gezindheid, anders gaan denken (Gr. metanoëeo); en veranderen van richting, van wil en gedrag (Gr. epistrephoo) (vgl. Jes. 55:1, 6-7; Hand. 2:37-38; 3:19). Dus de zonde(n) belijden en ermee breken, en geloven dat je alleen gered kunt worden door het plaatsvervangende werk van de Heere Jezus aan het kruis. Op hetzelfde moment dat men zo tot God komt en de Heere Jezus aanneemt als zijn persoonlijke Heiland en Heere, is men opnieuw geboren en krijgt men ook van God de macht, de autoriteit om zich een kind van God te noemen (1 Kor. 4:15; Jak. 1:18; Joh. 1:12-14).

Het nieuwe leven dat iemand ontvangt, toen hij of zij opnieuw geboren werd, kan niet zondigen. De nieuwe natuur overwint door het geloof de wereld, want: *'Een ieder die uit God geboren is, doet de zonde niet, want Zijn zaad blijft in hem; en hij kan niet zondigen, omdat hij uit God geboren is. Want al wat uit God geboren is, overwint de wereld'* (1 Joh. 3:9; 5:4). Als je opnieuw geboren bent, is het kenmerk hiervan dat je persoonlijk gelooft dat Jezus de Christus is, dat je God liefhebt en dat je ook hen liefhebt die uit God geboren zijn (1 Joh. 5:1; 4:7). Zij die het nieuwe leven hebben ontvangen, roepen in verwondering uit met de apostel Petrus:

'Geprezen zij God de Vader van onze Heere Jezus Christus, Die ons naar Zijn grote barmhartigheid, opnieuw geboren deed worden, tot een levende hoop, door de opstanding van Jezus Christus' (1 Petr. 1:3).

Vragen bij hoofdstuk 3 voor discussie en praktische toepassing:

1. Wat is de voorwaarde om het Koninkrijk van God te kunnen zien en erbinnen te kunnen gaan?
2. Hoe kun je opnieuw geboren worden?
3. Welke voorwaarden stelt God om opnieuw geboren te worden?
4. Een Israëliet die gebeten was door een slang moest naar de koperen slang kijken om genezen te worden. Wat wilde de Heere Jezus hiermee aan Nicodemus en ons leren?
5. Kan de nieuwe natuur van iemand die opnieuw geboren is, zondigen?

4. Ik ben gerechtvaardigd

‘Wat is de sterveling dat hij zuiver zou zijn, en dat hij, geboren uit een vrouw, rechtvaardig zou zijn? Hoe zou een sterveling rechtvaardig zijn voor God?’

Job 15:14; 9:2; 25:4

Wie is recht van aard?

De hierboven genoemde vragen stelden Elifaz, Bildad en Job lang geleden aan elkaar. Rechtvaardig zijn betekent: recht van aard zijn. De mens heeft echter een zondige natuur, oftewel een zondige aard. Hij is niet *vaardig* om volgens het *recht* van God te leven. Jesaja getuigt hiervan als hij zegt: *‘Echter wij allen zijn als een onreine, al onze rechtvaardige daden zijn voor God als een bezoedeld kleet’* (Jes. 64:6). Met al onze menselijke inspanning kunnen we onze onrechtvaardige daden nooit uitwissen. Maar God heeft een manier bedacht waardoor mensen toch vóór Hem kunnen verschijnen: namelijk met de mantel van de gerechtigheid, waarmee Hij ons wil bekleden (Jes. 61:10).

Een mens zou rechtvaardig zijn bij God, als hij God gaf wat Hem toekomt. Niemand heeft dit ooit gedaan, want allen hebben gezondigd (Rom. 3:10). Hoewel Zacharias en Elisabeth, Jozef en Simeon *rechtvaardig* worden genoemd, betekent dit niet dat zij nooit zondigden. Zij handelden echter volgens de voorschriften van de wet, wanneer zij hadden gezondigd. Want er staat geschreven: *‘Voorzeker, er is geen mens rechtvaardig op de aarde, die goed doet en niet zondigt’* (Luk. 1:6; 2:25; Matt. 19:17; Pred. 7:20). Dus is God

rechtvaardig als Hij toornst over onze zonden, en het eeuwige oordeel over ons brengt (Rom. 3:5). God, de rechtvaardige Vader, handelde ook rechtvaardig toen Hij de Heere Jezus in de hemel opnam na Zijn opstanding uit de doden en Hem beloofde voor Zijn werk op aarde. Bovendien is God ook rechtvaardig als Hij een zondaar rechtvaardig verklaart, die zich één heeft gemaakt met Christus. Dit zijn namelijk allen die door het geloof verenigd zijn met Hem, doordat zij gelovig hun hand hebben gelegd op Zijn volbrachte werk (Joh. 16:10; 17:1-6, 23-25; Rom. 3:26). De geschiedenis van de mens laat zien dat niemand rechtvaardig is, en dat niemand God zoekt. Vreselijke zonden komen op in ons hart en worden ook door ons bedreven: zowel bij de heidenen die de wet niet kenden, als bij de Joden die onder de wet leefden. De hele wereld staat strafschuldig voor God (Rom. 3:9-20; Ps. 14:1-3; 53:1-5).

Recht en genade

Thomas van Aquino beschreef gerechtigheid als 'ieder het zijne geven', dat wil zeggen:

- vrijspraak voor wie vrijspraak verdient;
- straf voor wie straf verdient.

Voor de goddeloze en voor de rechtvaardige geldt volgens Gods norm: *'Wie de goddeloze vrijspreekt en wie de rechtvaardige schuldig verklaart, zijn voor de Heere een gruwel, allebei'* (Spr. 17:15). Hoe God schuldige zondaars, die niet leven volgens de regels van het recht van God, toch rechtvaardig kan verklaren, wordt ons duidelijk gemaakt in de brief aan de Romeinen. Gerechtvaardigd worden is méér dan vergeving ontvangen. Het wil zeggen: je bent onschuldig

Gerechtvaardigd worden is méér dan vergeving ontvangen. Het wil zeggen: je bent onschuldig verklaard!

verklaard! Om aan de verdiende straf te ontkomen, heeft God een middel gegeven dat aan Zijn gerechtigheid genoegdoening heeft geschonken. De goddelijke vrijspraak is nu beschikbaar voor alle mensen. God had als de rechtvaardige Rechter alle mensen moeten veroordelen vanwege hun zonden, maar Hij heeft Zijn eigen Zoon geoordeeld in de plaats van schuldige zondaars. Dit gebeurde op het kruis van Golgotha.

Daar werd als nooit tevoren zichtbaar hoe heilig God is en hoe groot Zijn liefde voor de mensen is: *‘Goedertierenheid en trouw ontmoeten elkaar, gerechtigheid en vrede kussen elkaar’* (Ps. 85:11; Hand. 20:28b). Het oordeel is voltrokken, de prijs voor de verlossing is door Christus Jezus betaald. Op grond van het verzoeningsbloed van Christus biedt God Zijn genade en vrede nu iedereen aan (Kol. 1:20; Ef. 2:13). Zowel aan de Joden die onder de wet zijn, als aan de heidenvolken die de wet van God niet hebben ontvangen. Het aanbod van de goddelijke vrijspraak en rechtvaardiging komt zonder onderscheid *tot alle* mensen. Helaas nemen niet alle mensen in het geloof dit grote geschenk van God aan, dat Hij hun in Zijn genade aanbiedt. Zo komt het nu alleen *over allen* die God op Zijn Woord geloven.

Om als zondaar gerechtvaardigd te kunnen worden, zijn er drie dingen nodig:

1. Genade is de bron: dit wil God schenken zonder enig recht van de kant van de mens.
2. Het bloed is de grondslag of het middel: dit heeft Christus gegeven op het kruis.
3. Geloof is het kanaal: hierdoor geeft iemand zich in vertrouwen aan God over.

Omdat aan Gods rechtvaardige eisen is voldaan op Golgotha, kan Hij om niet (gratis) allen rechtvaardig verklaren die uit het geloof in Christus zijn. Dat wil zeggen: Hij verklaart iedereen rechtvaardig, die rust op de verdienste van het werk van de Heere Jezus. In Christus Jezus ziet Hij hen in genade aan, alsof zij nooit gezondigd hadden. Dat is de bijzondere boodschap van het evangelie van de gerechtigheid van God in de brief aan de Romeinen (Rom. 1:16-17).

Aan het recht van God is voldaan

Evenals het volk Israël hebben wij een genadetroon, een verzoendeksel in het heiligdom met het bloed van Christus. Op grond hiervan zijn wij verzoend met God. Christus is door God gesteld tot een genadetroon door het geloof, in Zijn bloed. En daarbij mogen wij vrijmoedig naderen tot onze grote Hogepriester die in de hemel is, opdat wij barmhartigheid verkrijgen en genade ontvangen om op het juiste tijdstip geholpen te worden. De genadetroon voor het volk

Israël stond in het heilige der heiligen van het heiligdom. Daar was de ark van het verbond. Daarin lagen de stenen tafels van de wet, met daarop de heilige eisen geschreven waaraan men moest voldoen om te blijven leven. Op de ark lag het gouden verzoendeksel, dat ook wel de genadetroon werd genoemd. Hierop werd jaarlijks op de Grote Verzoendag het bloed van diverse offeranden gesprengd. Op grond van dat bloed kon God de zonden van het volk tijdelijk bedekken, echter niet voor altijd wegnemen! Eenmaal zou God Zijn rechtvaardigheid tonen door het oordeel over de zonde uit te oefenen en niet langer eraan voorbij te gaan. Dit bloed zag vooruit naar het verzoeningsbloed van de Heere Jezus Christus, die de plaats innam van ter dood veroordeelde zondaars door voor ons te sterven aan het kruis. Omdat God rechtvaardig is, straft Hij maar één keer. En Hij rechtvaardigt ieder die in geloof dit offer aanvaardt (Rom. 3:25-26; Hebr. 4:16; 9:1-14, 22-26; 10:14).

Ooit had God aan Noach en zijn gezin een ark gegeven om gered te worden, en ook aan de ouders van Mozes. Noach kreeg de opdracht een ark van goferhout te maken en die te bestrijken met pek (Hebr. koper) (Gen. 6:14). De ouders van Mozes maakten een biezen kistje, dat zij ook bestreken met pek (Ex. 2:3). Met pek bestrijken is bepekken. Dit woord *bepikken* is verwant met de woorden voor *verzoening*, *losgeld* en *rantsoen* (Ex. 30:15; Job 33:24). Doordat de ark en het biezen kistje bestreken waren met pek waren de opvarenden – Noach en zijn gezin en ook Mozes – veilig voor het doodsoordeel. De voorwaarde om met God verzoend te worden is dat men in het geloof de toevlucht neemt tot Jezus Christus, de Ark van onze behoudenis.

Geloven zoals Abraham en David

Het principe hoe God een mens kan rechtvaardigen door het geloof, vinden we reeds in de geschiedenis van Abram: *‘Hij geloofde in de Heere, en Die rekende hem dat toe tot gerechtigheid’* (Gen. 15:6). In Romeinen 4 worden belangrijke aspecten van het geloof uitgelegd. Het gaat in dit hoofdstuk om het geloof van Abraham, de stamvader van de Joden, en om het geloof van David, de grondlegger van de koninklijke dynastie van het Joodse volk. Bij beiden werd het geloof hun tot gerechtigheid gerekend; ze werden niet op grond van werken rechtvaardig verklaard. Bij het geloof van Abraham ligt het accent erop dat hij geloofde dat God leven uit de dood kan schenken. Bij het geloof van David ligt het accent erop dat hij erkende zelf de dood te hebben verdiend.

Voor ons betekent dit dat wij moeten erkennen dat wij als dode zondaars de eeuwige dood verdienen, maar dat God ons levend wil maken op grond van het offer van Christus (Ef. 2:1, 8; Rom. 6:23).

Abraham leefde niet onder de wet. Daardoor kon hij door menselijke inspanningen geen gerechtigheid verwerven. Maar hij *geloofde* God, en juist dat geloof beloonde God door het hem tot gerechtigheid te rekenen. David was wel onder de wet. Nadat hij belijdenis had gedaan van zijn zonden, werden ze hem echter niet toegerekend. Hij ontving vergeving. Zo zien we dat zowel Abraham als David allebei gerechtvaardigd werden op grond van genade en geloof. Niet door werken van de wet, maar door de wet – door het principe – van het geloof. Een wet is een vaststaand principe. Lees aandachtig Romeinen 3:21-5:11.

God rekent de rechtvaardiging als loon toe aan ieder die gelooft in Jezus, onze Heere, Die voor ons is gestorven en opgewekt.

Hetzelfde geldt voor allen die wandelen in de voetstappen van Abraham en op dezelfde wijze geloven als de vader van de gelovigen. God rekent de rechtvaardiging als loon toe aan ieder die gelooft in Jezus, onze Heere, Die voor ons is gestorven en opgewekt. En ook David spreekt de mens zalig aan wie God de gerechtigheid toerekent op grond van geloof. Evenals Abram heeft hij dit niet ontvangen op grond van zijn prestaties. Zijn ongerechtigheid werd vergeven en God rekende hem die niet meer toe. Op de dag dat David zijn zonde aan God beleed, bedekte God die met het bloed van het offer dat vooruitzag op het bloed van de Heere Jezus. Dat bloed bedekt niet alleen de zonde, maar het wast en reinigt ons van alle zonde. Hem, de Heere Jezus, heeft God openlijk aangewezen als middel tot verzoening, door het geloof in Zijn bloed (vgl. 1 Joh. 1:7-2:2).

Gerechvaardigd en tot de Rechtvaardige gebracht

In Romeinen 5 worden de heerlijke gevolgen opgesomd voor allen die door het geloof zijn gerechtvaardigd:

1. Wij hebben vrede met God (vs. 1).
2. Door de Heere Jezus is er toegang tot God (vs. 2).
3. De liefde van God is uitgestort in onze harten (vs. 5).
4. De Heilige Geest is ons gegeven (vs. 5).
5. God bevestigt Zijn liefde (vs. 8).
6. We zijn gerechtvaardigd (vs. 9).
7. Wij worden behouden van de toorn (vs. 9-10).
8. Wij zijn met God verzoend (vs. 10-11).

‘Sommigen van u (hebben diep in de zonde geleefd), maar u bent schoongewassen, maar u bent geheiligd, maar u bent gerechtvaardigd, in de naam van de Heere Jezus en door de Geest van onze God’ (1 Kor. 6:10-11).

Tijdens de veroordeling van de Heere Jezus voor de rechterstoel van Pilatus, waarschuwde de vrouw van Pilatus hem met de woorden: *‘Laat je toch niet in met deze Rechtvaardige’*. En toen de hoofdman de Heere Jezus zag sterven, verheerlijkte hij God en zei: *‘Werkelijk deze Mens was rechtvaardig, Dit was Gods Zoon’*. Met dit getuigenis over Hemzelf stierf de Rechtvaardige voor de onrechtvaardigen, opdat *Hij* ons tot God zou brengen (Matt. 27:19, 54; Luk. 23:47; 1 Petr. 3:18). De Heere Jezus werd voor ons tot zonde gemaakt, en werd gestraft alsof Hij de Dader was. Het *recht* van God was over Hem *vaardig* toen Hij aan het kruis hing (2 Kor. 5:21). De rechtvaardige Rechter, Die Zijn eigen Zoon oordeelde in de plaats van schuldige zondaars, heeft hen nu bovendien de heerlijkheid van Zijn Zoon geschonken! Als je weet dat God je heeft gerechtvaardigd, dat God voor je is, wie kan dan nog tegen je zijn? God in elk geval niet! Hij had er alles voor over om je te redden, zelfs Zijn eigen Zoon. Wie kan je dan nog beschuldigen? Je bent een heel bijzonder mens, een uitverkorene van God. Hij is het die je rechtvaardigt (Rom. 8:30-33).

Vragen bij hoofdstuk 4 voor discussie en praktische toepassing:

1. Welke drie dingen zijn nodig, voordat God een zondaar kan rechtvaardigen?
2. Hoe kan de mens rechtvaardig zijn voor God?
3. Wat is het verschil tussen de verzoening door het bloed dat op het verzoendeksel werd gesprengd in het Oude Testament en de verzoeningsdood van Christus?
4. Wat kunnen wij leren van het geloof van Abraham en van de belijdenis van David?
5. Is vergeving ontvangen hetzelfde als gerechtvaardigd worden?

5. Ik ben iemand die weet wat vergeving is

Bij U is vergeving opdat U gevreesd wordt'.

'Haar zonden, die veel waren zijn haar vergeven, want zij heeft veel liefde gehad'.

Psalm 130:4; Lukas 7:47

Dank U Heere, U vergaf ook mij

'Welzalig is hij van wie de overtreding vergeven, van wie de zonde bedekt is. Welzalig de mens wie de Heere de ongerechtigheid niet toerekent' (Ps. 32:1-2). Dit beseften de vrouw in Lukas 7:36-50 en de psalmdichter koning David allebei heel diep. Zij hadden het verlangen voortaan dicht bij God te zijn en Hem te aanbidden (Ps. 27, 32 en 51). De vrouw, die tijdelijk veel had genoten van de zonde, begreep dat haar veel was vergeven. Na de grote ommekeer in haar leven toonde zij in het openbaar haar grote liefde en toewijding aan de Heere Jezus. Hoewel koning David God lief had vanaf zijn jeugd, viel hij in een grove zonde. Omdat hij hierdoor belangrijke lessen had geleerd, wilde hij anderen leren niet

Gelovigen weten dat de Heere Jezus voor hen stierf. In de wetenschap dat hun zonden zijn vergeven, is hun angst voor de dood weg.

dezelfde fouten te maken die hij had gemaakt. Door de vele psalmen die hij heeft geschreven, kunnen wij belangrijke principes leren over het leven uit vergeving. Een voorbeeld daarvan is: *'Als U, Heere, op onze ongerechtigheden let, Heere, wie zal bestaan? Maar bij U is vergeving, opdat U gevreesd wordt'* (Ps. 130:3-4). Gelovigen weten dat de Heere Jezus voor hen stierf. In de wetenschap dat hun zonden zijn vergeven, is hun angst voor de dood weg. Wel hebben zij vrees, dat wil zeggen een groot ontzag voor de heiligheid en majesteit van God. Zoals David dit toonde en kon getuigen: *'ik ga rondom Uw altaar, Heere, om een loflied te doen horen en al Uw wonderen te vertellen'* (Ps. 26:6-8).

In het Oude Testament wordt het brandofferaltaar in de tabernakel en de tempel ook wel een *tafel* genoemd. Het is een beeld van het kruis. In het Nieuwe Testament is de tafel van de Heere een geestelijk altaar (vgl. Ezech. 41:22; 44:15-16; Mal. 1:7-8, 12; 1 Kor. 10:21; Hebr. 13:10). Zoals de Israëliet letterlijk een rondgang om het altaar maakte, doen gelovigen dit geestelijk gesproken als zij samenkomen en het avondmaal houden aan de tafel van de Heere. Daar is de Heere Jezus in hun midden en brengen zij Hem en de Vader offeranden van dank en aanbidding, en verkondigen zij Zijn dood. Het brood spreekt van alle gelovigen, van het lichaam van Christus, de gemeente. En het is ook een beeld van Zijn stoffelijke lichaam waarin Hij onze zonden droeg. De wijn is een beeld van Zijn bloed, dat Hij gaf om de zonden te verzoenen en daardoor vergeving te schenken (1 Kor. 10:14-18; 11:20-34; Matt. 26:28). Door Zijn dood en opstanding heeft de Heere Jezus de macht van de zonde, van de dood en van de duivel overwonnen. Daarvoor kunnen wij Hem nooit genoeg eren en danken. Het is Zijn verlangen dat we dikwijls aan Hem en aan al de aspecten van Zijn offer denken (Luk. 22:19; Kol. 2:13-15; 2 Tim. 2:8; Hebr. 2:14-16).

Met de Israëliet naar de tabernakel

De dierenoffers in het Oude Testament konden de zonden niet definitief wegnemen. Maar ze konden de zonden wel tijdelijk voor God bedekken, omdat Hij vooruitzag op het offer van Zijn Zoon. Het bedekte ook alleen de zonden van hen die oprecht en met waarheid in hun binnenste met offers bij God kwamen. We kunnen veel leren van de symboliek van die offerdienst. Omdat dit een geestelijke werkelijkheid betreft, gaan we nu in gedachten mee

met een Israëliet naar de tabernakel. Met hem en met de priester maken we een omgang rond het altaar. In deze korte rondleiding kunnen we van dichtbij zien Wie de Heere Jezus is, en wat de heerlijke gevolgen zijn van het offer dat Hij bracht. We kijken terug naar wat in het verleden gebeurd is, en krijgen ook een heerlijke vooruitblik op de toekomst van Christus – die ook onze toekomst is (Hebr. 8:5; 9:9, 22-28; 10:1-14).

Enige tijd hiervoor was de Israëliet ook al naar de tabernakel gegaan. Hij had een zondebok meegebracht, nadat hij had gezondigd. Door zijn handen op de kop van het dier te leggen, had hij hiermee symbolisch zijn zonde en schuld op de bok overgedragen. De hand leggen op het offerdier spreekt van iemand die in het geloof zijn hand legt op Christus, die in zijn plaats is gestorven en het oordeel heeft gedragen. Na het offeren was hij met een blij hart weer teruggekeerd naar zijn tent, want God had zijn zonde vergeven (Lev. 4 en 5)! Steeds dacht hij met dankbaarheid en bewondering terug aan zijn genadige, barmhartige God.

Nu ging hij opnieuw naar de tent van ontmoeting (Lev. 1). Ditmaal waren er geen zonden die hem kwelden, maar wilde hij zijn God gaan aanbidden en grootmaken. Opnieuw nam hij aan een touw een offerdier mee, dit keer een brandoffer. Dit offer spreekt ook van de Heere Jezus, de Zoon van God. Het toont ons in type dat Christus Zichzelf onberispelijk aan God heeft geofferd op het kruis, zodat God ons welgevallig kan zijn in Hem en ons als Zijn kinderen kan aannemen (Ef. 5:2; Kol. 1:20-22). Met de Israëliet gaan we door de deur van de voorhof van de tabernakel. De deur bevindt zich aan de oostzijde, de richting waarin de zondige mens zich ooit van God had verwijderd (Gen. 3:24; 4:16; Ex. 27:13; Ezech. 43:1-4; 47:1). De deur is zo ruim dat vele mensen gelijktijdig tot God kunnen komen om hun zonden aan Hem te belijden of om Hem te aanbidden.

In grote verwondering zien we het offer

Bij de ingang van de voorhof ontmoeten we een priester. Samen lopen we iets naar rechts, naar de noordzijde van het altaar, dat is de slachtplaats. Ook nu legt de Israëliet zijn handen op de kop van het dier, waarna hij het dier doodt. Eerst wordt de huid verwijderd, daarna wordt het dier in stukken gedeeld. De kop en het vet worden door de priester op het hout geschikt dat op het vuur op

het altaar ligt. Nadat de ingewanden en de poten van het dier zijn gewassen, worden deze delen ook op het vuur gelegd.

Uit het Nieuwe Testament weten we dat dit alles een symbolische betekenis heeft en wijst op het werk van de Heere Jezus. Samen met de priester en de offeraar zien we dat het dier geen gebrek heeft. Zo was het ook met Christus. Hij was volmaakt, er was niets verkeerd in Hem, geen enkele zonde of ongerechtigheid. Zijn hoofd kende alleen reine gedachten, het vet spreekt van een gezond leven met God. Het water waarin de ingewanden en de poten werden gewassen, bleef schoon. Zo waren ook de innerlijke gevoelens en de wandel van de Heere Jezus volkomen rein. Voor ons heeft verbrand vlees een onaangename geur. Voor God echter was het een liefelijke of rustgevende geur, omdat Christus door dit offer Zijn grote liefde voor de Vader en voor de mensen als nooit te voren liet zien. God kan nu rusten in Zijn volbrachte verzoeningswerk (Joh. 19:30; Ef. 5:2; Hebr. 4:10).

De priester, die het bloed had opgevangen bij het slachten, neemt het bloed om het rondom op het altaar te sprenkelen. Met de priester en de offeraar maken we nu de omgang rond het altaar. Op de achtergrond horen we het zangkoor van de Levieten God prijzen en aanbidden met hun liederen en muziekinstrumenten. Tijdens de rondgang om het altaar sprenkelt de priester telkens het bloed op het altaar. Doordat we van alle zijden het offer op het altaar kunnen bewonderen, kijken we zodoende vanuit diverse invalshoeken naar de veelzijdigheid van het werk van Christus en de zegeningen die God ons geeft op grond van Zijn verzoeningsbloed.

We ontdekken de zegeningen dankzij het bloed

De omgang rond het altaar begint aan de *noordzijde*. In de Bijbel is dat de richting waaruit het oordeel van vijanden kwam, of van dreigende stortregens (Jer. 1:14; 47:2; Ezech. 1:4). De heuvel Golgotha ligt op nog geen kilometer afstand ten noorden van de plaats waar het altaar in de tempel te Jeruzalem stond. Buiten de poort van de stad, buiten de Joodse 'legerplaats', heeft onze Heere geleden en hing Hij aan het kruis (Hebr. 13:11-12). We denken aan Hem, die daar het oordeel voor onze zonden onderging, en we danken God dat ons geen oordeel meer zal treffen.

We gaan dan naar de oostkant van het altaar, waar de ashoop zich bevond. We denken aan het verleden, toen de Heere Jezus Zich volkomen opofferde in het oordeel van de dood. As is immers wat overblijft, nadat iets is verbrand. Het oosten is ook de richting waar de zon opgaat. Hierbij denken we aan het feit dat de Heere Jezus ons door Zijn opstanding uit de doden heeft verlost uit de macht van de duisternis.

Vervolgens gaan we naar het zuiden, terwijl we blijven kijken naar het altaar. In gedachten staan we bij het kruis. We denken aan alle zegeningen die ons door Zijn offer ten deel gevallen zijn en koesteren ons in Zijn warme liefde door de Geest. In de Bijbel is het zuiden immers de richting waaruit de warme wind waait, na de hevige regenbuien uit het noorden (Hoogl. 4:16).

In het zuiderland woonde Izak bij zijn waterputten en bronnen. Bij de bron Berseba, de put van de eed, denken we aan de trouw van God. Bij de bron Rehoboth denken we eraan hoe de Heere ruimte maakt om vruchtbaar te kunnen zijn (Gen. 24:62; 26:16-33). En bij de put Lachai-Roï, de bron van de Levende, ontmoeten we de God die naar ons omziet. Een breed scala aan gedachten, dat ons diep onder de indruk brengt van Zijn liefde voor ons (Gen. 16:13-14; 21:14; 24:62). Zoals Izak bij de bronnen in het zuiderland woonde en daar rijk door God werd gezegend, zijn wij in Christus gezegend met alle geestelijke zegeningen door Zijn offer. Bij Hem is de bron van het leven (Ps. 36:10; Ef. 1:3).

Als we de rondgang vervolgen, komen we aan de westzijde van het altaar. Het westen is de richting waar de zon ondergaat. Hierbij denken we aan de grote toekomst voor Gods volk, wanneer de Heere Jezus verschijnt als de Messiaanse Koning, als de Zon van de gerechtigheid en regeert in het Vrederijk. Heel de aarde zal dan vol zijn van Zijn heerlijkheid, totdat de zon die in het oosten opgaat in het westen ondergaat. Dat wil zeggen: tot aan het einde van die periode, wanneer Hij het Koninkrijk overgeeft aan God de Vader en er een nieuwe hemel en een nieuwe aarde zal zijn (Mal. 1:11; 4:2; Ps. 72:17; 1 Kor. 15:24-25; Openb. 21:1).

Vanuit het westen kijken we door de rook en de vuurgloed over het altaar heen naar het oosten. Ook aan die kant van het altaar sprenkelt de priester het bloed. We denken aan onze reiniging dankzij het bloed. Met de priester, de offeraar en de dichter David zingen we: *‘Loof de Heere, mijn ziel met al wat in mij is, Zijn heilige Naam en vergeet geen van Zijn weldaden. Zover het oosten*

is van het westen, zover doet Hij onze overtredingen van ons.(...). Hij weet wat voor maaxsel wij zijn (...). De sterveling – zijn dagen zijn als het gras, als een bloem op het veld, zo bloeit hij (...). Maar de goedertierenheid van de Heere is van eeuwigheid en tot in eeuwigheid is over wie Hem vrezén’ (Ps. 103:1-2, 10-17). Aan Hem die Zijn leven voor ons heeft overgegeven, mogen wij ons leven nu toewijden in de zekerheid dat Hij al onze zonden ‘achter Zijn rug heeft geworpen’, ze ‘heeft uitgedelgd als een nevel en een wolk’, ‘er niet meer aan denkt’, ze heeft geworpen ‘in de diepte van de zee’ (Jes. 38:17; 43:25; 44:22; Jer. 31:34; Micha 7:19).

We verlaten de voorhof van de tabernakel via de deur aan de oostkant en gaan terug naar onze tent in de woestijn. Met een offerdier was de Israëliet het heiligdom binnengegaan. Als hij later bij de priester op bezoek kwam, zag hij daar in zijn tent de huiden van dieren hangen. Van de brandoffers werden de huiden namelijk niet verbrand. God had gezegd: die zijn voor de priester bestemd. Hiervan werden bijvoorbeeld mantels en tenten gemaakt. Evenals de eerste mensen door God werden bekleed met kleren van huiden, zag de Israëliet de blijvende herinnering aan de offers die waren gebracht. Namens God had de priester eerder gezegd dat zijn zonden waren vergeven. Zo weten wij ook dat onze zonden zijn vergeven en dat God naar ons kijkt, alsof Hij de Heere Jezus ziet. Hij ziet ons in het kleed dat gemaakt is van de huid van het offer. We zijn bekleed ‘met de kleren van het heil, de mantel van gerechtigheid heeft Hij mij omgedaan’ (Jes. 61:10).

God ziet je in Christus, is dat niet overweldigend?

In de beelden van de offers laat God ons door middel van het zondoffer zien hoe Hij heeft gehandeld met onze zonden. Hij vergeeft ons eindeloos op grond van het bloed van de Heere Jezus op het altaar, het kruis van Golgotha. Het brandoffer laat zien dat de Zoon van God Mens werd en Zichzelf vrijwillig en onberispelijk opofferde aan God. God ziet de offeraar, d.w.z. een gelovige nu in Christus en heeft hem lief als Christus (Joh. 15:9; 16:27; 17:23). Hoewel wij zoals de Israëliet met beide benen in het woestijnzand staan, denken we elke dag aan Hem, totdat Hij komt om ons thuis te halen! We hebben volle vergeving ontvangen, en nog zoveel meer. Dit alles overweldigt ons!

Hoewel God ons al onze zonden heeft vergeven, kan de relatie met Hem en met medegelovigen wel door de zonde worden verstoord. Johannes zegt: *‘Als wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig om ons te reinigen van alle ongerechtigheid. Als wij zeggen dat wij niet gezondigd hebben, maken wij Hem tot een leugenaar’* (1 Joh. 1:7-10; 2:1-2). Belijden is in het Grieks ‘homolegein’, d.i. hetzelfde zeggen. We moeten over de zonde dus hetzelfde spreken als God en ermee handelen zoals Hij wil dat we doen, naar God toe en naar de mensen toe.

Vergeven naar het voorbeeld van Christus

Petrus stelde aan de Heere Jezus de vraag hoe dikwijls hij zijn broeder moest vergeven. De godsdienstige leiders leerden namelijk dat je een ander driemaal moest vergeven (Matt. 18:21-35). Petrus meende dat met zevenmaal de maat vol was om te vergeven. De Heere Jezus leerde dat wij telkens opnieuw bereid moeten zijn om te vergeven, als ons iets is aangedaan. Om een beeld te geven hoeveel God ons heeft vergeven en hoeveel wij moeten vergeven, vertelde Hij de gelijkenis van een koning die afrekening hield met zijn slaven. Iemand had een schuld van tienduizend talenten, dat is ongeveer 250.000 jaarlonen van een arbeider. Deze schuld, die hij uiteraard nooit zou kunnen betalen, werd hem kwijtgescholden. Toen ontdekte die slaaf dat een ander hem nog een schelling schuldig was. Hij dacht er niet aan dat hemzelf zo enorm veel was vergeven, en liet die ander gevangen zetten totdat hij betaald had. Toen de koning dat hoorde, wierp hij hem in de gevangenis en moest hij alsnog de grote schuld betalen die hij had.

Maar wie niet wil vergeven, laat toe dat zijn leven wordt beheerst door de zonde van de ander. Hij blijft de last van die zonde met zich meedragen en wordt er telkens door gehinderd.

Volgens dit principe handelt onze hemelse Vader met eenieder die niet van harte vergeeft. Laten wij handelen naar het voorbeeld van God en van de Heere Jezus. Daarom zegt de apostel ook: *‘Verdraag elkaar en vergeef de een de ander (...) zoals ook Christus vergeven heeft. En zoals God in Christus u vergeven heeft’* (Kol. 3:13; Ef. 4:32). Maar wie niet wil vergeven, laat toe dat

zijn leven wordt beheerst door de zonde van de ander. Hij blijft de last van die zonde met zich meedragen en wordt er telkens door gehinderd.

Vragen bij hoofdstuk 5 voor discussie en praktische toepassing:

1. Wat is het verschil tussen het bedekt zijn van de zonde, en het gereinigd zijn van de zonde?
2. Noem de overeenkomsten tussen het Pascha en Avondmaal.
3. Wanneer een Israëliet had gezondigd, moest hij bij het altaar zijn handen op de kop van het offerdier leggen en het dier slachten. Wat is de geestelijke betekenis hiervan?
4. Als je een geestelijke omgang maakt rond het altaar, aan welk aspecten van het werk van de Here Jezus op het kruis kun je dan denken en aan welke heerlijke zegeningen?
5. Een gelovige dient van harte vergeving te schenken. Leg uit waarom dit een zaak van je hart moet zijn.

6. Ik ben door God uitverkoren

(...) 'Die ons gezegend heeft met alle geestelijke zegen in de hemelse gewesten in Christus, omdat Hij ons vóór de grondlegging van de wereld in Hem uitverkoren heeft, opdat wij heilig en smetteloos voor Hem zouden zijn in de liefde'.

'Wij weten immers, geliefde broeders, van uw uitverkiezing door God'.

Efeziërs 1:3; 4; 1 Thessalonicenzen 1:4

Uitverkoren met een doel

Het is een bijzonder voorrecht door God uitverkoren te zijn. Wanneer Paulus hierover aan de gelovigen te Thessalonica schrijft, jubelt hij het als het ware uit dat zij uitverkoren waren. Uitverkiezing is in de Bijbel een breed begrip en het betreft zowel personen, een volk, een familie en een stad die uitverkoren zijn tot een bepaalde dienst en daardoor een bijzondere positie innemen. Hoewel God verkiest, brengt dit ook altijd een verantwoordelijkheid met zich mee. Zo koos God Abraham als Zijn dienaar om uit Ur der Chaldeeën te trekken naar het land dat God hem zou wijzen. Uit

Het is een bijzonder voorrecht door God uitverkoren te zijn.

hem zou een volk voortkomen dat Hij Zich had verkoren uit alle volken op de aarde. Hoewel dit het kleinste volk was, had God een bijzondere liefde voor hen. Dit heeft Hij eeuwenlang laten zien.

Dit volk is Zijn persoonlijk eigendom. Met hen heeft Hij Zijn verbond gesloten, en uit hen is de Messias geboren. Te midden van dit volk dat Hij had uitverkoren, woonde Hij vroeger en zal Hij in de toekomst opnieuw wonen. Dan zullen alle volken van de aarde weer door middel van dit volk gezegend worden (Deut. 4:37; 7:6-8; 10:15; Ps. 105:6, 43; 1 Kon. 3:8 etc.). Ondanks hun falen zal God hen uit de verstrooiing straks bijeenbrengen in het land, omdat Israël Zijn dienstknecht, Zijn uitverkoren volk is (Jes. 41:9; 43:10).

Jesaja profeteerde over de Heere Jezus als dé Knecht van God, Zijn Uitverkorene (Jes. 42:1). Toen de Heere Jezus het land rondging, werden vele profetieën over de uitverkoren Knecht vervuld. Hangend aan het kruis werd Hij beschimpt en bespot door het volk en de godsdienstige leiders, die zeiden: *'Anderen heeft Hij verlost, laat Hij nu Zichzelf verlossen als Hij de Christus is, de Uitverkorene van God'* (Matt. 12:15-21; Luk. 23:35).

Mozes en Aaron waren door God uitverkoren om in het heiligdom tot Hem te naderen en namens Hem tot het volk te spreken (Num. 16:5-7). De stam van Levi was uitverkoren om in het heiligdom dienst te verrichten (Num. 16:8-10; Deut. 18:5; 21:5). God had David en later zijn zoon Salomo uit hun broers uitgekozen, om als koning te zitten op de troon van de Heere en het koningschap over Israël uit te oefenen (1 Kron. 28:4-7). God had de stad Jeruzalem uitverkoren om daar te wonen in de tempel, te midden van het volk. Die stad had Hij verkoren als de plaats waarheen het volk moest gaan om Hem te offeren (Deut. 12:5; 18:6, 26:2; 31:11; 1 Kon. 8:44, 48 etc.).

Uitverkoren om het Koninkrijk binnen te gaan

Velen raken in verwarring door teksten als: *'velen zijn geroepen, maar weinigen uitverkoren'* (zie de gelijkenissen in Matt. 20:16 en 22:14). Dit komt doordat men deze teksten niet in de context leest. En men trekt dan de verkeerde conclusie dat je wel geroepen kunt zijn, maar als je niet uitverkoren bent, toch verloren gaat. Anderen gebruiken deze tekst als een excuus om geen gehoor

te geven aan de oproep tot bekering. Immers, als je uitverkoren bent, kom je toch wel in de hemel.

In Mattheüs 20 vergelijkt de Heere Jezus het Koninkrijk der hemelen met een wijngaardenier die arbeiders inhuurt, en aan het einde van de dag de arbeiders hun loon betaalt. Het gaat hier om het ontvangen van loon, niet om het ontvangen van de eeuwige zaligheid, die wijzelf niet kunnen verdienen. God is echter vrijmachtig hoe Hij een dienstwerk voor Hem beloont. God erkent elke taak die voor Hem wordt verricht, dat wil Hij op Zijn wijze leren aan degenen die Hij daartoe heeft verkoren.

In de gelijkenis in Mattheüs 22 vergelijkt de Heere Jezus het Koninkrijk der hemelen met een koning die voor zijn zoon een bruiloft had bereid. Nadat velen de uitnodiging niet hebben aangenomen, komt er nogmaals een uitnodiging: 'Kom naar de bruiloft'. Nu komen er uit allerlei plaatsen toch mensen, zodat de zaal vol is met gasten. Voordat de bruiloft begint, ontdekt de koning iemand zonder bruiloftskleed, waarop hij wordt verwijderd. Hij was niet op de juiste manier binnengekomen, want bij de deur kreeg elke gast een bruiloftskleed aangereikt. Allen die hiermee zijn bekleed, zijn uitverkoren om de bruiloft mee te vieren. Het gaat hier niet om de hemel binnen te komen, daar kun je niet binnendringen, maar het onderwerp is het binnengaan in het Koninkrijk van de Messias hier op aarde. Eerder hebben we gezien dat je daarvoor opnieuw geboren moet zijn (hoofdstuk 3), en moet worden bekleed met de mantel van de gerechtigheid en wat de toepassing hiervan voor ons is (hoofdstuk 4).

Jakob verkoren als stamvader van het volk en van de Messias

Weer anderen maken zich ernstig bezorgd of halen onverschillig hun schouders op, als zij in Romeinen 9:11-13 lezen dat God Jakob heeft uitverkoren en heeft liefgehad en Ezau heeft gehaat. Want men denkt dan: jouw lot, je eeuwige toekomst, is toch al tevoren door God beslist. In dit gedeelte gaat het weliswaar over twee broers, van wie God de een heeft liefgehad en de ander heeft gehaat. In ons spraakgebruik betekent 'haten' een hartgrondige hekel aan iemand hebben, maar in de Bijbel houdt het in: op de tweede plek stellen. Die plaats gaf God aan Ezau (vgl. Deut. 21:15-17; 1 Sam. 1:2). Doordat God soeverein is, zou Hij mensen van te voren kunnen uitkiezen om hun het eeuwige heil te schenken of te verwerpen, maar zo handelt Hij niet. De leer van

de dubbele predestinatie is niet Bijbels en ook in tegenspraak met het karakter van God.

In Romeinen 9 tot en met 11 gaat het om de rechtvaardige wegen van God met het volk Israël. Met name in hoofdstuk 9 gaat het erom welke zoon de stamvader van het aardse volk van God moest worden, de zoon uit wiens nageslacht de Messias zou worden geboren. Hiertoe werd niet Ismaël uitverkoren, de oudste zoon van Abraham, maar Izak. En uit het nageslacht van Izak en Rebekka werd niet Ezau uitverkoren, hun oudste zoon, maar hun jongste zoon Jakob. Jakob zou de zegen van het eerstgeboorterecht ontvangen. En het nageslacht van Ezau zou dienstbaar zijn aan het nageslacht van Jakob, de jongste zoon. Dat God de bedrieger Jakob lief had, is genade van Zijn kant. Dat God Ezau haatte, wil zeggen dat Hij hem de tweede plaats gaf. We kunnen dit begrijpen, als we zijn leven de revue laten passeren. Hij heeft de zegen van het eerstgeboorterecht veracht en hij was een ongodelijke. Dat God hem haatte, wordt echter pas vele eeuwen later vermeld (Mal. 1:2-3; Rom. 9:6-13; Hebr. 12:16-17). Evenals Ezau genade van Gods kant had kunnen ontvangen, kan iedere zondaar genade van God ontvangen wanneer hij oprecht berouw toont.

God ontfermt zich over wie Hij wil, en Hij verhardt wie Hij wil. God verhardde het hart van de farao, nadat deze zevenmaal zijn eigen hart had verhard. Zo verdraagt God ook nu met veel geduld de voorwerpen (personen) van Zijn toorn, die *zichzelf* door hun zonden voor het verderf gereedmaken en een vreselijk oordeel zullen ondergaan. Want over iedereen die weigert om zich te bekeren en met de zonde te breken, komt de eeuwige toorn van God. Zij echter die zich wel met berouw over hun zonden tot God hebben bekeerd, zijn voorwerpen (personen) van Zijn ontferming, die Hij tevoren heeft voorbereid tot heerlijkheid (Rom. 9:14-23).

Israël als het uitverkoren volk van God

Dat met 'de uitverkorenen' in een aantal Schriftplaatsen (Mark. 13:20, 22, 27; Matt. 24:24, 31; Rom. 11:7; Openb. 17:14), gelovige Joden in de Grote Verdrukking worden bedoeld, blijkt telkens uit het tekstverband. Velen van dit uitverkoren volk zullen in de toekomst worden misleid door de antichrist, waarna een vreselijke tijd aanbreekt. Ter wille van deze uitverkorenen zal God

de dagen verkorten, ofwel een einde aan die vreselijke tijd maken. Na de Grote Verdrukking zal de Koning, de Messias, zeggen: 'Kom, gezegenden van Mijn Vader, beërf het Koninkrijk dat voor u bestemd is *vanaf de grondlegging van de wereld*' (Matt. 25:34). Daarna zullen alle nog onvervulde profetieën met betrekking tot het aardse volk van God in vervulling gaan.

God heeft nu echter uit de heidenvolken een volk aangenomen voor Zijn Naam. God heeft de apostel Paulus uit Israël gekozen als een uitverkoren instrument, om de boodschap van heil en redding aan de volken bekend te maken en ook het bijzondere plan van God met de gemeente, die bestaat uit gelovigen uit de Joden en uit de volken (Hand. 15:12-18; 9:15; 26:16-18). Deze gelovigen van de gemeente heeft God uitverkoren *van vóór de grondlegging van de wereld*. Zij zijn gezegend met alle geestelijke zegen in de hemelse gewesten en hebben ook een hemelse toekomst. Zij zijn bestemd om voor altijd heilig en onberispelijk *vóór* Zijn aangezicht, in Zijn tegenwoordigheid te zijn (Ef. 1:3-6).

Weten door God verkoren te zijn

De gelovigen zijn uitverkoren naar de voorkennis van God (1 Petr. 1:2). Want als de alwetende God wist Hij ook van tevoren wie er een beroep zouden doen op Zijn genade. Wanneer iemand voor eeuwig behouden wordt, is dit voor honderd procent genade. Als iemand verloren gaat, dan is dit voor honderd procent zijn eigen verantwoordelijkheid. Evenals de gelovigen in Thessalonica mogen ook wij weten door God verkoren te zijn. Dit wordt namelijk zichtbaar in het leven van hen die het Woord van God hebben aangenomen. Zij zijn herkenbaar, doordat zij aan de oproep van God gehoor geven om zich van de afgoden tot God te bekeren, de levende en waarachtige God te dienen en Zijn Zoon uit de hemelen te verwachten (1 Thess. 1:4-10). Geroepen door het evangelie wisten de Thessalonicenzen, en weten ook wij, dat de behoudenis vast ligt in de verkiezende genade. Als de eerste bekeerlingen in Europa hadden deze gelovigen de boodschap van het heil aangenomen. Dit gaf hun – en het geeft

Als uitverkorenen zijn gelovigen ertoe geroepen om door hun houding en gedrag te tonen dat zij heiligen en geliefden zijn.

ook ons, zoveel jaren later – veel reden om Hem daarvoor te danken (2 Thess. 2:13).

Toen Paulus in Antiochië kwam, predikte hij aan Joden en heidenen uit de Schriften dat de Christus gekomen was. Hij was door Zijn volk verworpen en gekruisigd, maar door God opgewekt uit de dood. Door Hem werd nu vergeving van zonden verkondigd en werd eenieder die geloofde, ook door Hem gerechtvaardigd. Velen spraken dit tegen, verwierpen het Woord en keurden zichzelf het eeuwige leven niet waardig. Zij die wél geloofden, waren bestemd voor het eeuwige leven (Hand. 13:13-52). Voor de wereld is het een dwaze boodschap dat je gered kunt worden door het geloof in iemand die voor onze zonden is gestorven. Maar het dwaze van de wereld heeft God uitverkoren om de wijzen te beschamen, en het zwakke van de wereld heeft God uitverkoren om het sterke te beschamen (sterken zijn in dit verband degenen die God niet nodig hebben) (1 Kor. 1:27). Niemand kan nu nog beschuldiging inbrengen tegen degenen voor wie God Zijn eigen Zoon heeft overgegeven. Ze zijn immers uitverkorenen van God (Rom. 8:32-33). Als uitverkorenen zijn zij ertoe geroepen om door hun houding en gedrag te tonen dat zij heiligen en geliefden zijn. Dit wordt zichtbaar wanneer zij de karaktereigenschappen van de Heere Jezus laten zien in hun leven (Kol. 3:12).

Uitverkoren om te leven in Zijn dienst

Uit de velen die de Heere Jezus volgden, had Hij twaalf discipelen uitverkoren om bij Hem te zijn, zelfs Judas Iskariot. Om daarna door Hem uitgezonden te worden in de wereld als getuigen van wat zij hadden gehoord en gezien (Luk. 6:13; Joh. 6:70,71; vgl. Mark. 3:13-14; Gal. 1:16). Ter wille van de uitverkorenen, allen die tot bekering en geloof zouden komen, waren de apostelen bereid moeite en lijden te verdragen. Opdat velen de zaligheid in Christus Jezus zouden verkrijgen, met eeuwige heerlijkheid (2 Tim. 2:10). Hoewel de Heere Jezus speciaal de twaalven had uitverkoren om heen te gaan en vrucht te dragen, geldt deze opdracht nog steeds voor elke christen op zijn of haar plaats (Joh. 15:19, 16). Over de hele wereld heeft de drie-enige God harten van mensen bereikt, van wie kan worden gezegd dat ze zijn *'uitverkoren overeenkomstig de voorkennis van God de Vader, door heiliging van de Geest, tot gehoorzaamheid en besprenkeling met het bloed van Jezus Christus'* (1 Petr. 1:2).

Ongeveer drieduizend jaar geleden heeft Salomo op de berg Sion de tempel gebouwd. De stenen en het fundament (de hoeksteen) van deze tempel waren naar alle waarschijnlijkheid gehouwen uit een steengroeve in de nabijgelegen heuvel Golgotha. Ongeveer duizend jaar later hing de Heere Jezus in de duisternis op die heuvel aan het kruis (1 Kon. 6:7; 2 Kron. 3:1-6). Hij is de levende Steen, de door God uitverkoren Hoeksteen, waarop de gelovigen als levende stenen nu worden opgebouwd tot een geestelijk huis (1 Petr. 2:4-8). Wij zijn een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterdom om de deugden te verkondigen van Hem, Die ons uit de duisternis heeft geroepen tot Zijn wonderbaar licht (1 Petr. 2:3, 9). Doordat wij hebben geproefd dat de Heere goedertieren is (overvloeiend van goedheid), spreken wij met autoriteit over Hem en over het Evangelie. Zo mogen we uitdragen Wie Hij voor ons en voor anderen wil zijn. Actueler dan ooit is de oproep: *'Daarom, broeders, beijver u des te meer om uw roeping en verkiezing vast te maken; want als u dat doet, zult u nooit meer struikelen. Want zo zal u in rijke mate de toegang worden verleend tot het eeuwig Koninkrijk van onze Heere en Zaligmaker, Jezus Christus'* (2 Petr. 1:10-11).

Vragen bij hoofdstuk 6 voor discussie en praktische toepassing:

1. Waarom brengt uitverkiezing door God ook een verantwoordelijkheid met zich mee?
2. Wat betekent de tekst: 'Velen zijn geroepen maar weinigen uitverkoren?'
3. Waartoe had God Jakob uitverkoren?
4. Waartoe heeft God de gelovigen uitverkoren die behoren bij de gemeente?
5. Door welke karaktereigenschappen van de Heere Jezus tonen de gelovigen uitverkoren te zijn?

7. Ik ben een kind van God geworden

(...) 'allen die Hem aangenomen hebben, hun heeft Hij macht gegeven kinderen van God te worden; (...) in het huis van Mijn Vader zijn veel woningen (...) Ik ga heen om een plaats voor u gereed te maken'.

Johannes 1:12; 14:2-3

Israël als zoon van God, de eeuwige Vader

We zagen eerder al dat de ware gelovigen in alle tijden door bekering en geloof opnieuw zijn geboren en leven uit God hebben ontvangen (hoofdstuk 3). Degenen die nu in deze tijd, waarin de Heere Jezus is verworpen, in het geloof hun vertrouwen op de Heere Jezus stellen, ontvangen nog zoveel meer. Als kinderen van God zijn zij namelijk geboren in het huisgezin van God, en tevens als zonen geadopteerd in een hemelse familie.

Wanneer God als de Vader wordt voorgesteld in het Oude Testament en er sprake is van een zoon, gaat het om de relatie tussen God en het volk Israël. In het Nieuwe Testament wordt over *vele* zonen gesproken, die door God tot heerlijkheid worden geleid (Hebr. 2:10). Dan gaat het om alle individuele gelovigen in deze tijd, die in een bijzondere relatie tot God de Vader zijn gebracht. In het Oude Testament openbaarde God Zichzelf als de Vader van de eeuwigheid, de oorsprong van alle dingen. Als zodanig heeft Hij het volk Israël

als Zijn zoon voortgebracht, zoals blijkt uit diverse plaatsen: *‘Heere, U bent onze Vader! Wij zijn het leem en U bent onze Pottenbakker: wij zijn allen het werk van Uw handen’*. Namens God moest Mozes al tegen de farao zeggen: *‘Zo zegt de Heere: Mijn zoon, Mijn eerstgeborene is Israël (...) Laat Mijn zoon gaan’*. De zoon die Hij uit Egypte had geroepen, heeft Hij geplant in het Beloofde Land. Als natie was het volk dus het kind dat Hij liefhad en met koorden van liefde had getrokken. Eeuwen later moest Hij hun het verwijt maken: *‘Als Ik dan een Vader ben, waar is dan de eerbied voor Mij?’* (Ex. 4:22-23; Deut. 32:6, 18-21; Ps. 80:9, 16; Jes. 64:8; Mal. 1:6; 2:10; Hos. 11:1-4, etc.).

Tijdens de jaren van Zijn openbare optreden heeft de Heere Jezus uitgelegd wie God de Vader is, en Wie Hijzelf als de Zoon is. Het onderscheid tussen het zoonschap van Israël en dat van de individuele gelovige in deze tijd, komt naar voren in de manier waarop wij als geliefde kinderen tot God mogen naderen. Vanwege de verwerping van de Heiland wacht Israël nog een heel moeilijke tijd. Maar de Heere Jezus leerde Zijn discipelen bidden: *‘Onze Vader, Die in de hemelen zijt (...). Geef ons heden ons dagelijks brood (...). En leid ons niet in verzoeking, maar verlos ons van de boze’*. Wij mogen als kinderen van God vrijmoedig tot de Vader bidden in de Naam van de Heere Jezus (Matt. 6:8-13; Luk. 11:2-4; Joh. 16:24-27).

Wie is je Vader?

Kort nadat de Heere Jezus Zijn openbare optreden was begonnen in de streek waar Hij woonde, probeerden Zijn moeder en broers Hem te spreken te krijgen. Aan de toegestroomde menigte maakte Hij duidelijk wie Zijn échte familie was door te zeggen: *‘Wie de wil van Mijn Vader, Die in de hemelen is, hoort en doet, die is Mijn broeder en zuster en moeder’*. Zijn aardse familieleden waren weliswaar door de bloedband met Hem verbonden, maar allen die de Heere Jezus met Zijn eigen bloed heeft gekocht en betaald zijn nu door *eeuwige* banden met Hem verbonden. Zij behoren tot een hemelse familie, die uit alle waarachtige kinderen van God bestaat (Matt. 12:46-50; Mark. 3:31-35; Luk. 8:21).

Gedurende Zijn rondwandeling in Israël heeft de Heere Jezus door Zijn getuigenis over de Vader en door Zijn werken verklaard Wie de Vader is. Daarbij kwam ook nog het getuigenis van de Schriften, om hen die slaven van

de zonde waren vrij te maken. De Joden beroemden zich erop dat zij allen één Vader hadden, namelijk God. Zij toonden echter door hun daden dat zij de Vader niet kenden en zich lieten leiden door hun vader, de duivel. Zij namen het getuigenis van Christus, dat Hij – de Zoon van God, Die één is met de Vader – door Hem was gezonden en van Hem was uitgegaan, niet aan (Joh. 5:30-47; 8:30-59 etc.).

De hemelse familie van de Heere Jezus

De Zoon van God kwam tot het Zijne (d.i. tot Israël), maar de Joodse leiders hebben Hem niet aangenomen. Maar allen die Hem hebben aangenomen, hun heeft Hij macht gegeven – dat wil zeggen het recht, de autoriteit – kinderen van God te worden (Joh. 1:12-13). Zodra iemand de Heere Jezus in het geloof aanneemt als Zijn Redder en Heere, wordt hij opnieuw geboren en ontvangt hij leven uit God. Maar hij mag zich ook een kind van God noemen. Dit bijzondere voorrecht was niet bekend tot de Heere Jezus het werk had volbracht, dat de Vader Hem te doen had gegeven.

Na Zijn opstanding uit de doden gaf de Heere Jezus aan Maria Magdalena een boodschap mee voor de discipelen, waarin Hij Zijn God ook hun God noemde. Nieuw hierbij was dat Hij Zijn Vader ook hun Vader noemde, en de discipelen ook Zijn broeders noemde. Er was een nieuwe familie, een nieuw huisgezin gevormd. Vroeger behoorden de Joden bij het huis van Mozes, maar nu behoren alle gelovigen bij het huis van Christus. Zij zijn medeburgers van de heiligen en huisgenoten van God geworden. De Heere Jezus is de Eerstgeborene onder vele broeders. Hij is de belangrijkste Persoon in de familie van Gods kinderen, en daarom noemen wij Hem uit eerbied niet ‘onze broeder’ (Joh. 20:17-18; Rom. 8:29; Ef. 2:19; Hebr. 3:5-6).

Maar allen die Hem hebben aangenomen, hun heeft Hij macht gegeven – dat wil zeggen het recht, de autoriteit – kinderen van God te worden.

Veel brieven die Paulus heeft geschreven, beginnen met de aanhef: ‘*Genade en vrede van God, onze Vader, en van onze Heere Jezus Christus*’. In deze brieven spreekt hij zijn dank uit aan de Heere Jezus en aan God de Vader. Hij maakt

dingen bekend die voorheen verborgen waren, en hij leert ons hoe ons gedrag dient te zijn in Gods huis, de gemeente (1 Tim. 3:15, etc.). Johannes richt zich in zijn brieven meer tot de familie van de kinderen van God. Overweldigd door de liefde van de Vader en van de Heere Jezus schrijft hij: *'Zie, hoe groot is de liefde die de Vader ons gegeven heeft: dat wij kinderen van God worden genoemd'*. Dit zal voor de wereld zichtbaar worden, zodra de Heere Jezus in heerlijkheid wordt geopenbaard bij Zijn wederkomst. Dan zullen wij Hem gelijk zijn en wij zullen Hem zien zoals Hij is! Intussen kent de wereld ons niet echt, omdat zij God niet kent (1 Joh. 3:1-2).

Geboren als kind, groeien tot volwassene

Kinderen van God zijn herkenbaar aan hun gedrag. Als gerechtvaardigde mensen (hoofdstuk 4) wensen wij rechtvaardig te leven (1 Joh. 3:10). Zoals een baby door voedsel en verzorging opgroeit tot een volwassen persoon, zo groeien de gelovigen als opnieuw geboren door het geestelijke voedsel dat zij krijgen op tot volwassen christenen. Door de Bijbel leren wij steeds beter begrijpen Wie God is, en Hij leert ons te leven naar Zijn wil (Hebr. 5:12; 1 Petr. 2:1-2).

Johannes beschrijft de geestelijke groei van een kind tot een volwassen gelovige. Hoewel een klein kind weinig kennis heeft, herkent het al snel de ouders. Zo kunnen degenen die nog maar kort tot geloof zijn gekomen niet zoveel uitleggen, maar zij weten wel met zekerheid dat God hun Vader is. Net zoals de blindgeborene in Johannes 9 kon zeggen: *'één ding weet ik, dat ik blind was en nu zie'* (Joh. 9:25). Daarna volgt de fase van de jonge mannen: zij zijn sterk in het geloof door de kennis van Gods Woord en overwinnen de verleidingen van de boze. De laatste fase is die van een vader in het geloof, d.i. een stabiele en volwassen christen. Hij heeft zijn eigen hart leren kennen en door de intieme omgang met God heeft hij ook het hart van de Vader steeds beter leren kennen. Als een vader in Christus kan hij nu ook voor andere gelovigen zorg dragen (1 Joh. 2:12-14).

Aangenomen tot zonen

Als navolgers van God, als geliefde kinderen, zijn wij ertoe geroepen in ons leven de liefde van de Heere Jezus te tonen – zoals Hij ons dat heeft voorgedaan (Ef. 5:1-2). Daarnaast mogen wij als kinderen van God ons licht laten schijnen in een wereld die met God geen rekening houdt. Dit wordt zichtbaar door onze oprechtheid en het vasthouden aan het Woord van het leven (Fil. 2:15-16). Als gelovigen beseffen wij dat wij een tempel zijn van de Geest, de woonplaats van God op aarde. Wij zullen geen verbindingen aangaan die in tegenspraak zijn met Gods Woord (2 Kor. 6:14-16). Voor ons gevoel staan wij veelal alleen. Daarom krijgen wij een bijzondere belofte, die God al in het Oude Testament heeft gegeven: *'Ik zal u aannemen, en Ik zal u tot een Vader zijn, en u zult Mij tot zonen en dochters zijn, zegt de Heere, de Almachtige'* (2 Sam. 7:14; 2 Kor. 6:18). De Heere, de Almachtige (Hebr. Jahweh Sjaddai), Die Zich als zodanig aan de aartsvaders en aan Israël heeft geopenbaard, is onze Vader.

In het Romeinse Rijk kon het gebeuren dat een rijke zonder kinderen, een slaaf kocht en voor hem zorgde. Hij voedde hem op, gaf hem onderwijs en vervolgens nam hij hem aan als zijn zoon. Hij adopteerde hem dus en benoemde hem tot zijn erfgenaam. We hebben al eerder gezien dat God de gelovigen van de gemeente heeft voorbestemd om te worden aangenomen als zonen van Hem. Letterlijk staat er dat zij in de positie van zonen zijn gesteld (Ef. 1:5). Hij staat in een bijzondere betrekking met ons, zoals een vader zijn gedachten met volwassen zonen kan delen, en de zonen handelen overeenkomstig de wil van hun vader. Er is een nauwe relatie tussen God de Vader en de zonen die Hij heeft aangenomen. Door de inwoning van de Heilige Geest worden wij ook door de Geest geleid. Wij hebben de Geest van adoptie – van zonschap – ontvangen. Als vrijgekochte slaven van de zonde en van de wet roepen wij nu: Abba, Vader! (Rom. 8:14-17; Gal. 4:5-7).

Als
vrijgekochte
slaven van de
zonde en van de
wet roepen wij
nu: Abba, Vader!

Dankzij de Heere Jezus, Die God als Vader heeft geopenbaard, richten wij ons in het gebed als zonen tot de Vader. We spreken Hem in alle omstandigheden vertrouwelijk aan, zoals de Heere Jezus dit deed met de woorden: 'Abba, Vader' ofwel: 'lieve Vader'. In tegenstelling tot een gewone, aardse vader, is Hij de Heilige Vader. Hij bewaart de gelovigen en heiligt hen door Zijn Woord, *'opdat zij allen één zullen zijn' (...)*. Hij is tevens de Rechtvaardige Vader: Hij

is onfeilbaar en beoordeelt alles volkomen rechtvaardig (Mark. 14:36; Joh. 17:11, 25; Rom. 8:15; Gal. 4:6).

Eens kom ik thuis in het Vaderhuis

Kort voor Zijn heengaan sprak de Heere Jezus over de terugkeer naar het huis van de Vader en Zijn wederkomst voor de Zijnen, nadat Hij daar een plaats had bereid voor ons (Joh. 14:1-3). Op de dag die door de Vader is bepaald, zal Hij alle kinderen van God het Vaderhuis binnenvoeren, om voor eeuwig heel dicht bij de Vader en de Zoon te zijn. De Heere Jezus, Die in de eerste plaats stierf voor Zijn volk Israël, brengt alle verstrooide kinderen van God bijeen (Joh. 11:52). Dan zal Hij zeggen, zonder Zich voor hen te schamen: *'Zie, Ik en de kinderen die God Mij gegeven heeft'* (Hebr. 2:11-13).

Op het tijdstip dat door de Vader is bepaald, verhoort Hij het gebed van de Heere Jezus: *'Vader, Ik wil dat waar Ik ben, ook zij bij Mij zijn die U Mij gegeven hebt, opdat zij Mijn heerlijkheid zien, die U Mij hebt gegeven'* (Joh. 17:24). De dag komt dat wij ons aardse huis, het lichaam waarin wij nu wonen, zullen verlaten en een woning uit de hemel ontvangen. Met dat verheerlijkte lichaam zullen wij voor eeuwig wonen in het huis van de Vader (2 Kor. 5:1-4). Door het geloof zien wij de Heere Jezus nu al met heerlijkheid en eer gekroond in de hemel. Hij is daar te midden van de vele zonen, voor wie Hij Zich niet schaamt om hen broeders te noemen. Hij de Eerstgeborene onder vele broeders, en zingt met hen Gods lof (Hebr. 2:8-12).

Vragen bij hoofdstuk 7 voor discussie en praktische toepassing:

1. In welke zin kende een Israëliet God als Vader, en hoe kent iemand die bij de gemeente behoort de Vader, nu Christus is opgestaan uit de doden?
2. Wie hebben het recht zich kinderen van God te noemen?
3. Heb jij God gedankt dat je weet dat Hij je Vader is, en jij Zijn kind bent?
4. Wat is het verschil tussen nieuw leven uit God krijgen en het aangenomen worden als een zoon van Hem?
5. De Heere Jezus noemt God 'Abba, Vader', d.i. lieve Vader, 'heilige Vader' en 'rechtvaardige Vader'. Wat kunnen wij leren van deze bijzondere manier om God aan te spreken?

8. Ik ben een nieuwe schepping in Christus

‘Als iemand in Christus is, is hij een nieuwe schepping, het oude is voorbijgegaan, zie, alles is nieuw geworden’.

‘Hij is onze vrede (...) opdat Hij die twee in Zichzelf tot één nieuwe mens zou scheppen en zo vrede zou maken’.

2 Korinthe 5:17; Efeze 2:14-15

Christus en de gemeente, de nieuwe mens

Al eerder zagen we dat we in de Bijbel twee familiehoofden vinden, namelijk Adam en Christus (hoofdstuk 2). En we hebben ook gezien dat men opnieuw geboren moet worden, om als dode zondaar leven uit God te kunnen ontvangen (hoofdstuk 3). We zullen nu zien wat het betekent om als mens een nieuwe schepping te zijn in Christus, en hoe je dit kunt laten zien. De eerste mens, Adam, heeft gefaald in zijn verantwoordelijkheid. Door zijn ongehoorzaamheid jegens God heeft hij de heerschappij over de schepping in handen gegeven van de satan (Luk. 4:6). Christus, de laatste Adam, was wel in alles gehoorzaam aan God. Door Zijn dood en opstanding heeft Hij de satan overwonnen en getriomfeerd over elke boze macht. Als beloning voor dit werk heeft God de Vader de gemeente tot bruid gegeven aan Zijn Zoon, en Hem ook als Hoofd

over alles aan de gemeente gegeven die Zijn lichaam is. Doordat alle dingen aan Zijn voeten zijn onderworpen, zal Hij samen met de gemeente, met wie Hij zo nauw verbonden is, over alle dingen regeren (Ef. 1:22-23; 5:22-33; Hebr. 2:8).

Zoals een menselijk lichaam één geheel vormt met het hoofd, is de Mens Christus Jezus één met de gemeente, die Zijn lichaam is. Het ontstaan van de gemeente kunnen we vergelijken met de manier waarop Adam zijn vrouw van God ontving. Nadat de Heere God een diepe slaap over hem deed komen, opende Hij zijn zijde, nam een rib uit zijn lichaam en bouwde die tot een vrouw. Toen Adam uit de slaap ontwaakt was, riep hij in verwondering uit: 'Deze is ditmaal been van mijn beenderen en vlees van mijn vlees!' Zij was uit de man genomen, en dus een deel van zijn lichaam (Gen. 2:21-24). Als man en vrouw vormden zij beiden ook één geheel, een complete mens.

Om de mensen in alle dingen gelijk te worden, werd de Heere Jezus een Mens van vlees en bloed. Voor de gemeente gaf Hij geen rib zoals Adam deed, maar Zijn eigen lichaam en Zijn eigen bloed (Rom. 8:3; 1 Kor. 11:24; 15:45; Ef. 5:2, 25; Hebr. 2:9-15; 9:12-14; 10:5). De gemeente wordt in de Bijbel o.a. voorgesteld als een vrouw, de bruid van het Lam. Dit toont de liefdesrelatie tussen Christus en de gemeente (2 Kor. 11:2; Ef. 5:22-32; Openb. 19:7; 21:2; 22:17). De gemeente wordt ook voorgesteld als een lichaam op aarde, verbonden met het Hoofd in de hemel, Christus. Door het Hoofd worden de leden van het lichaam, de individuele geloven, aangestuurd (Rom. 12:4-5; 1 Kor. 12:12).

De scheidsmuur weggenomen

Vóór de hemelvaart van Christus en de uitstorting van de Heilige Geest hier op aarde bestond de mensheid uit twee groepen: (a) de Joden en (b) de volken.

De
nieuwe mens is
een andersoortige
mens, een nieuw
mensengeslacht.

Sinds het ontstaan van de gemeente bestaat de mensheid uit drie groepen: (a) de Joden; (b) de volken; (c) de gemeente van God (1 Kor. 10:32; vgl. Hand. 10:45; 11:18; 15:14). De Joden hadden het bijzondere voorrecht dat God Zijn verbond met hen had gesloten. Zij hadden de morele wet en daarbij ook de ceremoniële wet ontvangen (Ps. 147:19-20; Jer. 31:31-32).

Zij beroemden zich hierop (Rom. 2:25-29; Ef. 2:11-13). De volken echter, ook wel de heidenen genoemd, waren voorheen zonder God en zonder hoop in de wereld. Met hen had Hij geen speciaal verbond gesloten.

De ceremoniële wet, die scheiding maakte tussen de Joden en de heidenvolken, is door het kruis van Christus weggenomen (Kol. 2:14). Uit beide groepen heeft Hij de Zijnen in Zichzelf tot één nieuwe mens geschapen en in één lichaam met God verzoend door het kruis. Het gaat om een collectief begrip: de nieuwe mens is een andersoortige mens, een nieuw mensengeslacht (Ef. 2:14-17). Iedere zondaar die Jezus Christus als zijn Heiland heeft aangenomen, is één met Hem geworden. Het is een geestelijke eenheid in Christus. Hierbij heeft de Jood zijn aardse positie als Jood niet verloren, en is de gelovige uit de volken geen Jood geworden.

De oude mens geoordeeld

Toen wij ons tot God bekeerden, is de oude mens – onze identiteit als natuurlijke afstammelingen van Adam – met Christus aan het kruis gehecht en gedood (Rom. 6:6). God ziet ons nu in Christus als met Hem gestorven en begraven, en met Hem opgewekt. Velen kunnen zich niet precies de dag herinneren dat zij opnieuw geboren zijn, omdat er vaak een heel proces aan vooraf is gegaan voordat zij tot overgave en geloof kwamen. Maar zij weten wel de dag waarop zij aan de wereld lieten zien dat zij met Christus waren gestorven, en hun oude mens symbolisch werd begraven in het watergraf. Dat gebeurde op de dag waarop zij zich lieten dopen en lieten zien tot Zijn dood te zijn gedoopt. Wij zijn immers met Hem begraven door de doop tot de dood (Rom. 6:3-4).

Het is een misvatting te denken dat de oude mens weer de kop opsteekt als men zondigt. De oude mens is immers met Christus gestorven. Je bent of een dode zondaar, of iemand met nieuw leven uit God. Het vlees, de oude zondige natuur leeft nog wel, die is bij de doop niet verdrongen. Hiervoor dient de gelovige zich dood te houden, het voor waar te houden dat hij echt gestorven is. De ledematen die wij vroeger beschikbaar stelden als werktuigen voor de zonde, dienen we voortaan beschikbaar te stellen voor God als werktuigen van de gerechtigheid (Rom. 6:11-14). De oude mens gaat te gronde, of naar het verderf, door zijn misleidende begeerten (Ef. 4:22). Hiervan is niets goeds te verwachten, en dit geldt ook van het vlees: dat bedenkt wat vijandschap

is tegen God (Rom. 8:7). Gelovigen dienen zich steeds ervan bewust te zijn: ik ben nu een nieuwe schepping in Christus, mijn oude leven is beëindigd. Immers, wanneer iemand tot God bekeerd is:

- a. heeft hij de oude mens afgelegd;
- b. dient hij zijn denken te vernieuwen;
- c. en moet hij nieuwe gewoonten ontwikkelen, d.w.z. Christus aandoen en Hem vertonen.

Een nieuwe schepping in Christus

Als opnieuw geboren mensen wandelen wij voortaan in nieuwheid van leven. Wij zijn een nieuwe schepping, de wereld is voor ons gekruisigd en heeft ons niets meer te bieden (Gal. 6:15). Want als iemand in Christus is, is hij een

Want als iemand in Christus is, is hij een nieuwe schepping geworden. Het oude is voorbijgegaan, zie, alles is nieuw geworden.

nieuwe schepping geworden. Het oude is voorbijgegaan, zie, alles is nieuw geworden (2 Kor. 5:15-17). De nieuwe mens is in ware gerechtigheid en heiligheid geschapen. Dat is gebeurd overeenkomstig het beeld van God en naar de wil van God, dus in overeenstemming met God. Wat de vroegere wandel betreft, hebben wij de oude mens afgelegd en zijn wij vernieuwd in de geest van ons denken. Door het onderwijs over Christus leren wij denken zoals Christus denkt, en wandelen niet meer zoals de

heidenvolken. Wij hebben de oude mens met zijn daden uitgedaan, en moeten onszelf beschouwen als gestorven voor de zonde – zoals hartstocht, boze begeerte, hebzucht (die afgoderij is), toorn, woede, slechtheid, laster, verkeerd taalgebruik, liegen etc.

Wij zijn nu bekleed met de nieuwe mens; deze is ook nieuw in de zin van jong en fris. De nieuwe mens wordt vernieuwd tot kennis, overeenkomstig het beeld van Hem die hem heeft geschapen. Hierin is geen onderscheid meer tussen mensen qua nationaliteit, ceremoniële achtergrond, culturele achtergrond, of maatschappelijke status (1 Kor. 2:15-16; Ef. 4:17-32; Kol. 3:5-11). Die vernieuwing bewerkt God in ons door Zijn kracht en door de goddelijke

natuur waaraan wij deelhebben. De verandering vindt plaats doordat de liefde van God – de agapé-liefde – in onze harten is uitgestort door de Heilige Geest die ons gegeven is (Rom. 5:5; 2 Petr. 1:3-4). Verbonden met Christus zijn wij Zijn maaksel, geschapen in Christus om voortaan goede werken te doen die God tevoren heeft bereid (Ef. 2:10).

Het gedrag van de nieuwe mens

Dat wij met de nieuwe mens zijn bekleed, heeft tot gevolg dat wij in ons gedrag innerlijke ontferming laten zien, vriendelijkheid, zachtmoedigheid, geduld, vergevingsgezindheid en dankbaarheid. Ons hart wordt dan beheerst door liefde en vrede, en het woord van Christus woont in rijke mate in ons etc. (Kol. 3:12-17). Door de innerlijke verandering en vernieuwing van ons gemoed wordt ons denken steeds vernieuwd. Hierdoor kunnen wij onderscheiden wat de goede, welbehaaglijke en volmaakte wil van God is, zodat we ons leven en ons lichaam als offerande aan God aanbieden (Rom. 12:1-2). Paulus zegt het als volgt in de Galatenbrief: 'ik ben met Christus gestorven en ik leef niet meer, maar Christus leeft in mij'. Hij getuigde ook ervan dat het God behaagde Zijn Zoon in hem te openbaren. Als een geheel nieuwe mens liet Paulus in zijn navolging van Christus, in heel zijn handel en wandel het beeld van Christus zien. De apostel roept ons ertoe op hierin zijn navolgers te zijn (1 Kor. 11:1; Gal. 1:15; 2:20; 6:15).

De eerste Adam was geschapen naar het beeld van God en naar Zijn gelijkenis. Door de zonde was dit beeld niet meer zichtbaar. God echter, die ons geroepen heeft naar Zijn eeuwig voornemen, heeft ons tevoren ertoe bestemd aan het beeld van Zijn Zoon gelijkvormig te worden. Door goed naar de Heere Jezus te kijken, worden wij nu al veranderd naar hetzelfde beeld van heerlijkheid tot heerlijkheid. De Geest van de Heere bewerkt deze 'metamorfose' of gedaanteverandering in ons, zodat de nieuwe mens in ons zichtbaar wordt tegenover de wereld (Rom. 8:29; 2 Kor. 3:18).

Toelichting op de gebruikte begrippen

1. De oude mens: dit is de soort mens in de lijn en afstamming van Adam, de eerste mens.
2. De laatste Adam: dit is de Heere Jezus, de Mens uit de hemel.
3. De nieuwe mens: dit zijn de gelovigen samen verbonden met Christus. De nieuwe mens is een *nieuw* (Gr. kainos) soort mens.
4. Het vlees: dit is de zondige natuur die we nog met ons meedragen.
5. Het lichaam van de zonde: dit is het gebruik van het lichaam als werktuig voor de zonde.

Vragen bij hoofdstuk 8 voor discussie en praktische toepassing:

1. Wat is het verschil tussen de eerste mens – Adam – en Christus, de laatste Adam?
2. Uit welke groepen bestond de mensheid vóór de uitstorting van de Heilige Geest, en uit welke groepen daarna?
3. Wat is het unieke van de nieuwe mens?
4. Noem het verschil tussen het vlees en de oude mens.
5. Als iemand een nieuwe schepping is, welke drie dingen zal hij zich dan moeten realiseren?

9. Ik ben een schaap van Gods kudde

“Wij dwaalden allen als schapen, en wij keerden ons een ieder naar zijn eigen weg’.

‘(...) Ik heb nog andere schapen, die niet van deze schaapskooi zijn; ook die moet Ik binnenbrengen, en zij zullen Mijn stem horen en het zal worden één kudde en één Herder’.

Jesaja 53:6; Johannes 10:16

De Herder kent Zijn schapen

Op verschillende plaatsen in de Bijbel worden de gelovigen vergeleken met schapen, en God of de Heere Jezus voorgesteld als hun Herder. Bijvoorbeeld in de volgende Schriftplaats: *‘(...) Mijn schapen, schapen van Mijn weide, u bent mens, maar Ik ben uw God, spreekt de Heere HEERE’* (Ezech. 34:31). En wie kent Psalm 23 niet?

Schapen zijn dieren die in kuddeverband leven en zichzelf niet kunnen beschermen tegen roofdieren. Op hun trektocht van de ene weide naar de andere weide hebben zij leiding van een herder nodig. Hun aard is dat zij snel afdwalen van de kudde en vervolgens de weg niet meer terugvinden. Als ze

met een natte vacht struikelen, rollen ze op hun rug en kunnen zich zonder de hulp van de herder niet meer oprichten. Tegen roofdieren kunnen zij zich niet verdedigen. De herder zorgt ervoor dat ze het voedsel krijgen wat de schapen nodig hebben voor een gezonde ontwikkeling. Hij verwijdert giftige planten uit de weide waar ze grazen en trekt met veel geduld met zijn schapen op. Nooit jaagt hij hen op; en hij geeft ze de nodige rust en tijd om het voedsel te herkauwen. Ze herkennen hem aan zijn stem, hij gaat voor hen uit en zij volgen hem. De herder kent al zijn schapen en hij houdt rekening met elk afzonderlijk schaap. Dag en nacht waakt hij over hen en houdt de roofdieren op een afstand. Regelmatig gebeurt het dat een schaap gewond raakt aan zijn kop door stoten van een ander schaap, of dat het aan de poten is verwond. Met zorg verzorgt hij dan hun wonden.

De Herder zoekt Zijn schapen

Het is niet voor niets dat mensen in de Bijbel worden vergeleken met schapen. Ons kenmerk is dat wij allen dwaalden als verloren schapen en onze eigen weg gingen (Ps. 119:176; Jes. 53:6). In de bekende gelijkenis over het verloren schaap legt de Heere Jezus uit dat Hij de Goede Herder is. Hij vertelt hoe het schaap door Hem werd gered, werd gevonden. Doordat wij de weg die God ons had voorgehouden niet hebben bewandeld, waren wij niet alleen afgedwaald, maar ook *verloren*. Wij waren God kwijt, en Hij was ons kwijt! Wij zouden Hem in eigen kracht niet meer kunnen vinden en nooit meer tot Hem kunnen terugkeren.

Maar zoals de herder zocht, ging de Heere Jezus als de goede Herder ook ons zoeken. Hij liet alles achter in de hemel en kwam naar de aarde. Zoals het schaap mogelijk in een ravijn of een diepe put was gevallen, waren wij mensen diep in de zonde gevallen. Wij werden belaagd door de duivel, die als een brullende leeuw rondgaat op zoek naar een prooi. Zoals het schaap onmogelijk uit de put kon klimmen of aan de leeuw kan ontsnappen, kan niemand zichzelf redden. Maar toen God ons hoorde roepen en smeken, zoals het schaap dat angstig blaatte, kwam de Heere Jezus op ons geluid af. Hij daalde af in het ravijn of de put van onze ellende, en bevrijdde ons uit de

Van groot belang is het dat we samen met andere gelovigen – als een kudde, als gemeente – dicht bij de Herder blijven.

macht van de duivel. Vanwege ons afdwalen waren we zo verwond, dat Hij ons moest dragen – zoals de herder het schaap op zijn schouders neemt en weer naar de kudde brengt. Zo bracht de Heere Jezus ons naar de plaats waar Hij verblijft, om voortaan dicht bij Hem te zijn. Toen wij werden gevonden, was de Goede Herder met vele anderen blij dat Hij ons vond. Vanaf dat moment werd de blijdschap in de hemel groter, omdat er weer een zondig schaap door Hem was gevonden. Zo is er ook blijdschap in de hemel over één zondaar die zich bekeert (Matt. 18:12-14; Luk. 15:1-7).

De Herder zorgt voor de schapen

Belangrijk is wel te beseffen dat gelovigen ook van God kunnen afdwalen. Dit kan gebeuren wanneer zij geen gezonde relatie met Hem hebben – zoals schapen die ziek zijn – en juist dan niet dicht bij de Herder blijven. Eerst volgen ze Hem nog op een afstand, en ten slotte verliezen ze de Herder uit het oog. Wanneer gelovigen zich niet meer voeden met het juiste geestelijke voedsel, kunnen ze gemakkelijk een prooi worden van elke mogelijke wind van leer, tot ze uiteindelijk in de strikken van de satan vast zitten.

Van groot belang is het dat we samen met andere gelovigen – als een kudde, als gemeente – dicht bij de Herder blijven. We moeten ons willen laten terechtbrengen door de Herder. Een herder gebruikt zijn stok, staf of herdershond om de vijanden van de schapen op een afstand te houden en de schapen te corrigeren als ze afdwalen. Evenzo gebruikt de Herder nu Zijn Woord en ook anderen als herders van de kudde om de schapen bij elkaar te houden, zodat ze Hem gemeenschappelijk volgen. Petrus heeft door schade en schande geleerd de Heere Jezus te volgen. Lees en overdenk de zeven stappen die Petrus heeft gedaan, waarna hij tot berouw kwam en weer werd hersteld volgens Lukas en Markus (Luk. 22:31-32; Mark. 14:29, 31, 37, 54, 54, 68, 71, 72; vgl. 1 Tim. 6:5, 20-21, Joh. 21:22).

De Herder verworpen

In de Bijbel worden de leiders van Gods volk ook wel herders genoemd. Twee belangrijke leiders van Israël – Mozes en David – waren zelfs schaapherders van beroep. Zij werden door God geroepen om Zijn volk te leiden. Mozes

leidde het volk vanuit de slavernij van Egypte door de woestijn naar de grens van het Beloofde land. Hij deed dat met veel geduld. David werd vanachter de schapen gehaald om het volk te verlossen van sterke vijanden. Hij deed dit met wijs beleid (Ex. 3:1; Num. 12:3; Ps. 78:70-72). Beiden zijn een beeld van de Heere Jezus, de beloofde Herder van Israël.

Toen Christus Zijn openbare dienst onder het volk begon, werd Hij evenals Mozes verworpen door Zijn volk en net zoals David niet erkend door Zijn broers. In Zijn toespraak in Johannes 10 maakte de Heere Jezus aan het volk en aan hun leiders duidelijk – in een voor hen bekende beeldspraak – hoe Hij als een goede herder handelde. Hij zei: *'Ik ben de goede Herder'*. Zij wisten uit de Schriftopenbaring dat Jahweh, de Machtige van Jakob, de Herder was, de Rots van Israël. Naar Zijn belofte zou Hij één Herder doen opstaan, Die Zijn kudde zou weiden, Zijn knecht David (Gen. 49:24-25; Ps. 80:2; Jes. 40:11; Ezech. 34:23). Hoe het volk met hun eigen Herder zou omgaan, was door meerdere profeten aangekondigd. Daarbij had Zacharia ook geprofeteerd dat het zwaard zou ontwaken tegen Gods Herder, de Man Die Zijn Metgezel was. De Herder zou worden geslagen en de schapen zouden overal worden verspreid. Maar dan zou Zijn hand zich tot de kleinen wenden (Zach. 13:6-7).

Eén kudde, één Herder

De oversten, de herders van het volk Israël, werden door de Heere Jezus blinde leidlieden genoemd. Zij waren op hun eigen voordeel uit. Door de vele tekenen, wonderen en toespraken had de Heere Jezus aangetoond dat Hij de Messias was, de Herder die God had beloofd. Dat had voor het volk en hun leiders heel duidelijk moeten zijn. De leiders van het volk, de herders, hadden geen hart voor de verloren schapen van het huis van Israël, en zij waren niet door de deur de schaapskooi binnengegaan. Als huurlingen lieten zij de schapen in de steek. De dief komt alleen om te stelen, te slachten en de schapen verloren te laten gaan. Hoe anders handelde de Heere Jezus! De Goede Herder gaf Zijn leven voor de schapen.

Toen de aardse herders het volk ophitsten en Hem lieten kruisigen, maakte Hij geen gebruik van Zijn goddelijke macht om Zichzelf te verlossen van het kruislijden. Om verloren schapen te kunnen redden, moest het zwaard van God ontwaken tegen Zijn Herder. Het oordeel dat wij hadden verdiend vanwege

onze zonden, moest Hem treffen. Nadat Hij drie uur lang door Zijn God verlaten was geweest, maakte Hij alleen gebruik van Zijn macht door Zijn leven af te leggen en het na drie dagen opnieuw te nemen. Door Zijn dood en opstanding kan Hij Zijn schapen overvloedig leven uit God én echte vrijheid geven. Na Zijn terugkeer in de hemel werden Zijn schapen, Zijn volgelingen, over heel de wereld verspreid. De Heere Jezus leidt vanuit de hemel door Zijn Geest Zijn eigen schapen uit de stal, uit Israël. En Hij leidt daarbij ook vele andere schapen uit de wereld – zij die niet tot de stal van het huis van Israël behoren –, en brengt de beide groepen bijeen. Zij vormen nu samen één nieuwe kudde, onder leiding van één Herder, de opgestane Heere (Joh. 10:1-21).

Herders moeten letten op zichzelf en op de kudde

God heeft aan Zijn gemeente dienstknechten gegeven met de gave om elkaar toe te rusten. Vaak brengen ze zo'n gave in de praktijk door het verlenen van praktische hulp, of door persoonlijke gesprekken. Sommigen hebben de gave om te prediken. Herders hebben een hart en een oog voor hun medebroeders en zusters om op het juiste moment het geestelijke voedsel te geven, dat nodig is voor een evenwichtige wandel met God en dat hen voor afdwalingen bewaart of hen terugbrengt bij de kudde (Rom. 12:3-8; 1 Kor. 12:4-11; Ef. 4:11-16; vgl. Luk. 12:42).

Na zijn openlijke herstel kreeg Petrus de taak van de Heere Jezus om herder van Zijn kudde te zijn. Dit betekende:

- a. de lammeren weiden, d.w.z. jonge gelovigen voeden;
- b. de schapen weiden, d.w.z. oudere gelovigen dienen en voorzien van voedsel;
- c. de schapen hoeden, d.w.z. de gelovigen beschermen voor gevaren (Joh. 21:15-19).

Herders hebben een hart en een oog voor hun medebroeders en zusters.

Als medeoudste en getuige van Christus richtte Petrus jaren later in zijn eerste brief de oproep tot de herders om de kudde van God – die bij hen was – te hoeden en erop toe te zien. Opdat ze dit vrijwillig zouden doen, zonder er zelf voordeel uit te halen. Daarom moesten zij niet willen heersen, maar

voorbeelden zijn voor de kudde. Het prachtige vooruitzicht dat zij hadden, was als volgt: als de Opperherder zou verschijnen, zouden zij de onverwelkbare krans van de heerlijkheid krijgen (1 Petr. 5:1-4).

Bij zijn afscheid van de oudsten van Efeze op het strand van Milete sprak Paulus hen ook toe als herders. Hij wees hen erop dat zij in de eerste plaats op hun eigen levenswandel moesten letten. Daarnaast moesten ze op heel de kudde letten waarover de Heilige Geest hen tot opzieners had aangesteld, om de gemeente van God te weiden. Ze moesten hun het juiste voedsel geven, opdat zij niet ten prooi zouden vallen aan dwaalleer. Want na het vertrek van Paulus zouden er uit hun eigen midden mannen opstaan, dwaalleraars, die als wrede wolven de kudde niet zouden sparen (Hand. 20:28-30).

De Heere is mijn Herder

De Psalmen 22, 23 en 24 staan in een bijzondere volgorde. In Psalm 22 wordt de Heere Jezus beschreven als de Goede Herder, Die in het verleden Zijn leven heeft overgegeven voor Zijn schapen (Luk. 15:1-7; Joh. 10:11). In Psalm 23 zien we Hem in de huidige tijd als de Grote Herder van de schapen, Die door God uit de doden is teruggebracht en nu leeft voor de Zijnen (Hebr. 13:20-21). In Psalm 24 zien we Hem als de Heere Zelf, Die straks als de Opperherder in majesteit zal terugkeren (1 Petr. 5:4).

In Psalm 23 vinden we de bijzondere zorg van Jahweh als de Herder van Zijn volk Israël. Hier ontdekken we Zijn karakter in de acht namen waarmee Hij Zichzelf heeft bekendgemaakt. Het geheel van de psalm beschrijft Hem als de *Heere Zebaoth*, de Heere van de legermachten (1 Sam. 1:3). Hij is het Die alles bestuurt en de plannen van God uitvoert. Verder vinden we in elk vers details die ons herinneren aan de glorie van Zijn Persoon.

1. *Jahweh Roi*: de Heere is mijn Herder (Ps. 23:1). Omdat Hij *mijn* Herder is, kan ik er zeker van zijn dat het mij als Zijn schaap aan niets zal ontbreken. Als geen ander weet Hij wat ik nodig heb, en Hij zorgt hiervoor (vs. 1).
2. *Jahweh Jireh*: de Heere zal voorzien (Gen. 22:14). Hij doet mij neerliggen in grazige weiden en Hij voert mij naar stille wateren. Hij geeft zowel *voedsel*, *levenskracht*, als *rust* voor mijn ziel (vs. 2).

3. *Jahweh Rofega*: de Heere is mijn Heelmeester (Ex. 15:26). Hij verkwikt mijn ziel door innerlijk herstel van geestelijke verwondingen (vs. 3a).
4. *Jahweh Tsidkenoe*: de Heere onze gerechtigheid (Jer. 23:6). Hij geeft mij *leiding* op de levensweg door mij te leiden in het spoor van de gerechtigheid, zodat ik in Zijn voetstappen wandel als iemand die door God *gerechtvaardigd* is. Het is omwille van Zijn Naam, als een *levensdoel* (vs. 3b).
5. *Jahweh Sjalom*: de Heere is vrede (Richt. 6:24). Al ging ik door een dal van de schaduw van de dood, ik zou geen kwaad vrezen. Want U bent met mij, Uw stok en Uw staf vertroosten mij. Daarom kan ik in de moeilijkste omstandigheden *vrede* in mijn hart hebben. Hij is immers erbij om mij *te beschermen* en te *troosten* (vs. 4a).
6. *Jahweh Nissi*: de Heere is mijn banier (Ex. 17:15). Voor de ogen van mijn tegenstanders maakt Hij voor mij een tafel klaar. Hij zalft mijn hoofd met olie, mijn beker vloeit over. Ik mag Zijn *gemeenschap* ervaren in de *overwinning* die Hij schenkt. Door de zalving en de vervulling met de *Heilige Geest* vloeit mijn hart en mijn mond over van *blijdschap* (vs. 5).
7. *Jahweh Sjamma*: de Heere is aldaar (Ezech. 48:35). Ik zal in het huis van de Heere blijven tot in lengte van dagen. Ja, goedheid en goedertierenheid zullen mij volgen al de dagen van mijn leven. Een *eeuwige* en *heerlijke toekomst* wacht mij bij Hem in de hemel, en hier op aarde mag ik elke dag Zijn *genade* ervaren en zo met en voor Hem leven (vs. 6).

Samengevat bevat Psalm 23 het geheim van drie belangrijke dingen:

- een gelukkig leven: mij ontbreekt niets (vs. 1).
- een gelukkig sterven: al ga ik door het dal van de schaduw van de dood, U bent bij mij (vs. 4).
- een gelukkige eeuwigheid: ik zal altijd in het huis van de Heere blijven (vs. 6).

Wat een bijzonder voorrecht is het zelf een schaap van de Goede Herder te zijn, en als onder-herder ook andere schapen te mogen dienen. Wat een zegen om onder Zijn hoede te leven en eenmaal Hem als de Opperherder te ontmoeten, die eens Zijn leven voor ons heeft overgegeven.

Vragen bij hoofdstuk 9 voor discussie en praktische toepassing:

1. Waarom worden mensen in de Bijbel vergeleken met schapen?
2. Wat kunnen wij leren van Petrus, toen hij de Heere Jezus op een afstand volgde?
3. God heeft sommige gelovigen de gave van herder gegeven. Welke eigenschappen hebben deze herders nodig om andere gelovigen te kunnen dienen?
4. Wat is het verschil tussen een huurling en een herder?
5. Besef jij dat je een voorbeeldfunctie voor andere gelovigen hebt?

10. Ik ben zo vrij als een vogel, maar gebonden aan Gods Woord

'Al de Zoon u vrijgemaakt heeft, zult u werkelijk vrij zijn'.

Johannes 8:36

Vrije mensen lieten zich binden

'Vrij zijn', wil zeggen dat je niet gebonden bent. Dit is ten diepste wat ieder mens ook wil. Want ergens aan gebonden zijn, kan ons beperken in onze vrijheid en brengt ook een verantwoordelijkheid of een verplichting met zich mee. Vrij zijn, en tegelijkertijd gebonden zijn aan het Woord van God is echter een bijzondere zegen. Dit biedt als vooruitzicht eeuwige vrijheid en eeuwig geluk.

Dit lezen we al in het scheppingsverhaal in Genesis. De grote en machtige God kwam heel dicht bij Adam en Eva en Hij sprak zelfs met hen. Van alles wat Hij geschapen had, mochten zij in vrijheid genieten. En ze mochten vrij eten van al het voedsel dat Hij in grote variatie aan hen gaf. Er was maar één

Vrij zijn,
en tegelijkertijd
gebonden zijn aan
het Woord van
God is echter een
bijzondere zegen.

uitzondering. Ze mochten niet eten van de boom van de kennis van goed en kwaad. Door niet hiervan te eten, toonden zij hun gehoorzaamheid tegenover de Schepper, van Wie zij afhankelijk waren. Door niet van de vrucht van die ene boom te eten, konden ze tonen dat ze hun wil aan Gods wil onderwierpen. Ze waren verantwoordelijk voor de keus die ze zouden maken. Door te luisteren naar de slang, die als een medium van de satan met hen sprak, lieten zij zich verleiden en overtraden zij het gebod van God. Op die dag werd de gemeenschap met God, die geluk en zegen gaf, verbroken. Door de list van de satan waren ze in zijn macht gekomen en niet meer vrij om alleen te handelen volgens wat God had gezegd. Voortaan waren ze gebonden door de satan, en deden zij en hun nakomelingen zijn wil (Gen. 1:28; 2:16; 3:4-6; vgl. Ef. 2:2-3).

Jezus Christus maakt gebondenen vrij

Ongeveer tweeduizend jaar geleden kwam de Heere Jezus naar de aarde om mensen uit de macht van de satan te verlossen. Toen Hem op dertigjarige leeftijd in de synagoge te Nazareth voor het eerst de boekrol werd aangereikt, las Hij het gedeelte voor dat volgens het leesrooster moest worden gelezen: Jesaja hoofdstuk 61. In de eerste toespraak die Hij daarna tegen Zijn stadsgenoten hield, legde Hij uit wat echte vrijheid is. Ook legde Hij uit dat Hij door de Heere Zelf was gezonden om aan armen het Evangelie te verkondigen, aan gevangenen vrijlating te prediken, om verslagenen weg te zenden in vrijheid en het jaar van het welbehagen van de Heere te prediken.

Hoewel de toehoorders zich verwonderden over de woorden van genade die Hij sprak, geloofden zij Hem niet. Toen zij Hem in het ravijn probeerden te werpen, werd duidelijk dat er tussen God en henzelf een hele grote kloof was (Luk. 4:16-30; vgl. Jes. 61:1-2). Bij een andere gelegenheid – in Jeruzalem, het godsdienstige centrum – beriepen de Joden zich op hun vrijheid als kinderen van Abraham. Ze beroemden zich erop dat ze *nooit* slaven waren geweest, hoewel ze onder vreemde overheersing leefden, nl. van de Romeinen. En nog erger: ze verkeerden in de macht van de boze. Ze erkenden de waarheid niet en waren verblind door de satan, de duivel. Ze zagen niet in dat ze door hem gebonden waren, en die macht niet konden verbreken. Maar als zij zich tot God zouden bekeren en in Zijn Zoon zouden geloven, dan zou Hij hen vrijmaken en laten ervaren wat ware vrijheid inhoudt. Dit was toen zo, en het is vandaag nog steeds de enige manier om echt vrij te worden. Maar door de Heere Jezus

te willen stenigen of Hem vandaag de dag nog steeds af te wijzen, tonen de mensen dat ze doen wat de tegenstander wil. Ze leven als slaven van de boze (Joh. 8:30-52, 59; Ef. 2:3).

Jij en je duur gekochte vrijheid

Om mensen te verlossen uit de macht van de satan, de zonde en de dood, heeft de Heere Jezus vrijwillig Zijn leven gegeven. Zoals een offerdier op het altaar werd gebonden, zo is de Heere Jezus aan het kruishout gespijkerd en daar droeg Hij in Zijn lichaam het oordeel over de zonden van allen die Hem in berouw en geloof aannemen. Wij leven nu in het besef dat wij niet zijn vrijgekocht met vergankelijke dingen, zoals zilver of goud, maar met het kostbare bloed van Christus. Met deze hoge prijs heeft God ons vrijgekocht van een zinloos en leeg bestaan, dat wij zoals onze voorouders tot dan toe hadden geleid (Hebr. 10:5-10; 1 Petr. 1:18-21; vgl. Joh. 21:25; Ps. 118:27).

Wanneer wij nu uit liefde voor God leven en volgens Zijn wil handelen, tonen wij het verlangen te hebben om Hem oprecht te dienen. Onze verkregen vrijheid gebruiken wij dan niet als een dekmantel om slechte dingen te doen (1 Petr. 2:15-16). Er waren in Rome zelfs mensen die de stelling opperden: Hoe meer ik zondig, des te meer genade krijg ik. Iemand die zo denkt, heeft er heel weinig van begrepen hoe vreselijk de zonde is in Gods oog en hoe groot de prijs is die Christus moest betalen om ons te verlossen. Daarom schreef Paulus aan de gelovigen daar: Je was wel een slaaf van de zonde, maar je hebt nu een nieuwe Meester. Die heeft je vrijgemaakt van de macht van de zonde, en daarom moet jij je leven in dienst van Christus stellen. Als slaaf van de zonde was je vrij ten aanzien van de gerechtigheid en leefde je niet zoals God het bedoeld had. Vroeger deed je dingen waarover jij je nu diep schaamt. Nu je door Christus bent vrijgemaakt, verlang je toch ernaar om de vruchten te laten zien van het nieuwe leven dat jij van Hem hebt ontvangen? Vergeet daarbij nooit dat een leven in de zonde tot de dood leidt, maar het leven met God tot het eeuwige leven in Christus Jezus onze Heere (Rom. 6:18-23).

De wet van de vrijheid

In de brief aan de Romeinen schrijft Paulus wel over zeven verschillende wetten, dat zijn vaststaande principes. Denk bijvoorbeeld aan de wet van de zwaartekracht; door de aantrekkingskracht van de aarde valt een voorwerp altijd naar beneden. In Romeinen 7 gebruikt de apostel het beeld van de huwelijkswet. Die wet verbindt een man en een vrouw met elkaar voor het leven. Na de dood van de man kan de vrouw wel trouwen met een andere man, en behoort zij die man toe. Zo geldt voor ons dat de band met het oude leven is verbroken, doordat wij met Christus zijn gestorven. Ons nieuwe leven is voor een andere Man, we zijn verbonden met de opgestane Christus. Een andere wet is de wet van de Geest van het leven in Christus Jezus, die ons heeft vrijgemaakt van de wet van de zonde en de dood. Door dat werkzame principe, door de kracht van de Geest, zakken we niet meer weg in het moeras van de zonde. Christus trekt ons hart omhoog. Door de Geest wil Hij ons leiden en leert Hij ons te leven naar de Geest.

Ons lichaam is nu nog aan de eerste schepping gebonden, en kent veel beperkingen. De dag komt dat de schepping zelf zal worden verlost, en de volmaakte vrijheid van de heerlijkheid van Gods kinderen in de nieuwe schepping zichtbaar zal worden (Rom. 7:1, 3; 8:2, 14, 21). Met Jakobus denken we na over ons verdere leven met God, en verdiepen we ons in de volmaakte wet, die van de vrijheid. We willen geen vergeetachtige hoorders zijn, maar in alles wat we denken en doen overeenkomstig onze vrijheid in Christus handelen. Uiteindelijk zal Hij ons hierop beoordelen (Jak. 1:25; 2:12).

Laat je niet opnieuw binden

Dwaalleraars in de gemeente kunnen vrijheid beloven, terwijl zij zelf slaven van de zonde zijn. Zo proberen zij anderen tot zonde te verleiden. Ook zijn er valse broeders, die de gemeenten binnensluipen en de geestelijke vrijheid bespieden die wij in Christus Jezus hebben. Deze leraars leggen de wet van God op aan christenen. Alleen is het zo, dat de wet geen zeggenschap meer heeft over iemand die gestorven is! Als een christen zichzelf toch onder de wet plaatst, of zich die weer

Dwaalleraars in de gemeente kunnen vrijheid beloven, terwijl zij zelf slaven van de zonde zijn.

laat opleggen, dan is hij van de zegen in Christus beroofd en van de genade vervallen (Gal. 2:4; 5:4; 2 Petr. 2:19).

Daarom is het van groot belang om vast te staan in de vrijheid waarmee Christus ons heeft vrijgemaakt, en ons geen slavenjuk meer te laten opleggen. Anderzijds mogen wij geen misbruik maken van onze geestelijke vrijheid in Christus om losbandigheden na te volgen. Steeds weer dienen wij te beseffen dat we tot ware vrijheid in Christus zijn geroepen en de vrijheid niet mogen gebruiken tot een aanleiding voor het vlees. We kunnen niet naar eigen goeddunken handelen, maar moeten elkaar dienen door de liefde (Gal. 5:1, 13). Niet iedere gelovige weet met zijn geestelijke vrijheid om te gaan, dit moet geleerd worden. Wel heeft iedere gelovige zijn eigen geweten, dit dienen we ook van elkaar te respecteren (1 Kor. 10:29).

Leven in vrijheid

Gelovigen hebben het verlangen om de Heere Jezus te volgen overeenkomstig het voorbeeld dat Hij ons heeft nagelaten. Dit is geen krampachtig of wettisch leven in de trant van: u zult niet, en u zult! Maar we stellen steeds met Paulus de vraag: *'Heere, wat wilt U dat ik doe?'* (Hand. 9:6). Wandelend achter Hem aan, en geleid door Zijn hand ervaren wij de realiteit van de woorden: *'De Heere nu is de Geest; en waar de Geest van de Heere is, daar is vrijheid'* (2 Kor. 3:17). Dit is leven in echte christelijke vrijheid. Paulus bracht dit in de praktijk. Als geboeide gevangene, was hij toch een vrij man die koning Agrippa probeerde te overreden om een christen te worden, opdat hij ook zou mogen delen in de vrijheid van een christen (Hand. 26:29).

Het leven van een gelovige kun je vergelijken met dat van een vis in het water. In open water kan de vis zich vrij bewegen. Toch is hij gebonden aan het water, want zonder water kan hij niet leven en zwemmen. Zo is de gelovige gebonden aan het Woord van God. Water is in de Bijbel ook een beeld van het Woord van God. Dit Water heeft de gelovige voortdurend nodig om verder te kunnen gaan. Het geeft levenskracht en we worden telkens erdoor gereinigd (Ps. 119:9, 25 etc.). Het bestaan van iemand die wettische leefregels hanteert, valt te vergelijken met dat van een geit, die door een touw aan een paal vastzit. De geit verlangt steeds ernaar de grens over te gaan, en het gebied buiten de cirkel te verkennen. Op die paal is ook een duiventil gebouwd. Het is een hok

waarin de duif zich veilig weet, waar zijn voerbak staat en waar hij kan rusten. Regelmatig vliegt hij vrij uit en geniet van de vrijheid. Hij weet zijn grenzen, maar zit niet vast aan het hok. Dit is een beeld van een gelovige die geniet van zijn geestelijke vrijheid in Christus. Zoals de duif gebonden is aan de lucht die hij nodig heeft om te kunnen vliegen, zo maakt de gelovige gebruik van de wind – een beeld van de Heilige Geest – om op te stijgen en zijn geestelijke vrijheid te genieten.

Vragen bij hoofdstuk 10 voor discussie en praktische toepassing:

1. Welke zegen verbindt God aan het vrij zijn, en het zich tegelijkertijd toch gebonden weten aan Gods Woord?
2. Wat was de bijzondere vrijheid die Adam en Eva hadden, vóórdát zij zich lieten verleiden door de satan?
3. Hoe kan een slaaf van de zonde vrijgemaakt worden?
4. Vind je het moeilijk om je geestelijke vrijheid niet te misbruiken?
5. Wat betekent het om door Christus vrijgemaakt te zijn?

11. Ik ben een heilige

(...) zoals Hij Die u geroepen heeft, heilig is, word zo ook zelf heilig in heel uw levenswandel, want er staat geschreven: Wees heilig, want Ik ben heilig'.

1 Petrus 1:15-16

Wie en wat is heilig?

'Heilig' met betrekking tot mensen of voorwerpen betekent dat iets 'apart gezet is met een doel'. De eerste keer dat woorden in de Bijbel voorkomen, duiden veelal de betekenis van een begrip aan. Zo lezen we in Genesis 2:3 dat God de zevende dag 'heiligde', d.w.z. die dag voor Hem apart zette van de andere dagen. 'Heilig' in de zin van 'zonder zonde', geldt alleen voor God (Lev. 11:44-45). Maar God verklaart mensen heilig, als zij zich tot God bekeren en door het geloof van hun zonden worden gereinigd door het bloed van Christus! Vanaf dat moment zijn zij afgezonderd voor Hem. In vele religies worden mensen door anderen 'heilig' verklaard – soms vele jaren na hun dood – vanwege hun godsdienstige prestaties of de bovennatuurlijke ervaringen die zij hebben gehad.

De gelovigen vormen nu een heilig volk, persoonlijk en gemeenschappelijk. Zij zijn door God getrokken uit een wereld zonder God en voor Hem afgezonderd (Joh. 17:16; Gal. 1:4; 1 Petr. 2:9). Israël

'Heilig'
met betrekking
tot mensen of
voorwerpen
betekent dat iets
'apart gezet is met
een doel'.

was een heilig volk, afgezonderd van de omringende volken (Deut. 7:6 etc.). Kanaän wordt het heilige land genoemd, want het land was van God (Lev. 25:23; Zach. 2:12). Mozes en Jozua stonden op een heilige plaats, want God was daar (Ex. 3:5; Joz. 5:15). In de tabernakel en in de tempel was het heilige der heiligen, waar God woonde. Daar mocht alleen de hogepriester komen, en dan nog slechts één keer per jaar (Lev. 16). Voor de dienst in het heiligdom waren er ook heilige voorwerpen, voorwerpen die alleen voor het dienstwerk daar mochten worden gebruikt (Ex. 30:25, 31, 35 etc.). De sabbat was een 'heilige' dag, een rustdag die voor God was apart gezet (Ex. 16:23). De Heilige Geest is de Geest van *God*, niet de geest van een mens.

De heilige God

Er zijn kenmerken van God die Hij met mensen kan delen, zoals Zijn liefde, trouw en barmhartigheid. Deze kenmerken ervaren we in de praktijk en kunnen we zodoende ook begrijpen. Door andere wezenskenmerken onderscheidt God Zich echter totaal van de mensen, zoals in Zijn eeuwig bestaan, alomtegenwoordigheid, alwetendheid, almacht en heiligheid. 'Niemand is zo heilig als de Heere', zong Hanna (1 Sam. 2:2). God is Degene die een ontoegankelijk licht bewoont, Die geen mens gezien heeft of zien kan (1 Tim. 6:16). Toen Jesaja iets van de majesteit en heiligheid van God waarnam en hij de serafs tegen elkaar hoorde roepen: 'Heilig, heilig, heilig is de Heere van de legermachten', riep hij uit: 'Wee mij, want ik ben ten dode opgeschreven' (Jes. 6:3).

Toen Johannes op Patmos de Heere Jezus als Rechter zag in al Zijn heiligheid, viel hij als dood aan Zijn voeten (Openb. 1:13-18). Hij was diep onder de indruk toen hij de vier dieren, de heilige wezens voor de troon van God en van het Lam zag staan en hen dag en nacht hoorde roepen: 'Heilig, heilig, heilig is de Heere de Almachtige, Die was, Die is en Die komt' (Openb. 4:8). Kort voor Zijn terugkeer naar de hemel had de Heere Jezus iets van Zijn majesteit en heerlijkheid getoond op de heilige berg, waar Hij met Mozes en Elia verscheen aan Petrus, Jakobus en Johannes. Jaren later schreef Petrus dat het een onuitwisbare indruk op hem had gemaakt (Luk. 9:28-36; 2 Petr. 1:17-18)

Vele jaren ervoor was Jahweh, de heilige en majestueuze God, aan het volk Israëel verschenen op de heilige berg Sinaï. Hij kwam toen in een wolk, gepaard

met bliksemflitsen en brandend vuur, donkerheid en een aardbeving (Ex. 19:9-25; 24:10; Hebr. 12:18-21). Tweeduizend jaar geleden echter kwam de heilige God, Die met niemand te vergelijken is, persoonlijk uit de hemel op aarde. Hij kwam niet in grote majesteit als de Rechter, maar als de Redder om mensen uit liefde te behouden. De Heilige, Die te rein van ogen is om het kwaad te zien, nam het lichaam van een mens aan. Uiterlijk was Hij niet te onderscheiden van de andere mensen, hoewel Hij volkomen zonder zonde was. Hij werd verwekt door de Heilige Geest, en het Heilige in de schoot van Maria was Gods Zoon. Kwetsbaar en hulpeloos als een Baby kwam Hij zo dicht bij de mensen, dat zij God konden zien, met Hem konden spreken en Hem zelfs konden aanraken (Hab. 1:12-13; Fil. 2:6-7; Luk. 1:35; 1 Joh. 1:1-3).

Hierdoor werd vervuld wat Jesaja had gezegd: *‘Want zo zegt de Hoge en Verhevene, Die in de eeuwigheid woont en Wiens Naam heilig is: Ik woon in de hoge hemel en in het heilige, en bij de verbrijzelde en nederige van geest, om levend te maken de geest van de nederigen (...)’* (Jes. 57:15). Maar na drieëndertig jaar hebben de mensen de Heilige en de Rechtvaardige verloochend, Gods heilige Knecht Jezus hebben zij gedood. Tot vandaag de dag spannen zij tegen Hem samen (Hand. 3:14; 4:27). Kort voor Zijn terugkeer naar de hemel hoorden Zijn discipelen Hem bidden tot de Heilige Vader: *‘Bewaar hen in Uw Naam. Toen ik bij hen was, bewaarde ik hen in Uw Naam. Heilig hen door Uw waarheid, Uw Woord. Ik heilig Mijzelf voor hen, opdat ook zij geheiligd zijn in de waarheid’* (Joh. 17:11, 17, 19). Op een ontroerende manier horen we de Heere Jezus met de Vader spreken en bidden voor de Zijnen. Hij heeft Zichzelf voor ons gegeven en wilde Zijn leven afleggen, opdat wij voor eeuwig bij Hem en de Vader zouden zijn in het Vaderhuis, de meest intieme plaats in de hemel.

Wij zijn heiligen

Het volk Israëel werd een *heilig* volk genoemd, afgezonderd van de volken rondom hen, waarmee zij zich niet mochten vermengen (Deut. 7:6; 14:21 etc.). God heeft niet alleen dit afgezonderde volk lief, maar al Zijn heiligen (Deut. 33:3). De mensen die zich tot God hebben bekeerd en de Heere Jezus hebben aangenomen als hun Zaligmaker, worden geen zondaars meer genoemd. Dit waren zij vroeger wel. Door de Naam van de Heere Jezus Christus en door de Geest van God zijn zij nu gerechtvaardigd en geheiligd (1 Kor. 6:10-11).

De brieven in het Nieuwe Testament zijn gericht aan de *heiligen* in de bij name genoemde gemeenten, en ze zijn bestemd voor alle gelovigen daar. De geadresseerden zijn door God geroepen heiligen, die op alle plaatsen de Naam van de Heere Jezus aanroepen. Zij worden als heiligen in Christus gezien en ook als zodanig aangesproken (Rom. 1:7; 1 Kor. 1:2; 14:33; 2 Kor. 1:1; Ef. 1:1; Fil. 1:1 etc.). De gelovigen in Galatië waren wel heiligen, maar werden niet zo aangesproken. Paulus wenste hun genade en vrede toe van God de Vader en van de Heere Jezus, Die Zichzelf heeft gegeven voor onze zonden, opdat Hij ons zou ontrukken aan de tegenwoordige slechte wereld. Door de werken van de wet toe te voegen aan de behoudenis op grond van genade, gedroegen zij zich niet als heiligen. Ze werden geen geliefde heiligen, maar dwaze Galaten genoemd (Gal. 1:1-9; 3:1-3).

Leven als heiligen

Het is Gods verlangen dat zij die verlost zijn uit de macht van de duisternis, Hem zullen dienen zonder vrees, in heiligheid en gerechtigheid, al de dagen van hun leven (Luk. 1:74-75). Zoals het volk Israël door God uit Egypte werd verlost, uit de macht van de farao – een beeld van de satan –, zijn wij door de Heere Jezus verlost. Wij zijn ontrukkt aan de slechte wereld, waarvan de satan de god is. Zoals God heilig is, moeten wij ons in heel ons gedrag voor Hem heiligen. Dat wil zeggen: voor *Hem* leven, niet voor de wereld, en ons ook niet met de onreine dingen van de wereld voeden, hoewel wij nog in de wereld zijn. Dit laten we zien doordat wij ons ervan afzonderen en ons niet door haar laten beïnvloeden (Joh. 17:13-19; 2 Kor. 4:4; Gal. 1:4; 1 Petr. 1:15-16; vgl. Lev. 11:43-45).

Toen wij tot geloof kwamen, hebben wij de Heilige Geest ontvangen. Sindsdien is ons lichaam de tempel, de woonplaats van de Heilige Geest. Die tempel moeten we niet beschadigen of vervuilen. Wij moeten ons telkens reinigen om naar lichaam en geest heilig, afgezonderd en toegewijd voor God te leven. Als medeburgers van de heiligen en huisgenoten van God zijn wij goed samengevoegd en vormen wij samen met Christus een heilige tempel voor God (1 Kor. 3:16-17; 2 Kor. 7:1; Ef. 2:19-22). Paulus, die zichzelf de minste van alle heiligen noemde, kreeg de bijzondere genade om de onvoorstelbare rijkdom van Christus te verkondigen. Daarbij bad hij voor hen, opdat zij samen met alle

heiligen in staat zouden zijn te begrijpen wat de grote reikwijdte hiervan is (Ef. 3:8, 14-18; Kol. 1:26).

Wanneer we een meningsverschil met andere gelovigen hebben, laten we dan niet ons recht bij een wereldse rechtbank proberen te halen. Als we niet bereid zijn het onrecht te verdragen, laten we dan hulp vragen bij andere gelovigen, bij andere heiligen. Als het om rechtspraak gaat, laten we dan ook beseffen dat de heiligen zelfs engelen zullen oordelen (1 Kor. 6:1-8).

In het huwelijk is liefde de energie om heilig met elkaar te leven als man en vrouw (Ef. 5:25-27). Wat het gezin betreft, geldt dat als een van de huwelijkspartners tot geloof komt, de andere partner en ook de kinderen 'geheiligd zijn' door de gelovige. Door de werking van de Heilige Geest in deze gelovige kan hij of zij tot grote zegen zijn voor de overige huisgenoten (1 Kor. 7:14). Het gehuwd zijn en het ongehuwd zijn, kent allebei voor- en nadelen. Als men ongehuwd is, heeft men niet de zorg voor een gezin en kan men zich volledig aan de Heere toewijden. Zo kan iemand op die manier 'heilig' zijn en afgezonderd voor Hem leven, naar lichaam en geest (1 Kor. 7:34).

Als een Vader voedt God Zijn kinderen op met het doel hen deel te laten krijgen aan Zijn heiligheid. Omdat wij zonder heiliging God niet kunnen zien, laat Hij soms dingen in ons leven toe die pijnlijk zijn (Hebr. 12:10, 14). Nu de Heere Jezus in de hemel is, 'heilig' Hij Zichzelf daar voor ons. Dat wil zeggen: Hij is letterlijk uit de wereld weggegaan om een geheiligde plaats bij de Vader in te nemen. Hij is daar ook ons Model voor heiligheid. Zijn plaats bij de Vader is onze plaats. Er is een heiligende kracht in de waarheid, en er is een heiligende kracht in het zien op Christus in de heerlijkheid (Joh. 17:17, 19). Daar bidt Hij voor ons tot God, en komt Hij ons als onze Voorspraak te hulp door Zijn Geest, wanneer we lijden of afdwalen (Hebr. 7:25; 1 Joh. 2:1).

Samen met alle heiligen

De norm voor onze heiliging is God Zelf. Zoals Hij heilig is, word zo ook zelf heilig in heel uw levenswandel (1 Petr. 1:15-16). In het omgaan met elkaar als gelovigen tonen we liefde voor alle heiligen, ook voor hen die we minder aardig vinden. We bidden ook voor alle heiligen, met

De
norm voor
onze heiliging
is God Zelf.

opheffing van heilige handen. Er kleven dan geen dingen aan onze handen, die het daglicht niet kunnen verdragen. Ons gebed is echt (Kol. 1:4; Ef. 6:18; 1 Tim. 2:8). We begroeten elkaar met een heilige kus, de begroeting is echt en niet geveinsd (1 Thess. 5:26).

Het is ons verlangen om gastvrij, goedwillend, bezonnen, rechtvaardig en heilig te leven. Dit geldt niet alleen voor oudsten in de gemeente, maar het past elke heilige (Tit. 1:8; 2:3). We zijn immers allemaal uitverkorenen van God, heiligen en geliefden. We zijn door Hem geroepen met een heilige roeping, voor een heilig werk uitgekozen (Kol. 3:12; 2 Tim. 1:9).

Wat de toekomst aangaat, is het ons verlangen straks heilig en onberispelijk te zijn voor onze God en Vader, bij de komst van onze Heere Jezus Christus met al Zijn heiligen. Op de dag van Zijn verschijning zal Hij verheerlijkt worden in al Zijn heiligen, en bewonderd worden in allen die geloofd hebben (Zach. 14:5; 1 Thess. 3:13; 2 Thess. 1:10; Jud.:14-15).

Vragen bij hoofdstuk 11 voor discussie en praktische toepassing:

1. Wat betekent 'heilig' zijn?
2. Kunnen gelovigen die heiligen worden genoemd toch nog zondigen?
3. Wat gebruikt God als Vader, opdat wij meer deel krijgen aan Zijn heiligheid?
4. Zie jij uit naar de dag dat je heilig en onberispelijk voor Hem zult staan?
5. Wat is de norm van God voor onze heiliging?

12. Ik ben verzegeld met de Heilige Geest

‘Die ons ook verzegeld heeft en het onderpand van de Geest in onze harten gegeven heeft’.

‘(...) in Hem bent ook u, toen u tot geloof kwam, verzegeld met de Heilige Geest van de belofte’.

2 Korinthe 1:22; Efeze 1:13

Hebt u de Heilige Geest ontvangen?

Toen Paulus in Efeze kwam, ontmoette hij daar twaalf Joodse mannen (Hand. 19:1-7). In dit eerste contact stelde hij hun twee belangrijke vragen:

- a. *‘Hebt u de Heilige Geest ontvangen toen u tot geloof kwam?’* Ze antwoordden dat ze niet eens hadden gehoord dat er een Heilige Geest is (of: (...)) zelfs niet gehoord of de Heilige Geest er is).
- b. *‘Waarmee bent u dan gedoopt?’* Hierop antwoordden zij: *‘Met de doop van Johannes’.*

De eerste vraag verschaft duidelijkheid of iemand het eigendom van Christus is. Want, zo schreef Paulus aan de gelovigen in Rome: *‘als iemand de Geest van*

Christus niet heeft, die is niet van Hem' (Rom. 8:9). De tweede vraag maakt duidelijk dat iemand die zich heeft laten dopen in de Naam

'als
iemand de
Geest van
Christus niet
heeft, die is niet
van Hem'.

van de Heere Jezus, hiermee heeft aangegeven bij de Heere Jezus te behoren. Hij is gestorven voor mijn zonden, en door de doop in het watergraf maak ik mij één met Hem. Met Hem ben ik als christen ook opgestaan tot een nieuw leven, en wil ik dit door mijn gedrag ook laten zien (Matt. 28:19; Hand. 22:16; Rom. 6:4; 1 Kor. 15:29; Gal. 3:27; Kol. 2:12; 1 Petr. 3:21).

Deze twee vragen zijn tot op de dag van vandaag nog steeds actueel. In zijn brief aan de gemeente te Efeze komt Paulus diverse malen terug op de Persoon en het werk van de Heilige Geest.

De drie-ene God

De Vader is God en de Zoon is God, maar de Heilige Geest is dat ook. Hoewel de Heilige Geest soms wel de derde Persoon van de Godheid wordt genoemd, zegt de Bijbel dit niet. De Vader is niet meerder dan de Heilige Geest, want de Schrift zegt: *'De HEERE onze God, de HEERE is één'* (Deut. 6:4). Dit kunnen we niet begrijpen, maar wel geloven. De volgende Bijbelgedeelten laten ons zien dat zowel de schepping, alsook het verlossingswerk tot stand is gebracht door de Heere Jezus. Alle drie Personen van de Godheid zijn erbij betrokken, maar ieder op zijn eigen wijze. De drie-ene God is in het Hebreeuws *Elohim*, een meervoudsvorm die letterlijk *'goden'* betekent.

De Bijbel begint met de woorden: *'In het begin schiep God'* en *'de Geest van God zweefde boven het water'*. Genesis 1 vervolgt met de woorden: *'Laten Wij mensen maken naar Ons beeld'* (Gen. 1:1, 2, 26; 3:22; 11:7; Jes. 6:8). Het Nieuwe Testament legt ons dit uit: *'Er is maar één God: de Vader, uit Wie alle dingen zijn, en één Heere: Jezus Christus, door Wie alle dingen zijn'* (1 Kor. 8:6; Joh. 1:3; Kol. 1:16; Hebr. 1:2). Met eerbied gezegd: God de Vader maakte het plan, God de Zoon voerde dit plan uit. En Hij deed dit door de kracht van de Heilige Geest, Die ook God is.

Bij de bekering van de mens tot God, zoekt de Heere Jezus als de Goede Herder verlorenen op. Hij draagt hen naar huis (Luk. 15:1-7). De Heilige Geest zoekt zoals de vrouw in de gelijkenis op verborgen plekken. Hij brengt zondaars in het

licht van God (Luk. 15:8-10). De Vader wacht en ziet uit, Hij trekt met koorden van liefde en sluit de verloren zoon uiteindelijk in Zijn armen (Luk. 15:11-32).

Op Golgotha gaf de Vader de Zoon over, en offerde de Zoon Zichzelf door de Heilige Geest onberispelijk aan God op (vgl. Gen. 22:7, 8, 19 met Joh. 16:32 en Hebr. 9 en 10). Bij de doop van de Heere Jezus in de Jordaan hoorde Johannes de Doper de stem van de Vader, en zag hij de Geest in de gedaante van een duif op de Heere Jezus neerdalen (Matt. 3:16; Luk 3:22). Christus zei tegen de Samaritaanse vrouw: *'God is Geest'*. En Hij zei tegen Zijn discipelen: *'Wie Mij gezien heeft, heeft de Vader gezien'* (Joh. 4:24; 14:6-11).

Toen de Heere Jezus op aarde was, verheerlijkte Hij de Vader. Nu de Heere Jezus in de hemel is, verheerlijkt de Heilige Geest Hem op aarde (Joh. 17:4, 5; 16:14). Hierbij laat de Heilige Geest het volle licht op Christus vallen. We lezen dan ook nergens in de Bijbel dat er tot de Heilige Geest werd gebeden. Wel lezen we over het bidden *in de Geest* (Jud.:20).

De Heilige Geest en het Pinksterfeest

In alle tijden is de Heilige Geest werkzaam geweest op diverse manieren. Vóór de Pinksterdag werkte de Heilige Geest zowel in en door gelovigen als ongelovigen. Hij rustte op de gelovigen, maar woonde niet permanent in hen. Hij sprak zelfs door Bileam, maar ook door koning David (Num. 24:2; 2 Sam. 23:2). De werking van de Heilige Geest was tijdelijk. David bad: *'Neem Uw Heilige Geest niet van mij weg'* (Ps. 51:13). En we lezen ook dat de Geest van de Heere van Saul geweken was (vgl. 1 Sam. 10:10; 1 Sam. 16:14).

Toen de Heere Jezus op de avond vóór Zijn heengaan naar de Vader met de discipelen hierover sprak, waren zij heel verdrietig. Maar Hij zei dat dit heengaan zelfs beter voor hen was, omdat de Trooster dan zou komen, de Voorspraak (Gr. *parakletos*). De Heilige Geest zou vanuit de hemel worden gezonden door de Vader en de Zoon. Wanneer de Geest was gekomen, zou Die de wereld overtuigen van zonde, van gerechtigheid en van oordeel. Hij zou in de gelovigen komen wonen en altijd bij hen blijven. Hij zou in en voor hen bidden, en de discipelen de nodige kracht geven voor hun dienstwerk. De Heilige Geest zou hun ook alles in herinnering brengen wat de Heere Jezus had

gezegd. De Geest zou van Hem getuigen en hun ook de toekomstige dingen verkondigen (Joh. 14:16-26; 15:26; 16:5-15).

Op de laatste dag van het Loofhuttenfeest had de Heere Jezus geroepen: *'Stromen van levend water zullen uit uw binnenste vloeien. Dit zei Hij over de Geest, Die zij die in Hem geloven, ontvangen zouden; want de Heilige Geest was er nog niet, omdat Jezus nog niet verheerlijkt was'* (Joh. 7:37-39). De uitstorting van de Geest vond plaats op de Pinksterdag, zoals reeds door de profeten was aangekondigd. God stortte Zijn Geest uit, zoals een watervloed wordt uitgestort. Dit gebeurde toen met de honderdtwintig personen die bijeen waren en de drieduizend zielen die zich op die dag bekeerden. Straks, na de Grote Verdrukking, zal de Geest worden uitgestort op allen die bij Christus horen (Jes. 32:15-18; 44:3; Ezech. 36:27; 37:6, 14; Joël 2:28; Zach. 12:10).

Op het Pinksterfeest, tien dagen na de hemelvaart van de Heere Jezus, was er dus een groep van honderdtwintig discipelen biddend bijeen. Zij wachtten op de belofte van de Vader (Hand. 1:4, 8, 15). Plotseling kwam er uit de hemel een geluid als van een geweldige windvlaag, die heel het huis vervulde waar zij zaten. Men zag ook iets aan hen wat op vuur leek: tongen als van vuur, die zich verdeelden, en het zat op ieder van hen. Allen werden vervuld met de Heilige Geest en begonnen in vreemde talen de grote daden van God te verkondigen. Zij spraken in talen die zij niet eerder hadden geleerd. Het ontstaan van de gemeente van God was een feit, de gemeente van Jezus Christus. Er was nu een lichaam, een levend organisme op aarde, dat door de Heilige Geest verbonden was met het verheerlijkte Hoofd in de hemel (Matt. 16:18; Hand. 2:1-21; 1 Kor. 12:12, 13).

Toen werden de Joden, die zich tot God hadden bekeerd, door één Geest tot één lichaam gedoopt. Deze kring werd vervolgens uitgebreid met de Samaritanen, die half heidens waren (Hand. 8:14-17). En korte tijd later ook met ware gelovigen uit de volken (Hand. 10:45-46). Vanaf dat moment lezen we niet meer dat de uitstorting van de Heilige Geest gepaard ging met zichtbare tekenen, zoals in Handelingen 2. Het ontstaan van de gemeente begon dus met een kleine groep mensen. Op de Pinksterdag kwamen er drieduizend mensen tot bekering en geloof, en zij werden aan hen toegevoegd. In Handelingen 4 waren er al vijfduizend mannen (de vrouwen niet meegerekend), en in de loop van de tijd werden er velen, zowel uit de Joden als uit de volken, aan de gemeente toegevoegd (Hand. 2:41; 4:4; 5:14; 6:1, 7; 12:24).

Hoe en wanneer ontvangen we de Heilige Geest?

De Heere Jezus had gezegd: *'Als u die slecht bent, uw kinderen dus goede gaven weet te geven, hoeveel te meer zal de hemelse Vader de Heilige Geest geven aan hen die tot Hem bidden'* (Luk. 11:13). In de evangeliën lezen we niet dat men hierom heeft gebeden, wel bad men om de uitstorting van de Heilige Geest nadat de Heere Jezus was opgevaren naar de hemel. God schenkt de Heilige Geest, zoals Hudson Taylor het verwoordde, alleen aan hen die Hem werkelijk willen geloven en gehoorzamen.

'Hebt u de Heilige Geest ontvangen op grond van werken van de wet, of uit de prediking van het geloof?' (Gal. 3:2). 'Als God dan aan hen dezelfde gave heeft gegeven als aan ons die in de Heere Jezus Christus geloven' (Hand. 11:16-17). '(...) de Heilige Geest, Die God gegeven heeft aan hen die Hem gehoorzaam zijn' (Hand. 5:32).

De Bijbel spreekt ook over de *verzegeling* met de Heilige Geest, de *zalving* met de Geest, en de Heilige Geest als *onderpand*. Paulus zegt: *'In Hem bent ook u, nadat u het Woord van de waarheid, namelijk het Evangelie van uw zaligheid, gehoord hebt; in Hem bent u ook, toen u tot geloof kwam, verzegeld met de Heilige Geest van de belofte, Die het onderpand is van onze erfenis'* (Ef. 1:13-14). Men ontvangt de Heilige Geest als men:

- het Woord van God hoort en inziet van God gescheiden te zijn;
- dit erkent en met berouw over de zonden tot Hem gaat;
- zich bekeert, d.w.z. zijn zonden aan God (en mensen) belijdt en deze nalaat;
- gelooft dat Jezus Christus aan het kruis voor mij de straf droeg, door voor mijn zonden te sterven.

Om dit te bevestigen drukt God Zijn stempel op ons en verzegelt ons met de Heilige Geest. De Heilige Geest komt in ons wonen en gaat nooit meer weg. Dit zegel is Zijn eigendomsrecht op de christen en tevens het onderpand van onze erfenis. De ziel is al verlost en eenmaal zullen we ook een hemels lichaam ontvangen, een lichaam zoals Christus nu al heeft. Dit onderpand, de Heilige Geest, is als het ware een 'voorschot' op wat we straks nog zullen ontvangen (2 Kor. 1:21-22). Bovendien is de liefde van God in onze harten uitgestort door

de Heilige Geest (Rom. 5:5). Die geeft ons de innerlijke overtuiging, dat we voor eeuwig het eigendom van God zijn geworden (Rom. 8:15-17; Gal. 4:4-7).

De zalving met de Heilige Geest maakt de gelovigen geschikt om een dienst voor Hem te verrichten. Dat gebeurt met behulp van de geestelijke gaven, die God aan elke gelovige afzonderlijk heeft gegeven toen hij of zij tot geloof kwam. De gaven tonen een grote verscheidenheid, maar ze zijn allemaal nodig en nuttig tot opbouw van elkaar. Ze ontwikkelen zich ook doordat we ze gebruiken (1 Joh. 2:20, 26-27; vgl. 1 Kor. 12 en 14; Rom. 12:3-8; Ef. 4:8-16).

Hoe wordt de Heilige Geest zichtbaar voor anderen?

Van de Heere Jezus staat geschreven dat God Hem de Geest zonder maat gaf (Joh. 3:34). Hij was altijd vol van de Heilige Geest (Luk. 4:1). Dit is een zeventvoudige volheid volgens de profeet Jesaja:

‘Op Hem zal de Geest van de Heere rusten: de Geest van wijsheid - en inzicht, de Geest van raad - en sterkte, de Geest van de kennis - en de vreze des Heeren’ (Jes. 11:2).

Hoewel iedere gelovige de Heilige Geest inwonend heeft gekregen, is niet iedereen vol van de Geest – zoals de Heere Jezus Zelf en ook Stefanus en Barnabas dat waren (Hand. 6:3, 5; 7:55; 11:24). Toch worden wij allemaal ertoe opgeroepen vol (of: vervuld) te zijn met de Geest (Ef. 5:18-20). Vol of vervuld te zijn met de Heilige Geest, wil zeggen dat er voor iets ander geen ruimte meer is en het hart en de mond ervan ‘overloopt’.

Van Johannes de Doper en zijn ouders, Petrus, de andere discipelen en Paulus lezen wij ook dat zij vervuld werden met de Heilige Geest (Hand. 2:4; 4:8, 31; 9:17; 13:9, 52). De vervulling met de Heilige Geest wordt zichtbaar in verbinding met een speciale dienst voor God: dit kan voor een langere of kortere tijd zijn. Helaas zijn er diverse oorzaken dat wij niet altijd vervuld zijn met de Heilige Geest. Vandaar de oproep telkens weer vervuld te worden met de Geest!

Het Woord van God, door de Heilige Geest toegepast op het hart van de mens, wordt vergeleken met een *vuur* (Jer. 23:29). Het vuur heeft verschillende

eigenschappen: het *verteert* dingen die je erin werpt, het *geeft warmte* en het *geeft licht*. Dit wordt in het dagelijks leven van de gelovigen zichtbaar en voelbaar, wanneer zij verkeerde dingen (zonden) in hun leven veroordelen en wegdoen. Dan gaan zij Gods licht verspreiden, en Zijn liefde en warmte worden voelbaar in hun leefomgeving.

De Heilige Geest is een Persoon, Die kracht kan geven. Hij is de energiebron voor degenen die door God tot een dienst worden geroepen en Hij geeft zowel geestelijke als fysieke kracht (Hand. 1:8; 4:7; Richt. 14:6). Mensen hebben gesproken door de Heilige Geest (2 Sam. 23:2; 2 Petr. 1:3, 21). De Heilige Geest geeft wijsheid, inzicht en kennis, zoals bijvoorbeeld aan Bezaleël en Aholiab (Ex. 28:3; 31:2-6).

De Heilige Geest is een Persoon, d.w.z. Iemand die zelfstandig handelt, denkt en doet. De Heilige Geest wordt ook aangeduid als 'Hij' en 'Hem'. Wij denken bij een persoon veelal aan iemand die we zien, aan een gestalte. Maar zoals God de Vader geen lichaam heeft, heeft de Heilige Geest geen lichaam (vgl. Joh. 14:8-9; Joh. 14:16-17, 26; 16:7-8, 13-15). Men kan zelfs de Heilige Geest *smaden* (Hebr. 10:29), *bedroeven* (Ef. 4:30), *lasteren* (Matt. 12:31); en tegen Hem *liegen* en Hem *bedriegen*, zoals Ananias en Saffira deden (Hand. 5:1-5). Hij *sprak* tegen Filippus en tegen de profeten en leraars in Antiochië (Hand. 8:29; 13:2). Hij *bidt* (Rom. 8:26). Hij *verhindert* (Hand. 16:6-7). Hij zal ons *alles leren* (Joh. 14:26).

Op het kruis heeft de Heere Jezus een werk van God *voor ons* gedaan. Nu Hij in de hemel is, doet Hij Gods werk *in ons* om ons te vormen naar Zijn beeld. In Romeinen 8:14-17 zagen we al dat de Heilige Geest het bewustzijn geeft dat we een kind, een zoon van God zijn. Vervolgens krijgen we het verlangen om te bedenken wat van de Geest is, en ons door de Geest te laten leiden. Door een handel en wandel met de Heere Jezus wordt Hij in ons zichtbaar gemaakt aan de wereld (Ef. 5:1-2, 8, 15; Fil. 3:17-18; Rom. 8:7, 12; 12:1-2).

Zoals de Heere Jezus is verwekt door de Geest (Luk. 1:35), gedoopt en gezalfd met de Geest (Luk. 3:22), zo gebeurt dat in geestelijke zin ook met ons. Christus werd geleid door de Geest in de woestijn (Matt. 4:1; Luk. 4:1), en Hij offerde Zichzelf ook door de Geest (Hebr. 9:14). Evenzo wil God dat wij die de Geest van God hebben ontvangen, ons door Hem laten leiden. De Geest geeft aanwijzingen bij het nemen van beslissingen in allerlei situaties in het leven. Daarbij zal Hij nooit iets doen wat tegen Gods Woord ingaat, maar het zal altijd

in overeenstemming hiermee zijn. Hij belooft: *'Ik onderwijs u en leer de weg die u moet gaan. Ik geef raad, Mijn oog is op u'* (Ps. 32:8).

Wil je
vervuld zijn met
de Heilige Geest?
Als er zonden in je
leven zijn, doe die
dan weg uit je hart
en leven.

Vanaf de bekering gelden nieuwe leefregels, andere normen. Je gaat voortaan je lichaam, je hele wezen in dienst van God stellen. Je bent immers Zijn eigendom! Door de vernieuwing van onze gezindheid worden we innerlijk veranderd en kunnen we onderscheiden *'wat de goede en volmaakte wil van God is'* (Rom. 6:1-14; 12:1-2). Dit laten we zien door ons gedrag, door onze wandel.

Vandaar de oproep: *'Wandel door de Geest en u zult zeker de begeerte van het vlees niet volbrengen'*. Het is bekend wat de werken van het vlees zijn, uitgebreid kun je hierover lezen in Galaten 5:16-21.

Wil je vervuld zijn met de Heilige Geest? Als er zonden in je leven zijn, doe die dan weg uit je hart en leven. Belijd ze aan God en lees biddend Zijn Woord. Denk veel aan de Heere Jezus! Dan wordt je hart en je leven vervuld met de negenvoudige vrucht van de Geest (Gal. 5:22). Deze vrucht bestaat uit:

- a. liefde, blijdschap, vrede (je innerlijk wordt zichtbaar);
- b. geduld, vriendelijkheid, goedheid (je houding tegenover anderen);
- c. geloof, zachtmoedigheid, zelfbeheersing (je moraal).

Vragen bij hoofdstuk 12 voor discussie en praktische toepassing:

1. Welke twee vragen stelde Paulus aan Joodse mannen bij zijn eerste ontmoeting in Efeze? En waarom zijn deze vragen ook vandaag nog bijzonder actueel?
2. Wat is het verschil tussen het rusten van de Heilige Geest op een gelovige, en het wonen in een persoon?
3. Wanneer ontvangt iemand die Heilige Geest inwonend?
4. Hoe kun je vol, of vervuld zijn met de Heilige Geest?
5. Noem de negenvoudige vrucht van de Geest?

13. Ik ben een priester bij Gods altaar

‘Wij hebben een Altaar waarvan zij die in de tabernakel dienen, niet bevoegd zijn te eten’.

‘(...) dan wordt u ook zelf gebouwd tot een geestelijk huis, tot een heilig priesterschap om geestelijke offers te brengen, die God welgevallig zijn. U bent (...) een koninklijk priesterschap, (...) opdat u de deugden zou verkondigen van Hem Die u uit de duisternis heeft geroepen tot Zijn wonderbaar licht’.

‘Die ons gemaakt heeft tot koningen en tot priesters voor God en Zijn Vader’.

Hebreeën 13:10; 1 Petrus 2:5, 9; Openbaring 1:6

Een volk van priesters

‘Eén ding’ was in het leven van koning David belangrijk. Hij streefde ernaar alle dagen van zijn leven in het huis van de Heere te mogen wonen, om de lieflijkheid van de Heere te aanschouwen en te onderzoeken in Zijn tempel (Ps. 27:4). Het verlangen om dicht bij God te zijn, wordt door veel gelovigen tot op de dag van vandaag gedeeld. Toen God Zijn volk Israël had verlost uit

de slavernij van Egypte, sloot Hij bij de berg Sinai een verbond met hen. Als zij Hem nauwgezet gehoorzaamden en trouw aan Zijn verbond zouden zijn, zouden zij Hem uit alle volken ten eigendom zijn. Als een heilig volk, als een koninkrijk van priesters zouden zij te midden van de omringende volken Hem toebehoren (Ex. 19:5-6). Maar nog voordat het volk de door God gestelde leefregels in handen kreeg, had het Zijn verbond verbroken door een gouden kalf te maken en zich hiervoor te buigen (Ex. 32).

Ondanks deze vreselijke zonde heeft God het volk niet verdelgd. Mozes werd opnieuw bij God op de berg geroepen, en hij kreeg uitvoerige instructies om samen met het volk de tent van ontmoeting te bouwen volgens het voorbeeld dat hem werd getoond (Hebr. 8:5). Dit was het heiligdom waar God te midden van het volk wilde wonen, en het Hem kon ontmoeten bij het brandofferaltaar. De dagelijkse offerdienst vormde een rechtvaardige grondslag voor God om in hun midden te kunnen wonen (Ex. 29:38-46). Israël had de bevoorrechte positie als een compleet volk van priesters verbeurd, de weg naar het heiligdom bleef voor hen gesloten (Hebr. 9:8). Voortaan ging de hogepriester één keer per jaar het heilige der heiligen binnen op de Grote Verzoendag en sprenkelde het bloed van de voorgeschreven offers op het verzoendeksel om voor de zonden van het volk verzoening te doen (Lev. 16:34). Dit bloed kon de zonden niet voorgoed wegnemen, maar daartoe zou de Heere Jezus Zichzelf als het Lam van God offeren (Joh. 1:29, 36; Hebr. 10:4-11).

Na de zonde met het gouden kalf werd Aäron door God geroepen als de hogepriester en zijn zonen als de priesterklasse (Lev. 8, 9; Ex. 28, 29; 1 Sam. 2:27-28). De overige mannelijke leden van de stam Levi, waartoe zij behoorden – dus de Levieten – moesten de priesters helpen bij de dienst in het heiligdom. Alleen de zonen van Aäron mochten priesterdienst verrichten vanwege hun geboorte uit de familie van de hogepriester. Dagelijks kwamen er Israëlieten, eerst naar de tabernakel en later naar de tempel, om

Vroeger waren wij niet Gods volk, maar door Christus zijn we dichtbij God gebracht en tot koningen en priesters gemaakt.

God offers te brengen. Zij brachten de offers om vergeving te kunnen krijgen, of God hun aanbidding en dank te brengen. Daarbij legden zij hun handen op het offerdier en moesten het ook slachten, maar het offeren op het altaar was alleen aan de priesters voorbehouden. In het Nieuwe Testament worden *alle* gelovigen priesters genoemd. Zij zijn dit niet vanwege hun

natuurlijke afstamming, maar door de wedergeboorte (1 Petr. 2:5, 9; Openb. 1:6). Vroeger waren wij niet Gods volk, maar door Christus zijn we dichtbij God gebracht en tot koningen en priesters gemaakt.

In allerlei religies heeft men mensen als priesters aangesteld om te bemiddelen tussen het volk en de godheid. Ook in delen van de christenheid kan men door studie en wijding aangesteld worden als priester. Men denkt hierdoor een bemiddelende taak tussen God en het volk te kunnen vervullen. Maar dit is niet het heilige priesterschap waartoe God Zelf de gelovigen heeft geroepen en gewijd.

De priesterdienst

God had aan Mozes allerlei wetten en voorschriften gegeven over de manier waarop Hij wilde dat het volk Hem zou dienen (Ex. 39, 40). De priesters hadden de taak om namens het volk dieren en graanoffers op het altaar aan God te brengen. Het vuur op het brandofferaltaar, dat door God was ontstoken, moesten zij voortdurend brandend houden. Daarnaast moesten zij dagelijks reukwerk op het gouden reukofferaltaar in rook doen opgaan. Ook moesten zij ervoor zorgen dat de gouden kandelaar licht bleef verspreiden en dat de twaalf toonbroden wekelijks werden verversd. Deze ceremoniële dienst was een afschaduwing van een geestelijke realiteit. Alles wees heen naar het werk van de Heere Jezus, die Zichzelf eenmaal zou offeren op het kruis van Golgotha (Hebr. 10:1-18). Zoals bij de offerdienst in het Oude Testament elke priester een taak had, zo heeft nu elk lid van de gemeente van Christus, het hemelse volk van God, een taak in het dienen van God en het brengen van offers die welbehaaglijk zijn voor Hem.

Naast de vrijwillige offers die een Israëliet aan God kon brengen, waren er ook verplichte offers. Want telkens als een lid van het volk van God had gezondigd, moest deze zijn zonde belijden en moest er een plaatsvervangend offerdier worden geslacht en geofferd. Hierbij kwam de Israëliet niet dicht bij God dan de voorhof, de plaats waar het brandofferaltaar en het koperen wasvat stonden. Het naderen tot God in het heilige was alleen voorbehouden aan de priesters. Om dienst te kunnen doen in het heiligdom, werden zij eerst hiertoe aan God gewijd. De oudtestamentische wijding van de priesters bevat

belangrijke lessen voor ons, waarvan wij veel kunnen leren. Zie de bijlage 'De typologie van de priesterwijding'.

Uit de eerder genoemde teksten in het Nieuwe Testament zagen we dat *alle* gelovigen tot priesters voor God zijn gemaakt. Deze priesterdienst kunnen wij alleen verrichten, als wij begrijpen dat de Heere Jezus Zichzelf voor onze zonden op het kruis heeft geofferd. Als een ware priester kan elke gelovige nu vrijmoedig tot God naderen in het hemelse heiligdom om Hem offeranden van lof en dank te brengen (Hebr. 10:19-22; 13:10-15). Priesters brengen niet alleen offers, zij houden zich ook bezig met het welzijn van Gods volk. Zij dragen o.a. zorg ervoor dat medegelovigen wandelen in het licht van God. Zo nodig helpen zij hen om dingen die hen daarbij belemmeren uit hun leven te verwijderen.

Als in het Oude Testament een lid van het volk had gezondigd, dan bracht hij een zondoffer aan God. Van dit offer moest de priester ook eten, dat wil zeggen: de priester moest zich één maken met de zonde van de offeraar. Hierdoor was hij onrein tot de avond. Wanneer wij als priesters in aanraking komen met de zonden van andere gelovigen, dan dienen wij de ernst hiervan te beseffen. Ook wij zijn dan tijdelijk en ongewild door de zonde verontreinigd. Een gelovige die als 'priester' tot God nadert, beseft dat hij niet op grond van zijn eigen verdiensten tot God kan komen. Evenals een Israëliet met een beweegoffer in zijn handen tot God naderde, zo komen wij als priesters bij Hem en tonen Hem om zo te zeggen het borststuk (dat spreekt van het liefdevolle hart van Christus) en de achterbout, d.i. de kracht waarmee de Heere Jezus Zijn werk tot het einde toe heeft volbracht (Ex. 29:26-27). Het is een bijzonder voorrecht om aan onze God en Vader te vertellen wat wij hebben ontdekt in Zijn Zoon, en om samen met Christus te genieten van onze gemeenschap met God de Vader (1 Joh. 1:3).

Gelovigen zijn ertoe geroepen door de ontferming van God om hun lichaam aan God te wijden als een levend offer, heilig en voor God welbehaaglijk; dat is onze redelijke godsdienst (Rom. 12:1). Paulus had zichzelf in zijn dienst volledig aan de Heere en aan de gelovigen toegewijd. Daarbij was hij bereid zijn leven als een plengoffer uit te gieten over het offer en de bediening van het geloof van anderen (Fil. 2:17). Hij handelde daarin overeenkomstig het voorbeeld van de Heere Jezus, zoals een Chinees spreekwoord het zegt: als een os die klaar was voor de ploeg of voor het altaar, oftewel gereed voor de dienst of voor de offerdood. God had Paulus genade gegeven om een dienaar van Jezus Christus

te zijn voor de volken, door hen in het Evangelie als een priester te dienen, opdat het offer van de volken welgevallig zou zijn voor God (Rom. 15:16).

Gelovigen hebben als 'heilige priesters' het voorrecht om elk moment van de dag hun aanbidding aan God te brengen. Met Christus in hun hart en op hun lippen naderen zij tot God (vgl. Hos. 14:3; Ps. 50:23). Daarbij vervullen wij tevens een 'koninklijk priesterschap'. Als zodanig richten wij ons tot de wereld en verkondigen wij de deugden van Hem, Die ons uit de duisternis heeft geroepen tot Zijn wonderbaar licht. Wij vertellen aan de wereld Wie Hij voor ons is, en voor iedereen wil zijn. Straks bij Zijn verschijning komt de Heere Jezus terug als de Priester-Koning met rijke zegen voor alle mensen. Hiervan was de priester Melchizedek lang geleden een type. Als de koning van Salem en de priester van God, de Allerhoogste trad hij Abraham zegenend tegemoet (Gen. 14:18-20; Hebr. 7:1-2). Nu Christus als Koning-Priester nog in de hemel is, geven wij als gelovigen vandaag de zegen door die wij van Hem hebben ontvangen. Zo verspreiden wij zegen voor de mensen om ons heen (1 Petr. 2:5, 9).

Gelovigen hebben als 'heilige priesters' het voorrecht om elk moment van de dag hun aanbidding aan God te brengen.

Wij hebben een Altaar

In het Oude Testament was de tabernakel in de woestijn de plaats waar het volk Israël offers aan God kon brengen en Hem kon aanbidden. Later in het Beloofde Land was dit de tempel in Jeruzalem. Aan de Samaritaanse vrouw maakte de Heere Jezus echter bekend dat de aanbidding niet meer aan een geografische plaats gekoppeld zou, zoals Jeruzalem of de berg Gerizim. Maar dat de aanbidding in 'geest en waarheid' zou plaatshebben (Joh. 4:20-24). Zoals de gelovigen vroeger een letterlijk altaar hadden, hebben wij nu een 'geestelijk altaar' voor de eredienst. Dit wordt ook wel de Tafel van de Heere genoemd. Het is de plaats waar de gelovigen in het bijzonder op de eerste dag van de week samenkomen als priesters voor God om de Heere Jezus te gedenken bij de tekenen van brood en wijn. We komen samen tot Zijn gedachtenis en houden de maaltijd van de Heere, oftewel het Avondmaal. Het was de wens van de Heere Jezus dat Zijn discipelen dit dikwijls zouden doen.

Door Hem telkens geestelijke offeranden van lof, dank en aanbidding aan te bieden, blijft de herinnering aan Hem levend (Luk. 22:19; 2 Tim. 2:8).

Hoewel het belangrijk in de gemeente is om ook opgebouwd te worden in het geloof door de prediking van het Woord, en onze God belijders zoekt die voor Hem op de bres staan, is het een vreugde voor Hem wanneer wij samenkomen om Hem te aanbidden. De Vader zoekt immers aanbidders (vgl. Ezech. 22:30; Joh. 4:23). In dit samenzijn hebben niet de 'geestelijken' of de aanbidingsleiders het voor het zeggen, maar heeft de Heere Jezus de leiding. In het midden van de gemeente heft Hij de lofzang aan (Hebr. 2:12). Wij komen samen op Zijn uitnodiging, en worden geleid door Zijn Geest. Hij is de Gastheer en elke gelovige is een gast aan Zijn Tafel. Hier is grote vrijheid, en anderzijds afhankelijkheid van Hem en verbondenheid met Hem. Dit tonen wij als wij ons in de dienst laat leiden door de Heilige Geest, Die gedachten, liederen en Bijbelgedeelten in herinnering brengt die wij met elkaar delen, zingen, of in een dankzegging jegens God verwoorden. Dit gebeurt ook tijdens momenten van stilte, waarin ieder voor zich tot God spreekt. Door dit alles vertolken wij de aanbidding die persoonlijk en gemeenschappelijk in onze harten leeft jegens God de Vader en Zijn Zoon. Hoewel voor God alle gelovigen gelijkwaardig zijn, geeft Hij aan de mannen andere taken dan aan de vrouwen in de openbare diensten van de gemeente. Een gelovige die geestelijk is, erkent wat Paulus hierover geschreven heeft als de geboden van de Heere (Hand. 2:42; 20:7; 1 Kor. 5:7-8; 10:14-22; 11:17-34; 16:2; Openb. 1:10; Hebr. 13:10, 15; 1 Tim. 2:11-12; 1 Kor. 14:26, 34, 37).

*Heer', welke wierook neemt U aan,
welke offers zijn U aangenaam?
Laten wij van Jezus zingen,
Hij heeft ons Uw Naam bekendgemaakt.*

Vragen bij hoofdstuk 13 voor discussie en praktische toepassing:

1. Wat was de grondslag waarop God te midden van het volk Israël kon wonen na de zonde met het gouden kalf?
2. Wat was de taak van priesters onder het oude verbond?
3. Welke lessen kunnen wij leren uit de wijding van priesters onder het oude verbond (zie bijlage typologie van de priesterwijding)?
4. Heb jij een geestelijk altaar?
5. Hoe breng jij in praktijk dat je een priester bent?

Bijlage hoofdstuk 13

De typologie van de priesterwijding

Leviticus 8

Zij toen	Wij nu
De zonen van Aäron, die tot priesters werden gewijd, werden eerst helemaal met water gewassen (Lev. 8:6).	Het Woord van God moet op heel ons leven worden toegepast, zodat wij rein zijn (vgl. het baden in Joh. 13:10).
Dan werden ze bekleed met de priesterkleding (Lev. 8:13).	We krijgen feestkleren en zijn bekleed met de klederen van het heil (Zach. 3:3-5; Jes. 61:10).
Vervolgens werden er dieren geslacht en geofferd.	Gods gerechtigheid eiste de dood van de Plaatsvervanger, want zonder bloedstorting is er geen vergeving.
Er werd een stier als zondoffer gebracht (Lev. 8:14-17).	Onze ongerechtigheden en zonden zijn op Christus gelegd. Zijn wij ons wel bewust van de afschuwelijkheid van de zonde? Christus is het ware Zondoffer en Hij stierf in onze plaats (2 Kor. 5:21; 1 Petr. 2:24).
De stier van het zondoffer werd buiten het kamp, buiten de legerplaats verbrand (Lev. 8:17).	Het bloed van de dieren die in de tempel werden geofferd kon onmogelijk zonden wegnemen. Daarom is Christus op Golgotha gekruisigd, buiten de legerplaats, om door Zijn eigen bloed Zijn volk te heiligen (Hebr. 10:1-10; 13:11-13).
Daarna werden er twee rammen gebracht, als brandoffer en als wijdingsoffer (Lev. 8:18-33).	Wij naderen tot God in het besef dat dit alleen mogelijk is door de Persoon en het werk van de Heere Jezus, in Wie God al Zijn welbehagen heeft (Joh. 17:4).

Zij toen	Wij nu
De ram van het brandoffer.	Dit symboliseert Wie Christus voor God de Vader is (Luk. 3:22b; Joh. 8:29b).
De ram van het wijdingsoffer.	Dit symboliseert onze gemeenschap met de Vader en met Zijn Zoon Jezus Christus (1 Joh. 1:1-4).
De handen werden op de kop van deze tweede ram gelegd.	We maken ons door het geloof één met Christus, die toegewijd was tot in de dood.
Bij het zondoffer (Lev. 8:14).	Hier leren wij symbolisch dat onze zonden op de Heere Jezus zijn overgedragen.
Bij het brandoffer (Lev. 8:18, 22).	Hier leren wij dat de heerlijkheid en de volmaaktheid van de Heere Jezus op de offeraar is overgedragen. God ziet ons in Christus aan.
De ingewanden en de poten van het brandoffer werden met water gewassen (Lev. 8:21).	Het Woord van God toont aan dat de Heere Jezus zowel innerlijk als uiterlijk volkomen rein was (Luk. 23:4, 14, 15a, 15b, 22, 41, 47).
De eerste ram werd in zijn geheel verbrand op het brandofferaltaar.	We beseffen dat de Heere Jezus Zichzelf op het kruis volkomen en smetteloos aan God heeft opgeofferd (Hebr. 9:14; 13:11-12).
De geur van dit offer was aangenaam, liefelijk of rustgevend voor de Heere. Maar voor mensen is de geur van verbrand vlees afschuwelijk.	Voor God de Vader was het offer van Zijn Zoon aangenaam, omdat Hij hierin de liefde van Zijn Zoon zag voor Hemzelf en voor de mensen. God kon rusten in Zijn werk, zodat mensen konden worden gered (Hoogl. 8:6b, 7).

Zij toen	Wij nu
<p>Vervolgens werd het bloed van de tweede ram op de rechteroorlel, de rechterduim en de rechter grote teen van de priesters gestreken (Lev. 8:23-24).</p>	<p>De zintuigen en heel onze handel en wandel moeten onder het beslag van het bloed van Christus komen.</p>
<p>Al het vet van het wijdingsoffer, ook wat met inwendige organen was verbonden, werd in de handen van de priesters gelegd en als beweegoffer bewogen (Lev. 8:25-27). Vet aan een dier betekent dat het gezond is.</p>	<p>De ingewanden zijn een beeld van de gevoelens van ontferming van de Heere Jezus (Ps. 40:9; Hoogl. 5:14; Jer. 31:20).</p>
<p>De nieren zuiveren ons lichaam voortdurend van schadelijke stoffen.</p>	<p>Bij Hem was geen schadelijke weg, ook niet als niemand Hem zag (Ps. 7:10; 16:7; 26:2).</p>
<p>Er waren ook drie spijsoffers of graanoffers (Lev. 8:26).</p>	<p>Het spijsoffer spreekt van de Heere Jezus als waarachtig Mens, de tarwekorrel die in de aarde viel en stierf (Joh. 12:21-28).</p>
<p>Een ongezuurde koek.</p>	<p>In Hem was geen zonde (1 Joh. 3:5). Hij was volkomen zondeloos.</p>
<p>Alsook een met olie aangemaakte koek.</p>	<p>De Heere Jezus is door de Heilige Geest verwekt en met de Geest gezalfd (Luk. 1:35; 3:21-22; Hand. 4:27).</p>
<p>Een dunne, platte koek, die volledig doorbakken was.</p>	<p>Zijn volmaakte leven, ook in de beproevingen (Luk. 4:1-13; vgl. Hos. 7:8).</p>
<p>Samen met de rechterachterpoot van de ram.</p>	<p>Dit spreekt van de kracht en de volharding van Christus, waarmee Hij ons heeft liefgehad tot het einde (Joh. 13:1-3; 2 Thess. 3:5).</p>

Zij toen	Wij nu
Daarna werd alles op de handen van de priesters gelegd. Met het vet, de nieren en de koeken werd het bewogen voor het aangezicht van de Heere (Lev. 8:27).	Wij komen niet met lege handen bij God, maar tonen Hem wat we in het leven en sterven van de Heere Jezus hebben gezien. Zoals Simeon de Heere Jezus in zijn armen nam en God loofde (Luk. 2:25-32).
Alles werd boven op het brandoffer gelegd en verbrand op het altaar (Lev. 8:28).	De Heere Jezus offerde Zichzelf helemaal aan God op.
Daarna nam Mozes het borststuk van het wijdingsoffer en bewoog dit voor het aangezicht van de Heere (Lev. 8:29).	Het hart, de liefde van God, wordt ons getoond en we mogen ervan genieten.
Een deel van de zalfolie en van het bloed werd gesprenkeld op de kleding van de priesters (Lev. 8:30).	Door ons uiterlijk en ons gedrag laten we zien dat we door het kostbare bloed zijn verzoend en geheiligd. We hebben de Geest ontvangen en mogen in Zijn kracht de geur van Christus verspreiden.
Het vlees werd gekookt en moest met de koeken worden gegeten door hen die tot priester werden gewijd (Lev. 8:31).	God wil dat wij ons voeden met de Heere Jezus, en met Zijn liefde voor de Vader en voor ons (Joh. 15:9; 16:27; 17:23-26).

Zij toen	Wij nu
Wat overbleef van het vlees en het brood werd verbrand (Lev. 8:32).	De ijver voor Gods huis heeft Hem verteerd (Ps. 69:10). De dieren die werden geslacht, spreken van de Zoon van God die door Zijn sterven zondige mensen met God heeft verzoend. De spijsoffers (graanoffers) tonen Hem als waarachtig Mens, Die volkomen aan God was toegewijd. Zijn volmaakte leven kon ons niet redden van de eeuwige dood, daarom stierf Hij in onze plaats. Daarom werd met een spijsoffer gelijktijdig een brandoffer gebracht.
De wijding duurde zeven dagen (Lev. 8:33).	Dat wil zeggen een volkomen tijd, dit spreekt van levenslange toewijding.
Gedurende deze zeven dagen moesten zij bij de ingang van de tent van ontmoeting blijven (Lev. 8:33, 35).	Je hele leven in de nabijheid van God verkeren om Hem voortdurend te kunnen ontmoeten. Om naar Zijn Woord te luisteren en met Hem te spreken in het gebed.
De door de Heere gegeven voorschriften in acht nemen. Zij deden al deze dingen (Lev. 8:36).	Gods Woord dient de norm te zijn voor alle dingen in ons leven. Brengen wij dit in praktijk?

14. Ik ben een dienstknecht van Christus

‘Er is een gedenboek geschreven voor Zijn aangezicht, voor wie de Heere vrezen en Zijn Naam hoogachten, (...) u zult het onderscheid zien tussen wie God dient en wie Hem niet dient.’

‘(...) de God, van Wie ik ben en Die ik ook dien.’

Maleachi 3:14, 16, 18; Handelingen 27:23

Het dienen van de ware God

In dit hoofdstuk willen wij met de Bijbel in de hand leren van de Heere Jezus en van anderen hoe wij God kunnen dienen. Het is een ernstige conclusie die de Heere Jezus trok: *‘Niemand kan twee heren dienen, want hij zal de één haten en de ander liefhebben, of zich aan de één hechten en de ander minachten. U kunt God niet dienen en de mammon’* (Matt. 6:24). Daarom is het van wezenlijk belang Wie wij dienen en waaruit dit blijkt. Paulus, die wist dat hij het eigendom van Christus was, getuigde kort voor een schipbreuk dat hij de levende God diende en wist dat zijn leven in Zijn hand was. Hoewel het belangrijk is dat wij ervan getuigen dat wij God dienen, is het nog belangrijker dat dit algemeen bekend is, zoals

‘Niemand kan twee heren dienen.’

bijvoorbeeld bij de Thessalonicenzen het geval was. Zij hadden zich van de afgoden tot God bekeerd om de levende en waarachtige God te dienen en Zijn Zoon uit de hemelen te verwachten (1 Thess. 1:9-10). Dit gaf de juiste invulling aan hun leven.

Hoe anders was de geestelijke toestand van het volk Israël tijdens de regering van koning Achab. Izebel had het volk verleid om de Baäl te gaan dienen, een afgod waarachter demonen schuilen. Hoewel God in antwoord op het gebed van de profeet Elia de hemel had gesloten, zodat het al drie jaar niet regende, hinkte men nog steeds op twee gedachten wie men wilde dienen: de afgod Baäl (d.i. 'heer'), of de Heere God? Baäl werd door de Kanaänieten vereerd als de god van het weer en de heer van de oogst. Hij werd vaak afgebeeld met een bliksemflits. Ironisch genoeg bleek deze afgod niet in staat te zijn vuur van de hemel te laten neerdalen. Ondanks het bewijs dat werd geleverd dat alleen de Heere God is, doordat Hij met vuur uit de hemel het offer op het altaar ontstak en het weer liet regenen, vond er geen grondige bekering plaats bij het volk (1 Kon. 17:1; 18:1-40).

In de geschiedenis van Israël zien we dat het dienen van God vaak een zaak van de enkeling was. We denken aan Jozua, die als de moedige aanvoerder van het volk het land had veroverd. Hij kende het volk en wist dat het na zijn heengaan God niet zou blijven dienen. Voor zichzelf en zijn familie was hij vastbesloten. Hij zei tegen het volk: 'Ik en mijn huis, wij zullen de Heere, onze God dienen en wij zullen Zijn stem gehoorzaam zijn'. God dienen, laat je dus zien door in gehoorzaamheid aan Zijn Woord te handelen (Joz. 24:15, 24). Voordat Juda werd weggevoerd in ballingschap, deed koning Hizkia nog een ernstig beroep op het geweten van het volk. Hij richtte de oproep tot de Levieten om niet nalatig te zijn, maar voor Gods aangezicht te staan en te volharden in Zijn dienst (2 Kron. 29:11; 30:8). Na de terugkeer uit Babel waren er personen die de vermetele woorden spraken, dat het weinig zin had om God te dienen. Ze zeiden dat het nutteloos was. Maar de getrouwen wisten dat God alle daden registreert. Het heeft dus zeker wel zin om Hem te dienen en Zijn Naam in gedachtenis te houden (Mal. 3:13-18).

God dienen is een zaak van het hart

Toen het volk Israël klaar stond om het Beloofde Land binnen te gaan, bepaalde Mozes hen erbij hoe belangrijk het was de Heere te vrezen, in al Zijn wegen te gaan, Hem lief te hebben en de Heere te dienen met heel het hart en heel de ziel (Deut. 10:12). Ook David gaf zijn zoon Salomo de wijze raad mee: 'Ken de God van je vader en dien Hem met een volkomen en bereidwillig hart en met een bereidwillige ziel (...). Hij heeft inzicht in alle gedachtevorming' (1 Kron. 28:9).

Het volk Israël was steeds geneigd om naast de Heere ook de afgoden te dienen. Daarom sprak Samuel tot het hele huis van Israël: 'Doe dan de vreemde goden uit uw midden weg (...), richt uw hart op de Heere en dien Hem alleen. Dan zal Hij u uit de hand van de Filistijnen redden' (1 Sam. 7:3). In zijn afscheidstoespraak tot het volk riep hij hen ertoe op de Heere te vrezen en Hem te dienen en Zijn stem niet ongehoorzaam te zijn, Hem met heel het hart en trouw te dienen (1 Sam. 12:14, 20, 24). God dienen met vrees betekent niet dat je Hem uit angst dient. Het is Hem dienen met eerbied en ontzag voor Zijn majesteit. God dienen is ook iets wat je met grote blijdschap mag doen. Je mag immers dicht bij Hem komen (Ps. 2:11; 100:2). Daarom is het ons verlangen de genade vast te houden en God zo te dienen op een Hem welgevallige wijze, met eerbied en ontzag (Hebr. 12:28).

God dienen met wat wij hebben en zijn

De middelen en mogelijkheden om God te dienen, zijn voor ieder mens verschillend. Eén ding hebben wij allemaal gemeenschappelijk. Wij mogen aan de wens van onze God gehoor geven om onze lichamen aan Hem toe te wijden, als een levend offer dat voor God heilig en welbehaaglijk is. Dit is onze redelijke godsdienst (Rom. 12:1). Het is redelijk, omdat Hij ons heeft gekocht en betaald – en dus voor honderd procent recht heeft op ons leven. De gelovigen in Macedonië begrepen dit. Zij gaven zich eerst aan de Heere en daarna aan ons, zo schrijft Paulus. Hun leven, hun toewijding en hun bezit deelden zij met anderen gelovigen (2 Kor. 8:5).

Tot het gezelschap dat met de discipelen de Heere Jezus volgde, behoorden ook vrouwen van hoge rang en stand en vele anderen, die Hem dienden

met hun goederen (Luk. 8:3). Daarbij heeft God elke gelovige een specifieke genadegave gegeven als lid van het lichaam van Christus, de gemeente, om die te ontwikkelen en te gebruiken voor anderen. Bij alle gaven die worden genoemd, zoals dienstbetoon, is het uiten van liefde heel belangrijk. Wat onze inzet betreft, moeten we daarin niet traag zijn! Bij alles wat we voor anderen mogen betekenen, mogen we de Heere dienen (Rom. 12:3-21). Daarom de opdracht: '(...) maar dien elkaar door de liefde' (Gal. 5:13). God wil graag dat wij Hem dienen en liefhebben met een onverdeeld hart, met heel onze ziel, met al onze gevoelens, en met heel ons verstand. Liefde tonen en zowel God als elkaar dienen, is ook iets wat op een verstandige manier in de praktijk moet worden gebracht (Matt. 22:37-40).

In het vorige hoofdstuk zagen we dat we God op een speciale manier dienen als priesters, als we samenkomen om Hem onze aanbidding te brengen. Daarbij behoren ook de offers van het weldoen, en het onderlinge hulpbetoon (vgl. Hebr. 13:10, 15-16).

De ware Dienstknecht

De Heere Jezus gaf aan Zijn discipelen het goede voorbeeld om anderen te dienen. Hoe kun je groot worden? Niet door jezelf op een voorname plaats te manoeuvreren, maar door heel klein te worden, want daarmee ben je groot in de ogen van God. De Zoon des mensen was ook niet gekomen om gediend te worden, maar om te dienen en Zichzelf te geven als een losprijs voor velen (Matt. 20:28). De apostel Paulus bracht dit principe in de praktijk. Overal waar hij kwam, diende hij God in het evangelie van Zijn Zoon. Hij roept ons ertoe op hierin zijn navolgers te zijn, zoals hij ook Christus navolgde (Rom. 1:9; 1 Kor. 11:1). Paulus was een dienaar van Christus en een beheerder van de geheimenissen van God.

Het dienen van God geeft een heerlijk vooruitzicht, een toekomst bij de Heere Jezus en God de Vader in de hemel.

Wat wij gezien en geleerd hebben van de Heere Jezus, mogen wij in de praktijk brengen en zo anderen dienen met de gaven die wijzelf hebben ontvangen. We zijn dan goede beheerders en kanalen van de veelsoortige genade van God. Laat het duidelijk zijn dat het God is Die hiertoe de kracht geeft, zodat uiteindelijk God in alles

verheerlijkt wordt door Jezus Christus. Hem komt alle heerlijkheid toe (1 Kor. 4:1; 1 Petr. 4:10-11).

Mozes had de Israëlieten voorgehouden naar aanleiding van de viering van het Pascha, dat hun kinderen later zouden vragen: 'Wat betekent deze dienst voor u?' Zij moesten hun kinderen dan uitleggen dat het oordeel aan de Israëlieten was voorbijgegaan, toen de engel het bloed van het paaslam zag (Ex. 12:26; vgl. Joz. 4:6, 21). Het dienen van God geeft een heerlijk vooruitzicht, een toekomst bij de Heere Jezus en God de Vader in de hemel. Het is ook voor ons belangrijk dit aan de volgende generatie door te geven (Ps. 78:3-4). Het dienen van God is geen last, maar een lust, een feest! Want ook ons Paaslam is geslacht. Met Hem zijn wij gestorven en wij delen ook in Zijn overwinning (1 Kor. 5:7-8). Evenals dat met Israël het geval was, zijn wij verlost uit de macht van onze vijanden en bevrijd uit de hand van degenen die ons haatten. De verlossing heeft tot doel dat wij God dienen zonder vrees, in heiligheid al de dagen van ons leven (Luk. 1:74-75).

De Heere Jezus vergeleek Zijn leven met een tarwekorrel, die in de aarde viel en stierf. Door Zijn dood heeft Hij veel vrucht gedragen. Dit principe geldt ook voor ons als gelovigen: *'Wie zijn leven liefheeft, zal het verliezen, en wie zijn leven haat in deze wereld, zal het behouden tot het eeuwige leven'*. Daarom luidt de persoonlijke oproep van de Heere Jezus aan eenieder van ons: 'Als iemand Mij dient, laat hij Mij volgen'. Als beloning stelt Hij in het vooruitzicht: 'Waar Ik ben, zal ook Mijn dienaar zijn'. Eeuwig mag je bij Hem in de hemel zijn. Nu moet je niet rekenen op eer van mensen, maar Hij heeft beloofd: '(...) als iemand Mij dient, de Vader zal hem eren' (Joh. 12:25-26).

Vragen bij hoofdstuk 14 voor discussie en praktische toepassing:

1. Welk getuigenis werd van de gelovigen in Thessalonika gegeven over het dienen van de levende God?
2. Wat hielden Mozes, Jozua, Samuel en David anderen voor met betrekking tot het dienen van God?
3. Wat kunnen we leren van de Heere Jezus als de ware Dienstknecht?
4. Kun je aan anderen uitleggen wat het voor jou betekent God te dienen?
5. Welke beloning stelt de Heere Jezus in het vooruitzicht voor wie Hem dienen?

15. Ik ben een soldaat in Gods leger

'De wapens van onze strijd zijn immers niet vleselijk, maar krachtig door God, tot afbraak van bolwerken'.

'Wij hebben de strijd niet tegen vlees en bloed, maar tegen de overheden, tegen de machten, tegen de wereldbeheersers van de duisternis van dit tijdperk, tegen de geestelijke machten van het kwaad in de hemelse gewesten'.

2 Korinthe 10:3-4; Efeze 6:12

Vijanden in de zichtbare en de onzichtbare wereld

Als gelovigen zijn we ertoe geroepen onze positie als hemelse mensen op aarde waar te maken. We leven in een wereld, waarin we omringd zijn door geestelijke duisternis. In onszelf zijn wij zwak, daarom hebben wij steeds nodig gesterkt te worden in de Heere en in de sterkte van Zijn macht. Onze wapens in de geestelijke strijd zijn geen materiële wapens, maar geestelijke wapens (2 Kor. 10:3-5; 1 Thess. 5:8). Het gaat in deze

Het gaat in onze strijd niet om een conflict tussen mensen van bloed en vlees, maar tegen de onzichtbare, geestelijke machten.

strijd niet om een conflict tussen mensen van bloed en vlees, maar tegen de onzichtbare, geestelijke machten. Die machten beheersen de wereld van de duisternis in dit tijdperk, in deze eeuw. Het kwaad komt vanuit de hemelse gewesten, dat is de onzichtbare wereld boven ons en rondom ons, op veel manieren op ons af. In Christus hebben de gelovigen ook een plaats gekregen in de hemelse gewesten, daar waar Christus is. Van al onze zegeningen in Christus probeert de duivel ons te beroven. Dwaalleraars proberen de gelovigen te misleiden met verkeerde leringen. Hun wapens zijn menselijke redeneringen. Zij verheffen zich in hun hoogmoed tegen de kennis van God, zoals Hij die heeft geopenbaard door Zijn Woord. Als wij hiermee in aanraking komen, dan moeten we er grondig mee afrekenen. We doen dit door onze gedachten aan Christus en Zijn Woord te onderwerpen.

Eerder zagen we al dat we ertoe geroepen zijn de nieuwe mens aan te doen, en onze identiteit in Christus te laten zien door een heilige wandel (zie hoofdstuk 8: Ik ben een nieuwe schepping). Dit wordt in Efeze 4:24 voorgesteld als een kledingstuk dat je aandoet. Anderzijds is deze kleding ook een deel van de wapenrusting, die wij nodig hebben in de geestelijke strijd. Deze uitrusting biedt in de eerste plaats bescherming om stand te kunnen houden tegen de aanvallen van de duivel. Wij hebben zes defensieve uitrustingstukken ontvangen en één offensief onderdeel, het gebed. Op listige wijze probeert de duivel ons telkens te verleiden. Met zesduizend jaar ervaring weet hij de zwakke plekken van de mensen. Op het ene moment gaat hij op zoek als een brullende leeuw om hen te verslinden (1 Petr. 5:8), een andere keer neemt hij de gedaante van een engel van het licht aan om hen te verleiden (2 Kor. 11:14). Het is niet onze roeping om de duivel aan te vallen, maar hem te *weerstaan*. Als wij dit doen, dan zal hij van ons vluchten. En wanneer wij tot God naderen, dan zal Hij tot ons naderen (Jak. 4:7-8). Bij Hem zijn we veilig voor iedere aanval (Matt. 11:28; vgl. 1 Sam. 22:23).

In het Nieuwe Testament worden zeven verschillende conflicten genoemd waarmee gelovigen te maken krijgen:

1. Strijden om in te gaan, nl. eenmalig bij de bekering (Luk. 13:24).
2. Strijden tegen de zonde en de wereld, de vijandschap van een zondige wereld persoonlijk ondervinden en onszelf dan voor de zonde dood houden (Rom. 6:11; Hebr. 12:1-3).

3. Strijden in het evangelie (*offensief*) (2 Kor. 10:3, 5; Fil. 1:27; 4:3; Kol. 1:29).
4. Strijden tegen de geestelijke machten (*defensief*) (Ef. 6:11-18).
5. Strijden voor het geloof als de geopenbaarde waarheid (Jud.:3).
6. Strijden in de gebeden (Rom. 15:30; Kol. 4:12).
7. De goede strijd strijden (1 Tim. 1:18; 6:12; 2 Tim. 4:7).

Doe de hele wapenrusting aan

Om weerstand te kunnen bieden en stand te houden tegen de geestelijke machten en wereldbeheersers van de duisternis is het belangrijk de *hele* wapenrusting aan te doen, dus elk onderdeel van onze uitrusting! De kleding van een Romeinse soldaat bestond uit een wapenrok, een borstharnas en schoeisel. Zijn uitrusting bestond uit een schild, een helm en zwaard; en daarbij de communicatie met zijn aanvoerder. Als soldaten in het leger van Jezus Christus krijgen we wel zeven opdrachten in Efeze 6:11-18:

1. Bekleed u met de hele wapenrusting van God, om stand te kunnen houden (vs. 11).
2. Neem de hele wapenrusting van God aan, om weerstand te kunnen bieden (vs. 13).
3. Houd dan stand, uw middel omgord (...) en bekleed met het borstharnas van de gerechtigheid (vs. 14).
4. De voeten geschoeid met bereidheid van het Evangelie van de vrede (vs. 15).
5. Neem bovenal het schild van het geloof op (vs. 16).
6. Alsook de helm van de zaligheid en het zwaard van de Geest (vs. 17).
7. Terwijl u bij elke gelegenheid met alle gebed en smeking bidt in de Geest (vs. 18).

Hier op aarde hebben we als gelovigen te maken met drie vijanden: (a) de wereld, (b) het zondige vlees, (c) de duivel. In Galaten 5 en 6 worden de vijanden van binnen genoemd, namelijk het vlees en de wereld. In Efeze 6 gaat het de vijand van buiten, de duivel. Als hij ons tot zonde probeert te verleiden, moeten wij als gelovigen *vluchten*. De terugtrekkende beweging van een soldaat is dan geen laffe houding, maar een opdracht van de hemelse Aanvoerder en een daad van zelfbescherming. Dit deed ook Jozef, toen hij vluchtte voor verleiding (Gen. 39:12-15). Als de duivel ons aanvalt, dan dienen wij hem te weerstaan met de door God gegeven middelen; een illustratie hiervan vinden we in 2 Samuel 23:9-11.

Hier op aarde hebben we als gelovigen te maken met drie vijanden: (a) de wereld, (b) het zondige vlees, (c) de duivel.

Na een overwinning bestaat altijd het gevaar dat wij denken dat de strijd voorbij is. Maar let op: zolang wij op aarde zijn, zal de satan ons niet met rust laten! Na elke overwinning moeten we God danken dat Hij de overwinning gaf. We moeten nooit op ons vlees vertrouwen, maar dit blijven oordelen. En zoals de Israëlieten deden bij de inbezitting van het land: na elke overwinning terugkeren naar Gilgal. Dat was het uitgangspunt van de strijd, de plaats van de besnijdenis, waar het vlees is geoordeeld (Joz. 5:3; 9:6; 10:7, 9, 15, 43; 14:6; Richt. 2:1-5).

Wees paraat als de vijand aanvalt

De eerste oproep is om stand te houden, te blijven staan. Wanneer de soldaat met zijn wapenrusting aan ging liggen, bood die hem geen bescherming meer. Hij kon dan ook gemakkelijk in slaap vallen. Sisera, de legeraanvoerder ging liggen, viel in slaap en werd gedood (Richt. 4:17-24; vgl. 1 Thess. 5:5-6). Je middel of je lendenen omgorden met de waarheid wil zeggen dat onze kracht ligt in het bewaren van het Woord van God. Zonder dit Woord kunnen we niet standhouden of overwinnen in de strijd. Daarom dienen de gelovigen als eerste onderdeel van de geestelijke strijd zich de *lendenen te omgorden* (Ef. 6:14). In de lendenen en de heup van de man ligt zijn kracht (Gen. 32:25, 31). Een lang kleed, hoe mooi ook, belemmert ons om snel te lopen of ons werk te doen (Ex. 12:11; 1 Kon. 18:46). Vandaar de oproep om de lendenen of je

middel te omgorden. Dit betekent dat we ons gereedmaken voor de reis, of onszelf toerusten voor een dienstwerk (Job 38:3; 40:2; Spr. 31:17; Luk. 12:35; 1 Petr. 1:13).

In de tweede plaats dient een soldaat zich *te bekleden met het borstharnas van de gerechtigheid* (Ef. 6:14). Dit harnas beschermt het hart. Vanuit het hart zijn de uitgangen van het leven, van ons gedrag in de wereld. Daarom dient het Woord van God de belangrijkste plaats in ons hart in te nemen. Als wij ons het Woord van God eigen maken, zijn wij bestand tegen dwaalleringen (Ps. 119:160; Luk. 2:19, 51; 8:15; Ef. 4:14-15). De gelovige stelt zijn leden als wapens in dienst van God: het begint met het hart, dat van vitaal belang is (Rom. 6:13).

In de derde plaats dient het gedrag van de soldaat in Gods legermacht in overeenstemming te zijn met de waarheid van het Evangelie. Daarom lezen we in Efeze 6 dat de voeten geschoeid moeten zijn *'met bereidheid van het Evangelie van de vrede'* (Ef. 6:15). Laat je zien door je wandel dat je vrede met God hebt, en met Hem de weg gaat? Geloven is niet alleen iets voor de binnenkamer (Rom. 5:1; Fil. 1:27). Nadat de Israëlieten hadden geschild achter het bloed van het lam en van het paaslam hadden gegeten, omgordden zij hun lendenen, trokken hun schoenen aan en verlieten het land Egypte (Ex. 12:11). Door onze wandel wordt duidelijk zichtbaar dat we nog wel *in* de wereld, maar niet meer *van* de wereld zijn (Joh. 17:14-21).

Bescherm jezelf

Wanneer een rekrut als soldaat dienst neemt in het leger, krijgt hij allereerst zijn PSU, zijn persoonlijke standaard uitrusting. Zo ontvangt een christensoldaat ook van zijn Aanvoerder zijn persoonlijke beschermingsmiddelen en een wapen. Het eerste wat nodig is als hij wordt aangevallen, is zijn *schild*, dat hij steeds paraat houdt. Bij een aanval neemt hij het schild van het geloof op (Ef. 6:16). De Romeinse soldaten hadden een groot rechthoekig schild. Wanneer zij hierachter hurkten, bood dit van voren en opzij volledige bescherming voor de pijlen van de vijand. God is ons Schild, en Hij beschermt ons voortdurend (Gen. 15:1; Deut. 33:29; Ps. 33:20; 84:12). Als de duivel zijn vurige pijlen op ons afschiet, kunnen wij schuilen achter de beloften die God heeft gegeven in Zijn Woord. Met het schild van het geloof kunnen we deze pijlen opvangen en

uitblussen, zodat ze geen schadelijke gevolgen hebben. Bij het vluchten biedt het schild geen bescherming meer.

Het tweede beschermingsmiddel is *de helm* van de zaligheid, de behoudenis (Ef. 6:17). De helm beschermt het hoofd, daarin bevinden zich onze hersenen, het verstand, de gedachten en het onderscheidingsvermogen. Vanuit het hoofd wordt het lichaam bestuurd. Wij leven vanuit de zekerheid dat wij het eeuwige heil hebben ontvangen. De duivel probeert steeds door middel van allerlei verleidingen en verkeerde leringen ons deze zekerheid te ontnemen. De gelovige moet zich voortdurend realiseren dat zijn behoudenis, zijn zaligheid gelegen is in het offer van de Heere Jezus. Hij is zijn hoop en verwachting, op Hem stelt hij zijn vertrouwen (1 Thess. 5:8).

Als derde middel ter bescherming krijgt hij *het zwaard van de Geest*, dat is het Woord van God (Ef. 6:17). Het zwaard van de Geest is zowel een verdedigings- als een aanvalswapen in de geestelijke strijd. Het is een tweesnijdend scherp zwaard (Hebr. 4:12). Dat betekent ook dat je het eerst op jezelf moet toepassen, en daarna op anderen. Toen Petrus zichzelf nog niet goed kende, sloeg hij met een zwaard het rechteroor van Malchus af (Luk. 22:50). Nadat bij hemzelf het woord van de Heere Jezus in herinnering was gebracht, paste hij op de Pinksterdag het Woord toe op de harten van de vele toehoorders, zodat zij werden getroffen door het zwaard van de Geest, het zwaard van de Heere (Luk. 22:61-62; Hand. 2:37; vgl. Richt. 7:20). Door middel van dit zwaard, het Woord van God, zijn velen tot bekering en geloof gekomen. Van de Heere Jezus kunnen wij leren hoe Hij het Woord heeft gebruikt om de duivel te weerstaan. Steeds antwoordde Hij met de woorden: 'Er staat geschreven' (Matt. 4:4, 6, 10). Straks komt de dag dat Hij met het zwaard, het Woord van God dat uit Zijn mond gaat, alle volken zal slaan (Openb. 1:16; 19:15).

Ten slotte het *gebed* (Ef. 6:18-19). In de moderne oorlogvoering hebben soldaten in hun helm een ingebouwde luidspreker en een microfoon. Hierdoor hebben zij rechtstreeks contact met hun bevelvoerder. Via deze verbinding worden zij gewaarschuwd voor gevaren en ontvangen zij opdrachten voor acties. Zo dient de christensoldaat steeds in contact te staan met zijn hemelse Aanvoerder, de Heere Jezus. Daarom is bidden geen zaak om slechts af en toe te doen. We moeten voortdurend, bij iedere gelegenheid, bidden om bescherming en in alle omstandigheden om wijsheid vragen bij het nemen van concrete beslissingen en dergelijke. Het leven van een goed soldaat van Jezus Christus brengt lijden en ontbering met zich mee. Als Hij ons heeft uitgekozen

en wij door Hem zijn aangenomen in Zijn dienst, hebben wij ook de verzekering dat Hij voor ons zal zorgen (2 Tim. 2:3-4). Als geen ander kent en overziet Hij de gevaren waarin wij verkeren, en wij zien ernaar uit dat Hij de vijand voorgoed zal uitschakelen. Dat is het moment dat 'de God van de vrede de satan spoedig onder uw voeten zal verpletteren' (Rom. 16:20).

Vragen bij hoofdstuk 15 voor discussie en praktische toepassing:

1. In welke gedaante probeert de duivel mensen te verleiden om te zondigen?
2. Noem de zeven verschillende soorten strijd die de Bijbel ons leert?
3. Waarom is heel de geestelijke wapenrusting belangrijk?
4. Met welke drie vijanden hebben gelovigen op aarde te maken?
5. Waarom is het zwaard van de Geest en het gebed zo belangrijk in de geestelijke strijd?

16. Ik ben een atleet in de renbaan

*'Weet u niet dat zij die in de renbaan lopen, allen wel
lopen, maar dat slechts één de prijs ontvangt?'*

1 Korinthe 9:24

Zij gingen ons voor

Evenals de gelovigen uit vroegere eeuwen zijn wij op weg naar onze eeuwige bestemming. Paulus vergeleek dit met het lopen van een marathon in een renbaan. Zoals er bij de wedstrijd toeschouwers op de tribune zitten om de wedlopers aan te moedigen, zo worden in Hebréeën 11 een lange lijst met namen van gelovigen genoemd die ons in de wedloop zijn voorgegaan. Ieder van hen heeft een eigen verhaal, dat lessen voor ons bevat en ons ten voorbeeld dient. Zij hebben de loop volbracht, sommigen met vallen en opstaan. Anderen hadden er alles voor over, zelfs hun leven. Hun voorbeeld is een aanmoediging voor ons om te volharden.

Het belangrijkste Voorbeeld dat ons aanspoort bij de wedloop is de Heere Jezus. Hij is ons voorgegaan en Hij is de Overste Leidsman, de grote Coach die ons geestelijk en emotioneel steunt op het traject dat

Het
belangrijkste
Voorbeeld dat
ons aanspoort bij
de wedloop is de
Heere Jezus.

we nog hebben te gaan. Daarom is het voor ons als gelovigen heel belangrijk om Hem steeds in het vizier te houden en Zijn instructies op te volgen. Hij loopt als het ware naast ons om ons naar de finish te begeleiden: de hemelse heerlijkheid!

Onze training en de wedloop

Om een marathon te lopen, moet je getraind zijn. Dit vraagt veel voorbereiding en zelfdiscipline. Om succesvol het einddoel te bereiken, is training een eerste vereiste. Voor ons als gelovigen is het leven telkens een voorbereiding op de volgende etappe en het volbrengen van het huidige onderdeel van de wedloop.

In Hebrreeën 12:1-3 krijgen we vier belangrijke instructies om de loop goed ten einde te brengen. In de eerste plaats moeten we alle last afleggen. Zoals een sporter wordt gesponsord, mogen wij weten dat onze hemelse Vader zorgt voor wat er allemaal nodig is. Wij vertrouwen erop dat Hij ons elke dag geeft wat we nodig hebben tijdens onze wedloop. De last van angst en zorgen kunnen we met een gerust hart afleggen. Hij weet exact wat we nodig hebben en wat goed voor ons is (Matt. 6:30-34).

Het tweede wat we moeten afleggen is de zonde, die ons gemakkelijk verstrikt. Dit betekent dat wij er radicaal mee moeten breken. Als wij dit niet doen, worden we erdoor gebonden op het moment dat we het niet verwachten. We lopen dan vast en kunnen het einddoel niet bereiken.

De derde instructie is: met volharding de wedloop lopen. In Mattheüs 13:20-23 zien we dat er mensen zijn die het Woord met vreugde hebben ontvangen. Het heeft echter geen diepte, het zijn mensen van het ogenblik. Als er verdrukking komt vanwege het Woord, struikelen ze meteen. Of wanneer de zorgen van de wereld komen en de verleiding van de rijkdom, dan verstikken die het Woord dat is gezaaid.

De vierde instructie om de finish te bereiken, is dat we ons oog steeds gericht moeten houden op het einddoel. Dan zijn we thuis bij de Heere Jezus, die de Leidsman en Voleinder van het geloof is. Onderweg is Hij dus onze Begeleider. Hij geeft ons kracht om te volharden door de Heilige Geest. Christus is ook ons grote Voorbeeld. Hij had er alles voor over om de vreugde van het Vaderhuis met al Gods kinderen te delen. En Hij had er alles voor over, opdat de mensen

op de nieuwe aarde voor altijd in geluk en harmonie met God en met elkaar zullen leven. Daarom heeft de Heere Jezus het kruis verdragen. Daar werd Hij verlaten van Zijn God, toen Hij het oordeel over onze zonden in Zijn lichaam droeg. De grootste schande heeft Hij veracht, toen Hij werd gekruisigd alsof Hij een misdadiger was. Hij had er alles voor over om ons bij God te brengen (1 Petr. 3:18). De vraag die op ons afkomt, is of wij bereid zijn door de wereld te worden veracht? Laten wij zien dat wij met Christus zijn gekruisigd, dat wij het vlees met de hartstochten en begeerten hebben gekruisigd, en dat de wereld ons niets meer te bieden heeft en voor ons gekruisigd is? (Gal. 2:20; 5:24; 6:14).

Loop zo dat je de prijs ontvangt

In de tijd dat Paulus dit schreef, werden er regelmatig spelen gehouden in Griekenland en Klein-Azië. Deze spelen waren vergelijkbaar met de huidige Olympische spelen. Met dit verschil dat er nu drie winnaars een prijs ontvangen: goud voor degene die de hoogste prestatie heeft geleverd, zilver voor wie iets minder heeft gepresteerd en brons voor de derde, die nog iets minder heeft gedaan. Hoewel het al een prestatie is als iemand wordt geselecteerd voor de spelen, beseffen de deelnemers dat niet iedereen de eerste prijs kan behalen. Allen gaan wel voor goud, toch kan er slechts één de prijs ontvangen.

Dit voorbeeld gebruikte Paulus om de gelovigen aan te sporen alles ervoor over te hebben om de blijde boodschap te verkondigen. Evenals Paulus is elke gelovige deelgenoot geworden van het Evangelie, de blijde boodschap van redding en zegen die God zo graag aan allen wil bekendmaken. De boodschap die wij gehoord en geloofd hebben, is een zaak om door te geven in woord en in daad. Dit vraagt veel zelfdiscipline. Paulus doet een beroep op ons, om evenals hijzelf, alles ervoor over te hebben om anderen voor Christus te winnen. Zoals sporters toen bereid waren zich in alles te beheersen om een vergankelijke lauwerkrans te ontvangen, kunnen wij een onvergankelijke kroon ontvangen als wij onszelf volledig inzetten. Daarbij is het belangrijk om net zoals Paulus een duidelijk doel voor ogen te hebben, en daarbij met tact te werk te gaan en niet zomaar met je handen in de lucht te slaan. Je zorgt ervoor dat je als een kampvechter je doel raakt. Dit alles vergt constante oefening. Alleen wanneer je zoals Paulus volgens Gods Woord strijd levert, kun je een voorbeeld zijn voor andere gelovigen (1 Kor. 9:20-27; 2 Tim. 2:5). Vergetend wat achter hem lag,

strekte hij zich uit naar wat vóór hem was. Daarbij had hij één doel: te jagen naar de prijs van de roeping van God, die van boven is, in Christus Jezus (Fil. 3:14).

Het werk van iedere gelovige zal straks openbaar worden, op de dag dat God ieders werk beproeft. Wanneer er is gebouwd op een hecht fundament, zal het standhouden. Als iemands werk verbrandt, zal hij schade lijden. Dit betekent dat God hem geen loon kan geven, dus lijdt hij verlies (1 Kor. 3:13-14).

Er is loon

Op die grote dag zullen wij allen geopenbaard worden voor de rechterstoel van Christus. Dit betekent niet dat de gelovigen daar worden aangeklaagd, om vervolgens het vonnis n.a.v. de beschuldiging te horen en daarna de straf te ondergaan. Want wij zijn in Christus al geoordeeld. Hij heeft de doodstraf voor onze zonden ondergaan (Joh. 3:18; 5:24; Rom. 6:7-10). Het geopenbaard worden voor de rechterstoel heeft niet te maken met straf, maar met het ontvangen van een beloning. De rechterstoel (Gr. *bema*) die wordt genoemd in 2 Korinthe 5:10 – vergelijk ook Romeinen 14:10 – was een soort platform. Zo'n verhoging werd gebruikt door koningen en rechters, en hierop stond hun troon of rechterstoel. Een dergelijke verhoging wordt nog steeds in stadions gebruikt als de plek waar de kampioenen worden gehuldigd.

Wanneer wij gehuldigd worden en een beloning ontvangen, is het duidelijk dat wij volgens de regels de wedloop tot een goed einde hebben gebracht. In het besef aan Wie wij dit te danken hebben, worden wij niet bejubeld, maar krijgt de Heere Jezus alle eer. Het eerbewijs, de overwinningskrans, zullen wij aan Zijn voeten neerwerpen en het vol bewondering uitroepen: 'U bent het waard Heere, om te ontvangen de heerlijkheid, de eer en de kracht' (Openb. 4:10). Wanneer Christus, niet lang daarna, in heerlijkheid verschijnt aan de wereld, zal Hij op Zijn hoofd deze vele kronen dragen (Openb. 19:12).

Ons leven is niet alleen een wedloop die wij hebben te lopen. Het is ook een christelijke loopbaan.

Ons leven is niet alleen een wedloop die wij hebben te lopen. Het is ook een christelijke loopbaan. Aan iedere gelovige is de verantwoordelijkheid

toevertrouwd om met zijn bezit te handelen tot de terugkomst van Heere Jezus. Om dit duidelijk te maken heeft de Heere Jezus de gelijkenis verteld over de ponden. Een hooggeplaatst persoon gaf aan elk van zijn tien slaven een pond om hiermee te handelen en zo zijn trouw aan de meester te tonen. Eén van hen had er zo ijverig mee gehandeld, dat hij tien ponden winst had gemaakt voor zijn meester. Bij de terugkeer van de meester kreeg hij gezag over tien steden. Een andere slaaf had vijf ponden winst gemaakt, en hij kreeg gezag over vijf steden. Met deze gelijkenis maakte de Heere Jezus duidelijk dat er verschil is in beloning, naar de mate waarin gelovigen handelen met de hun gegeven verantwoordelijkheid. Volgens de maat waarmee zij Zijn gezag in hun leven hebben erkend en ermee hebben gehandeld, zullen ze delen in de regering van Christus (Luk. 19:15-27).

In een gelijkenis die veel overkomt hiermee heeft, sprak de Heere Jezus over het ontvangen van talenten. Voor hen die hiermee trouw hebben gehandeld, is de beloning gelijk. Het talent, hun bekwaamheid hadden zij immers van Hem ontvangen. Voor de getrouwen geldt: 'Ga in, in de vreugde van uw Heer'. Zijn vreugde zal ook hun eeuwige vreugde zijn (Matt. 25:14-30).

Vragen bij hoofdstuk 16 voor discussie en praktische toepassing:

1. Wie zijn belangrijke voorbeelden in je geestelijke wedloop?
2. Welke vier instructies vinden we in Hebrëeën 12:1-3?
3. Wat is het doel van je leven? Is het moeilijk om jezelf te trainen om dit doel te bereiken?
4. Wat is het verschil tussen 'de rechterstoel van Christus' en de 'Grote Witte troon' in Openbaring 20?
5. Wat is het verschil tussen de geestelijke wedloop en een geestelijke loopbaan?

17. Ik ben een ambassadeur van Christus

‘Wij zijn dan gezanten namens Christus, alsof God Zelf door ons smeekt. Namens Christus smeken wij: laat u met God verzoenen’.

2 Korinthe 5:20

De taak

Een ambassadeur is een diplomaat van hoge rang. Hij vertegenwoordigt het staatshoofd van zijn thuisland in een vreemd land. Als een land een nieuwe ambassadeur naar bijvoorbeeld Nederland stuurt, is zijn eerste officiële handeling het aanbieden van zijn geloofsbrieven aan de koning. Veelal gebeurt dit in de traditionele kleding van zijn eigen land. Een gezant is iemand die met een speciale opdracht wordt uitgezonden en die de regering van zijn land vertegenwoordigt in het buitenland. In vroeger tijden kwam hij veelal met een brief van zijn koning (2 Kon. 19:9-16).

God heeft vanuit de hemel diverse keren engelen naar de aarde gezonden om mensen een belangrijke boodschap te brengen, maar nooit met de oproep zich te bekeren. In de toekomst, wanneer de gemeente is opgenomen in de hemel, predikt een engel tijdens de Grote Verdrukking het eeuwig Evangelie dat als volgt luidt: ‘Vrees God (...) aanbid Hem, Die de hemel en de aarde gemaakt heeft’ (Openb. 14:6-7). Maar om de boodschap van redding en

verlossing door te geven, gebruikt God verlost zondaars. Zij spreken immers uit ervaring! Dat geldt niet voor de engelen, zij zijn niet verlost. Als ambassadeurs en gezanten, als vertegenwoordigers van God Zelf, hebben de gelovigen een belangrijke geloofsbrief meegekregen: de Bijbel, het Woord van God. Het is ons doel de boodschap van de Bijbel overal wereldkundig te maken. Omdat God vele gelovigen als ambassadeurs en gezanten naar allerlei landen heeft gezonden, is onze geloofsbrief in vele talen vertaald. De inhoud van de

Omdat God vele gelovigen als ambassadeurs en gezanten naar allerlei landen heeft gezonden, is onze geloofsbrief in vele talen vertaald. De inhoud van de geloofsbrief is bekend en kan kort worden samengevat: 'Bekeer u en geloof het evangelie'.

geloofsbrief is bekend en kan kort worden samengevat: 'Bekeer u en geloof het evangelie' (Mark. 1:15; Hand. 19:4; 20:21). Als een koning een ander land wil bezoeken, bereidt zijn ambassadeur in dat land een staatsbezoek voor. Zo bereiden wij als ambassadeurs van Christus de mensen erop voor om de Heere Jezus Zelf te ontmoeten.

Toen de Heere Jezus op aarde wandelde, was Hij het Licht van de wereld. Hij toonde als Mens Wie God is. Nu zijn wij het licht van de wereld. Die missie hebben

de volgelingen van Christus tweeduizend jaar geleden ontvangen, en dat is niet veranderd (Matt. 5:14-16; Joh. 1:4-9; 5:35; 8:12; Fil. 2:14-16). Zoals een ambassadeur aan belangstellenden informatie over zijn thuisland kan geven, kunnen wij als ambassadeurs van Christus over ons Vaderland vertellen en helpen bij het verkrijgen van een geldig visum: een hemels paspoort dat getekend is met het bloed van Christus.

De boodschap

Als gezanten van Christus hebben wij een bijzondere opdracht gekregen, zoals boodschappers die in een tijd van oorlog vredesvoorwaarden aanbieden. Zo hebben wij als gezanten van Jezus Christus een boodschap van vrede voor de mensen. Het is echter geen kwestie van onderhandelen. God biedt iedere vijand van Hem vrede aan. Hierbij is het niet het streven om twee vijanden met elkaar te verzoenen. Want van de twee partijen is er maar één vijandig gezind. God is geen vijand van de mens; de onbekeerde mens is een vijand

van God. Voor elke vijand van God is er verzoening mogelijk, want door te sterven aan het kruis heeft de Heere Jezus ervoor betaald met de prijs van Zijn bloed (Rom. 5:10; Ef. 2:13-18; Kol. 1:19-20). Om vrede met God te krijgen is er slechts één voorwaarde die Hij stelt. De tegenstanders moeten capituleren, zich onvoorwaardelijk aan Hem overgeven en Hem op Zijn Woord geloven. Het bijzondere is dat iemand die de witte vlag uitsteekt en zich overgeeft, niet als krijgsgevangene wordt behandeld, maar een ongekende vrijheid krijgt van de Allerhoogste!

Om de boodschap over te brengen aan mensen die vijanden van God zijn – zonder dat het wantrouwen bij hen opwekt –, is het belangrijk dat wij als gezanten van Christus door ons gedrag een leesbare brief van Hem zijn en door ons leven en ons getuigenis handelen volgens de wil van onze Zender. Alleen op die manier kunnen wij het vertrouwen winnen van tegenstanders. Dan zullen wij ook niet onder het kleed van uiterlijke vroomheid opereren, zoals de gezanten die namens de Gibeonieten naar Jozua gingen (Joz. 9:3-15).

De opleiding

Johannes de Doper was een mens die door God was gezonden om als een ambassadeur de komst van de komende Koning voor te bereiden. Hiertoe werd hij door God voorbereid in de woestijn. Een ambassadeur dient de wetten van zijn thuisland goed te kennen en de instructies van zijn meester op te volgen. Daarom was Johannes de Doper ook jarenlang alleen met God, en kreeg hij speciaal voedsel: sprinkhanen en wilde honing. De woorden van God waren voor hem zoet voor zijn gehemelte en zoeter dan honing in zijn mond (Ps. 119:103). Sprinkhanen zien er voor westerlingen niet smakelijk uit, ze hebben echter veel voedingsstoffen. Zo heeft een gelovige het Woord van God nodig om een gezonde boodschap door te kunnen geven. Voor de wereld lijkt het voedsel dat God geeft niet aantrekkelijk, maar juist dit geeft ons de energie die wij nodig hebben voor de dienst (vgl. 1 Sam. 14:27). Toen Johannes de Doper tot het volk kwam, was hij duidelijk herkenbaar als ambassadeur door zijn profetenmantel (Matt. 3:1-12; vgl. 2 Kon. 2:8, 13-14). Hij legde een krachtig getuigenis af van de komende Koning. Hoewel de Heere Jezus hem de grootste van alle profeten noemde, vestigde hij niet de aandacht op zichzelf. Hij was een brandende kaars, die volledig voor zijn Zender opbrandde (Joh. 1:6-9; Matt. 11:7-15).

Uit de volgelingen van de Heere Jezus, werden er door Hem na een nacht van gebed twaalf discipelen geselecteerd. Ten eerste met het doel bij Hem te zijn en enkele jaren theoretisch en praktisch onderwijs van Hem te krijgen; en daarna door Hem uitgezonden te worden (Mark. 3:13-19; Luk. 6:12-16). Gedurende die tijd waren zij diverse perioden met Hem alleen (Mark. 6:31; vgl. Matt. 24:45). Ook Paulus was na zijn bekering ongeveer drie jaar in Arabië met God alleen, vóórdat hij werd geroepen voor zijn dienst (Gal. 1:17-18). Zoals de Heere Jezus door de Vader was gezonden om namens Hem te spreken en Zijn wil te volbrengen, zo heeft de Heere Jezus – nadat Hij was teruggekeerd naar de hemel – Zijn apostelen uitgezonden als predikers van het Evangelie. Zij moesten uitgaan in de hele wereld, maar met hun taak beginnen bij Jeruzalem (Matt. 28:18-20; Mark. 16:15; Hand. 1:8-9). Zoals de Vader de Heere Jezus had gezonden, zo zond Hij Zijn discipelen om Zijn woorden door te geven (Joh. 5:24, 30; 6:38-40; 7:17, 28, 33; 8:16, 26; 9:4). De Heere Jezus wist hoe belangrijk hun boodschap voor de wereld was en hoe moeilijk de discipelen het zouden krijgen. Vóórdat Hij hen achterliet, sprak Hij hierover op een ontroerende manier met Zijn Vader (Joh. 17:8, 18, 21, 23, 25).

Vrij kort nadat de discipelen als gezanten van Christus waren uitgezonden, werden zij gearresteerd door de geestelijke leiders van het volk en voorgeleid voor hun rechtbank. Een bijzonder kenmerk van hun gedrag, dat door vriend en vijand werd opgemerkt, was dat zij spraken in de Naam van Jezus en herkenbaar waren als mensen die met Jezus samen geweest waren (Hand. 4:18-22; vgl. Joh. 18:26). Het is heel belangrijk dat ook wij als zodanig worden gezien en herkend door onze omgeving.

De gezindheid

Toen Jesaja de heiligheid van God en de heerlijkheid van de Heere had gezien, zag hij zijn eigen onreinheid en riep hij uit: 'Wee mij, want ik verga! Ik ben immers een man van onreine lippen en woon te midden van een volk met onreine lippen'. Daarop vloog een van de serafs naar hem toe met een gloeiende kool die hij van het altaar had genomen, raakte daarmee zijn lippen aan en zei: 'Zie, deze heeft uw lippen aangeraakt. Zo is uw misdaad van u geweken en uw zonde verzoend'. Zo mogen wij ook weten dat God onze zonden heeft verzoend, doordat de Heere Jezus Zichzelf op het kruisaltaar voor ons heeft opgeofferd. Toen de lippen van Jesaja werden aangeraakt, raakte dit ook zijn

hart. Daarna hoorde hij de stem van de Heere: 'Wie zal Ik zenden? Wie zal er voor Ons gaan?' Toen antwoordde hij onmiddellijk: 'Zie, hier ben ik, zend mij'. Als wij de nood zien van de mensen die nog niet met God verzoend zijn, zouden wij ook op die manier moeten reageren (Jes. 6:1-10; Joh. 12:41).

Nadat de Heere Jezus Zelf was verworpen en Zijn boodschap was afgewezen, werden Hem direct gezanten nagestuurd. Zij moesten ook het land der levenden verlaten. Vele trouwe gezanten hebben hun getuigenis aangaande Christus met de dood moeten bekopen. Als dit ons zou overkomen, zouden wij als ambassadeurs en gezanten moeten bedenken dat het niet gaat om onszelf maar om Degene die wij vertegenwoordigen. Hoewel er tot op de dag van vandaag mensen zijn die het vredesaanbod aannemen, zijn er ook velen die God en Zijn gezanten verwerpen en Zijn vredesaanbod afwijzen. Als gezanten en ambassadeurs van Hem moeten wij dan steeds bedenken dat een gezant 'niet meer is dan hij die hem gezonden heeft'. De vraag is of wij deze prijs voor Hem overhebben (Luk. 19:14; Joh. 13:16).

Waar Paulus ook kwam, hij gedroeg zich als een ambassadeur van Christus. Hij getuigde als een gezant van Hem, zelfs toen hij in Rome met een keten geboeid was (Ef. 6:20). De noodzaak om te prediken was hem opgelegd. Hij had al eerder aan de gelovigen te Rome geschreven: 'Ieder die de Naam van de Heere zal aanroepen, zal zalig worden. Hoe zullen zij dan Hem aanroepen in Wie zij niet geloven? En hoe zullen zij in Hem geloven van Wie zij niet gehoord hebben? En hoe zullen zij horen zonder iemand die predikt? En hoe zullen zij prediken, als zij niet gezonden worden? Zoals geschreven staat: Hoe lieflijk zijn de voeten van hen die vrede verkondigen, van hen die het goede verkondigen' (Rom. 10:13-15).

Als gezanten en ambassadeurs van Hem moeten wij steeds bedenken dat een gezant 'niet meer is dan hij die hem gezonden heeft'. De vraag is of wij deze prijs voor Hem overhebben.

Paulus, en velen na hem, hebben de nood gezien van de mensen die dreigen verloren te gaan. Zoals bij hen gebeurde, heeft God ook het woord van de verzoening in ons gelegd. Wij roepen het uit tegenover eenieder die het wil horen: '*Wij zijn dan gezanten namens Christus, alsof God Zelf door ons smeekt. Namens Christus smeken wij: laat u met God verzoenen*'. Dit deed Paulus met passie, met grote liefde en heilige vrees, en groot ontzag. Het is belangrijk dat

degenen die wij aanspreken, ook op deze wijze het goede nieuws overnemen (2 Kor. 5:11-21). We trekken de wereld in, in het bewustzijn dat ons een geweldige boodschap is toevertrouwd. Salomo verwoordde dit als volgt: 'Zoals de koelte van sneeuw op de dag van de oogst, zo is een betrouwbare gezant voor zijn zenders, hij verkwikt de ziel van zijn meester' (Spr. 25:13). Wat een voorrecht is het op die manier uit te gaan als ambassadeurs van Christus, om Zijn komst voor te bereiden!

Als de wegen eenmaal gebaad zijn, komt de Heere Jezus terug naar de stad Jeruzalem – die dan de ongedeelde hoofdstad van de wereld zal zijn. Dan komt de lang verwachte wereldvrede! Als de Heere Koning zal zijn over heel de aarde, zullen er opnieuw gezanten zijn. Nu geen boodschappers die uitgaan vanuit Jeruzalem, zoals tweeduizend jaar geleden, maar gezanten die naar de stad toegaan. Zoals de Schrift zegt: 'Vorstelijke gezanten zullen uit Egypte komen, Cusj zal zich haasten zijn handen naar God uit te strekken'. En de oproep zal weerklinken: 'Koninkrijken van de aarde, zing voor God; zing psalmen voor de Heere, (...) de God van Israël. Geloofd zij God!' (Zach. 14:4, 9-10; Ps. 68:5, 32-36).

Vragen bij hoofdstuk 17 voor discussie en praktische toepassing:

1. Zie jij jezelf als een gezant van Jezus Christus?
2. Waarom gebruikt God geen engel om de boodschap van het heil aan mensen bekend te maken?
3. Hoelang is het geleden dat je iemand het evangelie hebt uitgelegd, en hoe doe je dit?
4. Ben jij bereid om te gaan als God je roept, en wat heb je ervoor over?
5. Wat doet het jou als de boodschap die je brengt wordt afgewezen?

18. Ik ben een erfgenaam

*'(...) als wij kinderen zijn, dan zijn wij ook erfgenamen:
erfgenamen van God en mede-erfgenamen van Christus'*

Romeinen 8:17

Erflater en erfgenamen

Een erflater is iemand die zijn bezit na zijn sterven nalaat, en degene die de nalatenschap ontvangt is een erfgenaam. Veelal zijn er meerdere erfgenamen. Zij worden mede-erfgenamen genoemd. De nalatenschap wordt onder hen verdeeld, zoals de erflater in zijn testament heeft bepaald. Het is duidelijk dat de erfgenamen de erfenis ontvangen na de dood van de erflater.

Toen God de prachtige schepping had gemaakt, vertrouwde Hij het beheer erover toe aan Adam en Eva, het eerste mensenpaar. Door hun ongehoorzaamheid aan God – zij lieten zich verleiden door de tegenstander van God – gaven zij de macht die Hij hun had toevertrouwd over aan de satan. Vanaf dat ogenblik heerste de mens niet meer over de schepping, maar de satan, die ook de overste en zelfs de god van de tegenwoordige wereld wordt genoemd (Joh. 12:31; 14:30; 16:11; 2 Kor. 4:4). Toch zegt David vele jaren later: *'Wat is de sterveling, dat U aan hem denkt, en het menskind, dat U naar hem omziet? (...) U doet hem heersen over de werken van Uw handen, U hebt alles onder zijn voeten gelegd'* (Ps. 8:5-7). Direct nadat de mens het beheer over de schepping was kwijtgeraakt, beloofde God hem dat er eenmaal iemand zou

worden geboren uit het nageslacht. En dat Degene die dit Nageslacht zou zijn, de tegenstander van God en mensen zou overwinnen en zijn macht voor altijd zou verbreken (Gen. 3:1-15). Noach, de aartsvader Abraham, koning David enzovoorts waren erfgenamen van de belofte dat God eenmaal de wereld en het Beloofde Land als erfenis aan iemand uit hun nageslacht zou schenken. Hij zou de poort van Zijn vijanden in bezit nemen, en in dit Nageslacht zouden alle volken van de aarde worden gezegend (Gen. 9:26; 22:17-18; Hebr. 6:12, 17).

Hoewel God aan Abraham had beloofd dat zijn nageslacht de erfgenaam van de wereld zou zijn, kon Hij het volk Israël onder de wet de beloofde zegen niet geven. Eerst moesten ze worden vrijgekocht van de vloek van de wet.

Hoewel God aan Abraham had beloofd dat zijn nageslacht de erfgenaam van de wereld zou zijn, kon Hij het volk Israël onder de wet de beloofde zegen niet geven. Eerst moesten ze worden vrijgekocht van de vloek van de wet (Rom. 4:13-14; vgl. Gal. 3:13-18, 29). Op grond van het offer van Christus kan God straks de belofte vervullen, die Hij eens aan Abraham heeft gegeven. Onder de wet bleef Israël een onmondig kind, dat de erfenis nog niet kon ontvangen. God kan de erfenis, de beloofde zegen, alleen geven op grond van *genade* (Gen. 21:12; Gal.

4:1-3). Maar om genade te kunnen schenken, moest eerst aan de eis van Gods gerechtigheid worden voldaan. De zonden van de wetsovertreders moesten worden weggedaan. Dat hiervoor de Erflater zou moeten sterven en daarna ook dé Erfgenaam zou worden, werd tot op de komst van Christus niet begrepen. Maar Hij is God, boven alles, te prijzen tot in eeuwigheid (Rom. 9:5). Hij heeft het verlossingswerk volbracht. Om een (eeuwige) erfenis te kunnen nalaten, was het noodzakelijk dat de dood van de testamentmaker vaststond. Dan pas kon het testament bindend worden (Hebr. 9:15-17).

Christus, de Erfgenaam

Ongeveer vierduizend jaar nadat God aan Eva de belofte had gegeven, werd uit het menselijk geslacht de beloofde Nakomeling geboren, de Erflater! De Mensenzoon nam een lichaam aan van vlees en bloed (Luk. 1:26-35; Gal. 4:4-7; Hebr. 10:5). Door de wonderen en tekenen die de Heere Jezus deed en de

woorden die Hij sprak, kon het volk Israël weten dat Hij de Messias was, Die door God vele jaren lang was aangekondigd. Kort voordat Hij door Zijn eigen volk werd verworpen en gedood, sprak Hij hun ernstig toe door middel van de gelijkenis van de slechte wijngaardeniers (Matt. 21:33-46, Mark. 12:7; Luk. 20:14).

Het was een duidelijke verwijzing naar wat Jesaja en andere profeten hadden gezegd over het volk en zijn beheer van Gods wijngaard (2 Sam. 7:10; Ps. 80:9; Jes. 5:1-7; Jer. 2:21; Amos 9:15). God had Israël als natie afgeschermd van de omringende volken, in de verwachting vrucht van hen te ontvangen. Zij handelden niet volgens die verantwoordelijkheid en doodden de profeten die Hij naar hen toestuurde. Ten slotte zond God Zijn geliefde Zoon. Hoewel Daniël had gesproken over de Mensenzoon – Die tevens God is –, weigerden de Joden de Zoon des mensen te erkennen en doodden zij Hem (Dan. 7:13-14). Eerder had de Heere Jezus hun verteld dat Hij het leven geeft aan wie in Hem gelooft, en dat de Vader Hem ook de macht heeft gegeven om te oordelen, omdat Hij de Zoon des mensen is (Joh. 5:22, 27).

Zij leefden echter in de vooronderstelling dat zij het erfdeel wel in bezit konden nemen op grond van vermeende godsdienstige werken. Christus had gezegd: ‘Zalig de *zachtmoedigen*, want zij zullen de aarde beërven’ (Matt. 5:5). Maar zo gedroegen zij zich niet! De Heere Jezus legde ook uit dat de Steen die de bouwers hadden verworpen, tot een Hoeksteen is geworden. Alleen zo kan men de poorten van de gerechtigheid binnengaan. Dit bijzondere plan is door de Heere bewerkt en het is wonderlijk in onze ogen. Toen de Heere Jezus hun dit voorhield naar aanleiding van Psalm 118, begrepen zij dat Hij over hen sprak en bedoelde te zeggen dat Hij Degene was aan Wie God alles in handen zou geven, zoals ook in Psalm 2 en 8 was geprofeteerd.

De Heere Jezus is de Schepper van alle dingen, daarom behoren alle dingen Hem toe. Als God de Zoon is Hij Mens geworden en heeft Hij door Zijn werk de reiniging van de zonden tot stand gebracht. Hij stierf in de plaats van schuldige zondaars op het kruis. Na drie dagen is Hij opgestaan uit de doden en veertig dagen later is Hij teruggekeerd naar de hemel, waar Hij is gaan zitten aan de rechterhand van de Majesteit in de hoge. Hij heeft het erfdeel uit de hand van God ontvangen en zal het bij Zijn verschijning opeisen (Hebr. 1:1-4). Door Zijn opstanding uit de doden is het mogelijk geworden dat Hij zowel Erflater als Erfgenaam is.

Christus en Zijn mede-erfgenamen

De erfenis die de Heere Jezus straks bij Zijn verschijning zal ontvangen, is de heerschappij over de schepping, over hemel en aarde. We lezen dit in Psalm 2 en Psalm 8. Dit gaat veel verder dan wat God aan de eerste mens had toevertrouwd. Een illustratie hiervan vinden we ook in de geschiedenis van

Abraham en Izak. Nadat Abraham zijn zoon had gebonden op het altaar, en Izak zich (in type) gewillig opofferde, kreeg hij na de dood van zijn moeder een erfdeel en een bruid. Aangekomen bij de stad van Nahor vertelde de knecht van Abraham het volgende over zijn meester: 'Alles wat van mijn heer is, heeft hij aan zijn zoon geschonken' (Gen. 24:36). Zo zal God alles wat Hij bezit aan Zijn Zoon, aan de Mens Christus Jezus geven. En zoals Izak, de erfgenaam, met Rebekka trouwde, zo deelt de bruid van Christus in Zijn heerlijkheid.

Op aarde is alles vergankelijk, en hoe mooi ook: niets is volmaakt. Daarbij is het bezit van een zaak vaak het einde van het vermaak. Maar ons hemelse erfdeel is eeuwig en volmaakt, het is steeds fris en nieuw. Het is een bezit waarvan je voor altijd blijft genieten.

Omdat wij als gelovigen uit de volken ook in God geloven op gelijke wijze als Abraham, behoren wij tot zijn nageslacht en zijn wij overeenkomstig de belofte van God ook erfgenamen. Wij, die niet onder de wet zijn, delen in de genade en de gunst van God. En op het tijdstip dat door God is bepaald, ontvangen wij de erfenis. Wij hebben hiervan trouwens al een voorschot gekregen, nl. door de inwoning van de Heilige Geest in ons. Doordat God ons als zonen heeft aangenomen, zijn wij ook erfgenaam van God door Christus en mede-erfgenamen van Christus (Rom. 8:17; Gal. 3:29; 4:1, 7).

Hoewel het volk Israël door God in de toekomst ook rijk zal worden gezegend – wanneer zij het Koninkrijk zullen beërven –, zijn de gelovigen die tot de bruid van Christus behoren nog rijker gezegend. Want wij vormen samen met Hem de ene, nieuwe Mens. Wij zijn gezegend met alle geestelijke zegen in de hemelse gewesten in Christus (vgl. Matt. 25:34; Ef. 1:3). Om enig besef te hebben van de erfenis die de gemeente ontvangt, heeft Paulus zijn knieën gebogen en gebeden dat de Vader van de heerlijkheid de ogen zou openen van allen die het eigendom van Christus zijn, opdat zij zouden begrijpen hoe

rijk zij in Hem zijn geworden en wat de heerlijkheid van Zijn erfenis inhoudt (Ef. 1:18-22).

Als onderpand van de erfenis zijn de gelovigen vanaf de Pinksterdag verzegeld met Heilige Geest. De Heilige Geest van de belofte is het voorschot op wat in de hemel voor ons gereed ligt. Op aarde is alles vergankelijk, en hoe mooi ook: niets is volmaakt. Daarbij is het bezit van een zaak vaak het einde van het vermaak. Maar ons hemelse erfdeel is eeuwig en volmaakt, het is steeds fris en nieuw. Het is een bezit waarvan je voor altijd blijft genieten (Ef. 1:14; 1 Petr. 1:4-5). Hoewel God Zijn engelen als dienende geesten heeft uitgezonden ten behoeve van hen die de zaligheid beërven, heeft Hij Zijn apostelen en dienstknechten uitgezonden om de blijde boodschap van het Evangelie wereldkundig te maken. Zij prediken hoe men vergeving van zonden kan ontvangen en persoonlijk deel kan krijgen aan de erfenis van God (Hand. 20:32; 26:18).

Alles wat je doet, in je gezinssituatie of in je dagelijks werk, doe het van harte! In de eerste plaats als voor de Heere en niet voor de mensen, in de wetenschap dat we van de Heere als vergelding de erfenis zullen ontvangen. We kunnen die erfenis niet *verdiennen*. Wel kunnen we de Heere Christus *dienen* (Kol. 3:18-25). We danken de Vader voor de vele zegeningen die Hij ons heeft geschonken, zoals vergeving en verlossing, het kinschap en het zoonschap. Daarbij danken wij de Vader dat Hij ons geschikt heeft gemaakt om deel te hebben aan de erfenis van de heiligen in het licht (Kol. 1:12-14).

Rijke mensen steunen veelal op hun bezit, en menen zich meer te kunnen veroorloven dan armen. God heeft echter juist de armen uitverkoren om rijk te zijn in het geloof, hoewel zij nu mogelijk minder hebben dan de rijken. Hij heeft hen ook uitverkoren om erfgenamen te zijn van het Koninkrijk, dat Hij heeft beloofd aan degenen die Hem liefhebben (Jak. 2:5). Mensen die weigeren te breken met een zondige levenspraktijk, zullen het Koninkrijk van God niet beërven (1 Kor. 6:9-10; Gal. 5:21). Door genade gerechtvaardigd, heeft de christen dus een heerlijke hoop. Hij is erfgenaam geworden overeenkomstig de hoop van het eeuwige leven. De dag komt dat elke herinnering aan de moeite en het leed van de aarde voorbij is. God maakt alle dingen nieuw! Zij die nu leven in de overwinning die God schenkt in moeilijke omstandigheden, zullen dan met de Heere Jezus Christus alles beërven (Tit. 3:7; Openb. 21:4-8).

Vragen bij hoofdstuk 18 voor discussie en praktische toepassing:

1. Wie kan een erfenis ontvangen en wanneer kan men die ontvangen?
2. Wat moet er gebeuren voordat het nageslacht van Abraham erfgenaam van de wereld kan zijn?
3. Leg uit waarom Christus Erflater én Erfgenaam is?
4. Waarom worden gelovigen die deel uitmaken van de gemeente, mede-erfgenamen van Christus genoemd?
5. Wat betekent het 'alles 'met Christus te beërven'?

19. Ik ben een overwinnaar

*'(...) in dit alles zijn wij meer dan overwinnaars
door Hem Die ons heeft liefgehad'.*

God zij dank, Die ons de overwinning geeft door onze Heere Jezus Christus'.

Romeinen 8:37; 1 Korinthe 15:57

In Christus meer dan overwinnaars

Met grote bewondering en dankbaarheid kijken wij als gelovigen naar onze Heere Jezus Christus. Door Zijn dood en opstanding heeft Hij de macht van de satan, de zonde en de dood overwonnen (Joh.

16:33). Omdat het vonnis over de satan nog niet is voltrokken, leven wij op het terrein waar hij als de grote tegenstander ons steeds ten val wil brengen. Uit onszelf zijn we niet in staat een leven te leiden van de ene overwinning naar de andere. Het nieuwe leven dat God ons gaf toen wij opnieuw geboren werden, is echter wel in staat de machten en geestelijke vijanden te overwinnen (1 Joh. 2:13-14; 4:4; 5:4-5). Dit alles hebben wij te danken aan de

Uit onszelf zijn we niet in staat een leven te leiden van de ene overwinning naar de andere. Het nieuwe leven dat God ons gaf toen wij opnieuw geboren werden, is echter wel in staat de machten en geestelijke vijanden te overwinnen.

Heere Jezus, die ons ondersteunt – wanneer wij aangevallen worden – en helpt om een overwinning te leiden. In eigen kracht kunnen wij niets, maar in Christus zijn wij meer dan overwinnaars (Gr. *hupernikoomen*), dus eigenlijk super-overwinnaars!

In het boek Openbaring lezen we dat in de mogelijk heel nabije toekomst vreselijke machten tegen God zullen opstaan. De antichrist en de dictator van het herstelde Romeinse rijk zullen onder de leiding van de satan proberen de hele wereld op duivelse wijze aan zich te onderwerpen; en daarbij zullen ze velen doden. Hoewel het lijkt alsof de satan en zijn trawanten overwinnen en er vele getrouwen worden gedood, is de overwinning toch aan het Lam (Openb. 6:2; 11:7; 13:7). Hij is de Wortel en het Nageslacht van David en zal ook deze machten verslaan (Openb. 5:5; 17:14). De getrouwen hebben hun leven niet lief en ondergaan de marteldood; toch worden zij overwinnaars van Satan en zijn machten genoemd (Openb. 12:11; 15:2; 21:7).

Profetische kerkgeschiedenis

Het boek Openbaring is het enige profetische boek van het Nieuwe Testament. Het is een bijzonder boek, omdat hierin profetieën worden vermeld over de toekomst van de gemeente, en over dingen die in het Oude Testament nog verborgen waren. Johannes kreeg van de Heere Jezus de opdracht op te schrijven wat hij had gezien, en wat is, en wat hierna zal geschieden (Openb. 1:19).

- Wat Johannes had gezien: de verschijning van de Heere Jezus aan hem op Patmos (Openb. 1).
- Wat nu is: een beschrijving van de toestand van zeven toenmalige gemeenten in Klein-Azië (Openb. 2 en 3).
- Wat hierna zal geschieden: de toekomstige gebeurtenissen na de opname van de gemeente. Johannes zag alle gelovigen van Adam tot Christus en ook de nieuwtestamentische gemeente in de hemel. Zij worden opgenomen voordat het uur van de verzoeking en de Grote Verdrukking aanbreken. Dan volgen de oordelen die over de aarde komen en de verschijning van Jezus Christus, alsook het oordeel voor de Grote Witte Troon. Het boek eindigt met een beschrijving van de gemeente als de

bruid, de vrouw van het Lam gedurende het Vrederijk en daarna in de eeuwige toestand (Openb. 4-22).

Van de gemeenten in Klein Azië worden er zeven genoemd, die samen op profetische wijze laten zien hoe de christelijke gemeente zich in zeven fasen zou ontwikkelen. De brieven tonen het verval in een neergaande lijn. Het begint met het verlaten van de eerste liefde, en aan het eind staat de Heere Jezus buiten.

Efeze, AD ca. 33 tot 167. Zij kenmerkt zich door *ver-val*. Dit begon al tijdens het leven van de apostelen. In het beginstadium was de gemeente nog klein. Uiterlijk was het goed; er was veel te prijzen. Maar een belangrijk ding ontbrak: de eerste, de echte liefde. De innige relatie met Hem en de afhankelijkheid van de Heere Jezus was er niet meer. De waarschuwing klonk: Als u zich niet bekeert, zal Ik de kandelaar wegnemen. Werken, arbeid en volharding waren nog wel aanwezig, maar het geloof, de liefde en de hoop – de drie grondslagen van het christelijk geloof – waren afwezig (Openb. 2:1-7).

Smyrna, AD 167 tot 313. Er ontstaan *ver-volgen*gen. Nu de kerk groeide, braken er vreselijke vervolgingen los. Het begon onder de regering van de Romeinse keizer Nero en eindigde onder het bewind van keizer Diocletianus. De laatste vreselijke vervolging duurde tien jaren. God liet deze vervolgingen toe om de harten van de gelovigen weer voor honderd procent voor Zich te winnen (Openb. 2:8-11).

Pergamus, AD 313 tot ca. 600. De gemeente *ver-mengde* zich met de wereld. In het jaar 313 ging keizer Constantijn over tot het christendom. Satan had door bloedvergieten de gemeente niet kunnen uitroeien. Daarom veranderde hij van tactiek: de brullende leeuw werd een listige slang. De gemeente verloochende haar vreemdelingschap en stelde zich onder de bescherming van de staatsmacht. Door de vermenging van de kerk, de gemeente, met het Romeinse rijk werd het een krachtig geestelijk en politiek bestel. In het jaar 380 werd het christendom tot staatsgodsdienst verklaard (Openb. 2:12-17).

Thyatira, AD ca. 600 tot Christus' wederkomst. Door afgodendienst *ver-ontreinigde* zij zich. Dit is een bijzonder kenmerk van de gemeente vanaf de middeleeuwen tot aan de kerkhervorming. Eerst kwam het gevaar van buitenaf, nu van binnenuit. De vermenging van kerk en staat ging door. De keizer, het hoofd van de staat, werd ook het hoofd van de kerk. De vervolgingen onder de

pauselijke macht waren later nog gruwelijker dan tijdens de heidense keizers. De getrouwen werden in die tijd op een vreselijke manier gefolterd (Openb. 2:18-29).

Sardis, AD ca. 1517 tot Christus' wederkomst. Door te *ver-zuimen* heeft de gemeente wel de naam dat zij leeft, maar zij is dood. Zij laat na haar werken vol te maken voor God. Met de Reformatie werd het Woord van God weer op de kandelaar geplaatst. De waarheid dat de rechtvaardige op grond van geloof zal leven, werd herontdekt en verspreid door heel Europa. De leus was Sola Scriptura (alleen de Bijbel), Sola Fide (alleen door het geloof), Sola Gratia (alleen door genade), Solus Christus (alleen door Christus) en Soli Deo Gloria (alleen aan God de eer). Een groot deel van Europa maakte zich los van de Roomse kerk, die zich de moederkerk noemde. Helaas verviel de kerk van de Reformatie vanaf de dagen van Luther en Calvijn tot een dode orthodoxie. Er was wel een belijdenis, maar weinig sprankelend nieuw leven (Openb. 3:1-6).

Filadelfia, vanaf de negentiende eeuw tot Christus' wederkomst. Door hun *ver-wachting* van de komst van de Heere hebben zij geestelijke kracht. Weliswaar kleine kracht, maar ze is er! In het begin van de negentiende eeuw, rond 1830, ontstond het Reveil, een herleving. Door het onderzoeken van de Bijbel kreeg men licht over het profetische Woord. Men ontdekte daarbij opnieuw Gods plan met het volk Israël. Ook kreeg men oog voor de unieke plaats die de gemeente inneemt naar Gods gedachten, en haar hemelse positie (Openb. 3:7-13).

Laodicea, komt voort uit Filadelfia en duurt tot Christus' wederkomst op aarde. Vanwege hun *ver-killing* zal de Heere Jezus hen uit Zijn mond spuwen. Grote groepen (naam)christenen, voortgekomen uit het Reveil van de negentiende eeuw, zijn onverschillig geworden voor het Woord van God. Nadat de ware gelovigen door de Heere Jezus zijn opgenomen in de hemel, zal een vreselijk oordeel aan het grote Babylon worden voltrokken: de valse kerk die zich door middel van de oecumene tot wereldkerk heeft ontwikkeld. Het zal een godsdienstig en politiek systeem vormen, dat plaats biedt aan alle godsdiensten. De tijd komt dat men de werelddictator en zelfs de satan openlijk zal aanbidden (Openb. 3:14-22).

Profetisch gezien volgen de eerste vier gemeenten Efeze, Smyrna, Pergamus en Thyatira elkaar op. De latere gemeenten – Sardis, Filadelfia en Laodicea – zijn allemaal voortgekomen uit Thyatira en blijven naast elkaar bestaan tot

het einde. Maar elke plaatselijke gemeente of individuele gelovige kan moreel gezien tot op heden één of meerdere kenmerken van de zeven genoemde gemeenten in Klein-Azië vertonen. Elk van de zeven gemeenten krijgt een specifieke opdracht en een specifieke beloning, mits zij overwinnen. Ook dit is van toepassing op alle gelovige belijders, dus ook op ons vandaag!

Beloningen voor de overwinnaars

Als wij ook de beloningen willen ontvangen die in deze hoofdstukken aan de overwinnaars worden beloofd, dan dienen wij een luisterend oor te hebben voor wat de Geest hier tot de gemeenten zegt. De zeven brieven aan de zeven gemeenten in Openbaring 2 en 3 hebben een duidelijk patroon:

1. De opdracht om te schrijven aan de engel van de gemeente (Openb. 2:1, 8, 12, 18; 3:1, 7, 14).
2. Het karakter van Christus waarin Hij Zichzelf aan die gemeente bekendmaakt (Openb. 2:1, 8, 12, 18; 3:1, 7, 14).
3. De beoordeling van de gemeente op grond van Zijn alwetendheid (Openb. 2:2, 9, 13, 19; 3:1, 8, 15).
4. De constatering van de afwijking (Openb. 2:4, 14, 20; 3:2, 16).
5. De aanmoediging of vermaning (Openb. 2:5, 10, 16, 21; 3:3, 9, 18).
6. De oproep om te luisteren (Openb. 2:7, 11, 17, 29; 3:6, 13, 22).
7. De belofte voor de overwinnaars (Openb. 2:7, 11, 17, 26-28; 3:5, 12, 21).

Het is mogelijk dat wij persoonlijk of als plaatselijke gemeente in dezelfde geestelijke toestand verkeren als destijds het geval was in deze brieven. Maar wanneer wij opnieuw de Heere Jezus de eerste plaats in ons leven geven, belooft Hij aan hen die Hem gehoorzamen te Efeze: *'Wie overwint, hem zal Ik te eten geven van de Boom des levens, die midden in het paradijs van God staat'*. Dat wil zeggen dat wij nu al, en straks voor eeuwig, op een bijzondere manier zullen genieten van Hem.

Als gelovigen worden vervolgd en moeten lijden, mogelijk tot de dood toe, zoals gebeurde in de gemeente van Smyrna, dan ontvangen zij straks de kroon van het leven. Voor hen geldt de belofte: *‘Wie overwint, zal geen schade toegebracht worden door de tweede dood’*. De tweede dood is het voor altijd gescheiden zijn van God in de hel. Mensen kunnen elkaar vreselijke dingen aandoen, en zelfs het lichaam doden, maar niet de ziel (Luk. 12:4; Openb. 20:6).

Als wij ook de beloningen willen ontvangen die in deze hoofdstukken aan de overwinnaars worden beloofd, dan dienen wij een luisterend oor te hebben voor wat de Geest hier tot de gemeenten zegt.

Als gelovigen leven in de situatie zoals die in Pergamus voorkwam, maar zich niet vermengen met de wereld, dan geldt voor hen het woord: *‘Wie overwint, zal Ik van het verborgen manna te eten geven, en Ik zal hem een witte steen geven met op die steen een nieuwe naam geschreven, die niemand kent dan wie hem ontvangt’*. Hun omgeving geniet nu van wat de wereld te bieden heeft. Maar zij genieten voor eeuwig van de Heere Jezus, Hij is hun leven. Daarbij ontvangen zij van Hem een bijzondere waardering en beloning.

Wanneer gelovigen hun leven kunnen vergelijken met de situatie in Thyatira, dan waardeert de Heere Jezus hun volharding in moeilijke omstandigheden. Want zij houden vast aan wat zij in Hem bezitten, totdat Hij komt! Zij kunnen zeker zijn van Zijn belofte: *‘Wie overwint en wie Mijn werken tot het einde toe in acht neemt, hem zal Ik macht geven over de heidenvolken (...). En Ik zal hem de morgenster geven’*. Bij Zijn wederkomst zal Hij hen gebruiken bij de vernietiging van Zijn vijanden. Intussen ontvangen zij licht en uitzicht, hoe donker hun situatie ook mag zijn.

Er zijn ook gelovigen die te midden van een dode orthodoxie als eenlingen waakzaam zijn, zoals in Sardis het geval was. Zij kunnen anderen versterken en houden persoonlijk het Woord vast, en zij laten dit zien door een onberispelijk gedrag. Zij zullen wandelen in witte kleren, omdat zij het in de ogen van de Heere Jezus waard zijn. Zij kunnen zeker zijn van Zijn belofte: *‘Wie overwint, zal bekleed worden met witte kleren en Ik zal beslist zijn naam niet uitwissen uit het boek des levens, maar Ik zal zijn naam belijden voor Mijn Vader en voor Zijn engelen’*. Een speciale bemoediging dus voor hen die waakzaam zijn en de

Naam van de Heere belijden in woord en in daad; en Zijn erkenning hiervan tegenover de Vader en Zijn engelen.

Wanneer gelovigen te midden van een afvallige meerderheid trouw zijn en Zijn Naam niet verloochenen (zoals in Filadelfia gebeurde), en zij Hem blijven verwachten – dan staat de deur van de hemel voor hen open. De Heere Jezus heeft beloofd dat Hij hen zal bewaren voor het uur van de verzoeking, die over heel de wereld komen zal. Dat betekent dat Hij hen van tevoren tot Zich opneemt in de hemel (vgl. Openb. 6:16-17; Zef. 2:1-3; 1 Thess. 1:10; 2:16; 5:9; 4:13-18). Voor hen geldt de belofte: *‘Wie overwint, hem zal Ik tot een zuil in de tempel van Mijn God maken, en hij zal daaruit niet meer weggaan. En Ik zal de Naam van Mijn God op hem schrijven en de naam van de stad van Mijn God, het nieuwe Jeruzalem, dat neerdaalt uit de hemel, bij Mijn God vandaan, en Mijn nieuwe Naam’*. Zij die nu de kleine kracht die zij hebben aan God ter beschikking stellen – hoewel zij miskend worden door de godsdienstige wereld –, zullen straks een steunpilaar zijn en een belangrijke plaats innemen in de hemelstad. En zij zullen met deze hemelse namen worden vereenzelvigd.

Als iemand zich in een geloofsgemeenschap bevindt, waar Christus buiten de deur staat en voor Hem geen plaats is – zoals in Laodicea –, dan is zo iemand in werkelijkheid arm, geestelijk bankroet. Ook al denkt hijzelf rijk te zijn. Want er is geen levende relatie met de Heere Jezus en Hij staat buiten zijn gezichtsveld. Mogelijk klopt Hij nog aan de deur van zijn hart, en wil Hij hem uit liefde tuchtigen om hem tot inkeer te brengen (dit is de laatste keer dat er over liefde in de Bijbel wordt gesproken). Voor ieder klinkt er heel persoonlijk nog de oproep om zich te bekeren. Als iemand Zijn stem hoort en het kloppen aan de deur van het hart, en Hem binnenlaat, dan kan hij nog de maaltijd met Hem houden. Dat wil zeggen: met Hem van dezelfde dingen genieten. Dan is ook op hem van toepassing: *‘Wie overwint, zal Ik geven met Mij te zitten op Mijn troon, zoals ook Ik overwonnen heb, en Mij met Mijn Vader op Zijn troon gezet heb’*. Een groter eerbewijs van de kant van de Heere Jezus is niet denkbaar! *‘Wie overwint, zal alles beërven, en Ik zal voor hem een God zijn en hij zal voor Mij een zoon zijn’* (Openb. 21:7).

Vragen bij hoofdstuk 19 voor discussie en praktische toepassing:

1. In Christus zijn wij meer dan overwinnaars, maar wat betekent dit voor jou?
2. Welke driedeling van zijn profetie maakt Johannes in Openbaring 1:19?
3. Wat kunnen we zowel persoonlijk als gemeenschappelijk leren van de brieven aan de zeven gemeenten in Klein-Azië?
4. Overdenk wat de zeven verschillende beloften aan de zeven gemeenten jou te zeggen hebben?
5. Wanneer heb jij de stem van de Heere Jezus gehoord en het kloppen aan de deur van je hart, en Hem binnengelaten?

20. Ik ben niet perfect, maar jaag naar volmaaktheid

‘Niet dat ik het al verkregen heb of al volmaakt ben, maar ik jaag ernaar om het ook te grijpen’.

‘Want met één offer heeft Hij hen die geheiligd worden, tot in eeuwigheid volmaakt’.

Filippenzen 3:12; Hebreëen 10:14

Principiële volmaaktheid

U hebt het waarschijnlijk ook wel eens gehoord dat iemand zei dat hij ‘niet volmaakt’ was en dit als excuus gebruikte voor fout gedrag. Dit wordt soms al te gemakkelijk gezegd, ook door hen die belijden christenen te zijn. Hoewel er niemand is die nooit zondigt, kunnen we er ons op die manier niet vanaf te maken. Anderzijds kan het gelovigen wel ontmoedigen, als zij in de Bijbel lezen: ‘Ieder die uit God geboren is, doet de zonde niet, want Zijn zaad blijft in Hem; en hij kan niet zondigen, omdat hij uit God geboren is’. Voor pasbekeerden die dit

U hebt het waarschijnlijk ook wel eens gehoord dat iemand zei dat hij ‘niet volmaakt’ was en dit als excuus gebruikte voor fout gedrag.

lezen, kan het aanleiding geven tot twijfel of zij wel opnieuw geboren zijn. Zij moeten leren zien dat Johannes hier een beschrijving geeft van de nieuwe natuur van de gelovige, die niet kan zondigen (1 Joh. 1:8; 3:9). Het is dus belangrijk te lezen wat Gods Woord zegt over de volmaaktheid. We ontdekken dat er een *principiële* volmaaktheid is, een *praktische* volmaaktheid, en ook een *toekomstige* volmaaktheid.

De dierenoffers die in de tabernakel en in de tempel voor de zonden van het volk en voor individuele Israëlieten werden gebracht, konden hen nooit tot volmaaktheid brengen. Zij bedekten de zonden tijdelijk, zodat God eraan kon voorbijgaan. Het was steeds een verwijzing naar het volmaakte offer, dat eens zou worden gebracht door de Heere Jezus op het kruis. Door dit ene offer kan God ons – van nature zondige mensen – tot in eeuwigheid volmaken. De voorwaarde die Hij stelt, is dat wij ons met berouw over onze zonden tot God wenden en geloven dat wij alleen kunnen worden gered door het offer van Christus (Hebr. 10:1, 14). In Christus ziet God ons direct na onze bekering al volmaakt in Hem. Wij zijn immers met Hem één gemaakt (Kol. 2:10-15).

De Bijbel zegt ook dat Gods liefde volmaakt geworden is in ons, die uit God geboren zijn. Door Zijn liefde die in ons woont, hebben wij ook vrijmoedigheid op de dag van het oordeel. We zijn immers in Christus al geoordeeld, God heeft Hem in onze plaats gestraft. Die volmaakte liefde van God in ons drijft de vrees uit. Want wie angst heeft voor God, is niet volmaakt in de liefde (1 Joh. 4:12, 17-18).

Praktische volmaaktheid

De Heere Jezus verlangde ernaar – wanneer Hij zou teruggaan naar de hemel –, dat de gelovigen één in Hem zouden zijn en in de Vader; dat zij volmaakt één zouden zijn, zoals Hij en de Vader één zijn. Die eenheid in onze onderlinge relaties is een bijzonder getuigenis voor de wereld. Het doel is dat anderen hierdoor ook geloven dat Christus door de Vader is gezonden. De Heere Jezus wist dat zij dit niet in eigen kracht konden doen, daarom heeft Hij voor hen gebeden om deze eenheid te tonen (Joh. 17:20-23).

Weliswaar is het een hoge maatstaf om ook in de praktijk volmaakt te zijn, toch is dit de opdracht van de Heere Jezus: ‘Wees dan volmaakt, zoals uw

Vader, Die in de hemelen is, volmaakt is' (Matt. 5:48). Wil je werkelijk een volmaakte discipel van de Heere Jezus zijn, handel dan op de manier zoals Hij in jouw situatie zou handelen. Daarbij moet je niet kijken naar de gebreken van anderen, kijk eerst goed naar jezelf (Luk. 6:40).

Eens kwam er een rijke jongeman bij de Heere Jezus. Voor zijn gevoel had hij alle geboden van God onderhouden, maar toch knaagde er iets vanbinnen. Daarom stelde hij Hem de hoogst belangrijke vraag: 'Wat moet ik doen om het eeuwige leven te kunnen ontvangen?' De Heere Jezus zag dat zijn bezit hem hierbij in de weg stond, en Hij stelde hem op de proef of hij echt alles wilde prijsgeven om het eeuwige leven te verwerven. Daarom was Zijn antwoord: 'Als u volmaakt wilt zijn, ga heen en verkoop uw bezit en volg Mij'. Helaas hechtte de jongeman meer waarde aan tijdelijk bezit dan aan de plaats waar hij de eeuwigheid zou doorbrengen (Matt. 19:21). Hij begreep niet dat geloof en werken bij elkaar horen en dat je een volmaakt geschenk van Boven kunt ontvangen: een schat in de hemel voor het volgen van de Heere Jezus. God rechtvaardigt ons op grond van het geloof, en wij laten dit zien door onze werken. De werken tonen het geloof. De rijke jongeman had dit kunnen ervaren, als hij gehoor gegeven had aan de opdracht van de Heere Jezus. Zoals ook Abraham en Rachab lieten zien dat je geloof en werken niet los van elkaar kunt maken, omdat door de werken het geloof volmaakt is geworden (Jak. 1:17; 2:20-26).

Paulus die als geen ander Christus navolgde, schreef aan de gelovigen in Filippi: 'Niet dat ik al volmaakt ben, maar ik jaag ernaar'. Wij zijn navolgers van Christus, maar leven nog in dit lichaam; we zijn nog in het vlees. We zijn van nature in staat de ergste zonden te bedrijven. We kunnen niets goeds van onszelf verwachten. Maar hoewel wij nog *in het vlees* zijn, dat wil zeggen in dit lichaam, dienen wij niet te leven *naar het vlees*. Zo leefden we vóór onze bekering. Het normale christelijke leven is dat een gelovige wandelt door de Geest, en dat hij zich laat leiden door de Geest (Fil. 3:12; 1 Kor. 11:1; Rom. 7:18; 8:1, 8-14). Maar het kan gebeuren dat wij struikelen, bijvoorbeeld in woorden, zoals Paulus overkwam tijdens zijn verhoor door de hogepriester. In die zin zijn wij geen volmaakte mannen en vrouwen (Hand. 23:3-5; Jak. 3:2). Hoewel we *kunnen* struikelen, dienen wij ons met Paulus uit te strekken naar de volmaaktheid, oftewel de geestelijke volwassenheid. Daarbij houden we Christus als doel voor ogen (Fil. 3:13-14).

Om Gods wil te kunnen doen in ons leven bij het nemen van beslissingen, is er een verandering van gezindheid nodig. Alleen dan kunnen we onderscheiden wat de goede en volmaakte wil van God is (Rom. 12:2). Die wil kunnen we

Een gelovige moet niet gauw tevreden zijn met zijn leven met God. Zolang we niet in alles handelen zoals de Heere Jezus wil, zeggen we tegen onszelf en anderen: 'Ten slotte, broeders, laat u terecht brengen, laat u aansporen'. Als we eerlijk zijn, valt er best nog wel iets te volmaken aan ons geloof.

leren kennen door nauwkeurig en biddend Gods Woord te lezen, zowel het Oude Testament als het Nieuw Testament. Want heel de Schrift is nuttig om ons te onderwijzen, opdat wij als mensen die God toebehoren, volmaakt zouden zijn, tot elk goed werk volkomen toegerust – dus breed inzetbaar voor de Meester (2 Tim. 3:17; vgl. 2 Tim. 2:19-26). Het gebed tot God voor onszelf en de voorbede voor anderen is belangrijk om volmaakt en volkomen (dus in alle dingen), vast te staan in het kennen van heel de wil van God en die vervolgens in

praktijk te brengen (Kol. 4:12). Door de inwoning van de Geest van God leren wij denken en met wijsheid spreken onder de volmaakten, de geestelijk volwassenen (1 Kor. 2:6).

Een gelovige moet niet gauw tevreden zijn met zijn leven met God. Zolang we niet in alles handelen zoals de Heere Jezus wil, zeggen we tegen onszelf en anderen: 'Ten slotte, broeders, laat u terecht brengen, laat u aansporen'. Als we eerlijk zijn, valt er best nog wel iets te volmaken aan ons geloof. We handelen niet altijd perfect (2 Kor. 13:11; 1 Thess. 3:10). Daarom hebben wij de verantwoordelijkheid om persoonlijk de boodschap van God ter harte te nemen en ons te laten terechtwijzen, en ook anderen terecht te wijzen. Dit heeft echter alleen effect, wanneer wij allen de liefde aandoen, die de band van de volmaaktheid is (Kol. 1:28; 3:14). De onderlinge liefde drijft gelovigen niet uiteen, maar bindt hen samen. Op weg naar de hemel willen we toch allen nu reeds in de praktijk brengen, wat we in Christus zijn geworden.

Toekomstige volmaaktheid

Wij zijn nog niet in de hemel, maar onze eeuwige zaligheid is dichterbij dan toen we tot geloof kwamen. We zijn in principe al genaderd tot het hemelse

Jeruzalem (...), en tot de geesten van de rechtvaardigen, die tot volmaaktheid zijn gekomen. Vele gelovigen zijn ons voorgedaan en zij zijn met Christus in het Paradijs, in de volmaaktheid van de hemel (Rom. 13:11; Hebr. 12:22-23).

De galerij met namen van geloofshelden die in Hebr. 11 worden genoemd – vanaf Adam tot de Pinksterdag en de uitstorting van de Heilige Geest – staat in het teken van het leven door het geloof dat deze helden hebben geleid. Hierdoor hebben zij ook een goed getuigenis van God gekregen. De vervulling van de belofte hebben zij echter niet ontvangen, omdat God voor *ons* iets beters had voorzien, opdat zij niet zonder ons tot volmaaktheid zouden komen (Hebr. 11:40). Zij zagen uit naar de opstanding en de regering van de Messias tijdens het Vrederijk. Daarin zullen wij als nieuwtestamentische gelovigen vanuit de hemel ook deel hebben. De gelovigen vanaf de Pinksterdag tot Christus' komst in de lucht om de Zijnen tot Zich te nemen, behoren bij de gemeente. Wij zullen met Hem als Zijn bruid, de vrouw van het Lam, in Zijn heerlijkheid mogen delen. Dat is het betere deel!

Dat de oudtestamentische heiligen niet zonder ons tot volmaaktheid konden komen, betekent dat de kerk er eerst moest komen en voltallig moest zijn. Daarop volgt de dag van de opstanding van de rechtvaardigen, ook wel genoemd de opstanding ten leven (Dan. 12:2; Joh. 5:29; Hand. 24:15; Rom. 11:25; Hebr. 11:40). Wanneer de lichamen van de ontslapen gelovigen door de Heere Jezus worden opgewekt uit de dood, en zij samen met de levende gelovigen worden opgenomen in de hemel, dan zal ook het volmaakte komen. De gaven die God nu aan de gelovigen geeft tot opbouw van het geloof, zijn dan niet meer nodig. Dan zien we wat nu nog voor ons een geestelijke werkelijkheid is. Dan zullen we zien van aangezicht tot aangezicht, van heel dichtbij. Nu kennen we ten dele, dan zullen we kennen zoals we door Hem gekend zijn (1 Kor. 13:10-11).

Hoewel wij al behouden zijn naar ziel en geest, is ons lichaam nog niet behouden. Bij de wederkomst van Christus krijgen we ook een nieuw lichaam, een hemels lichaam waarin we God op volmaakte wijze kunnen dienen. Dan hoeven we niet meer ernaar te streven om volmaakt te leven, dan *zijn* we volmaakt (1 Thess. 5:23).

Vragen bij hoofdstuk 20 voor discussie en praktische toepassing:

1. Wat is het onderscheid tussen principiële volmaaktheid, praktische volmaaktheid en toekomstige volmaaktheid?
2. Kan de nieuwe natuur van de gelovige nog zondigen?
3. Wat bedoelde de Heere Jezus te zeggen toen Hij de discipelen voorhield: Wees volmaakt zoals uw hemelse Vader volmaakt is?
4. Wat bedoelde Paulus met de uitspraak: Ik jaag naar volmaaktheid?
5. Waarom konden de gelovigen die in Hebrreeën 11 worden genoemd, niet zonder ons tot volmaaktheid komen?

21. Ik ben op weg naar een heerlijke toekomst

‘Ik immers ken de gedachten die Ik over u koester, spreekt de Heere. Het zijn gedachten van vrede en niet van kwaad, namelijk om u een hoopvolle toekomst te geven’.

‘Vader, Ik wil dat waar Ik ben, ook zij bij Mij zijn die U Mij gegeven hebt, opdat zij Mijn heerlijkheid zien’.

Jeremia 29:11 ; Johannes 17:24

De toekomst volgens de profeten

In de loop van de jaren zijn er vele boeken geschreven over de geschiedenis van onze landen, het leven van bekende personen, of een prognose van de toekomst. Hoewel sommige mensen beweren de toekomst te kunnen voorspellen, zijn het hooguit vermoedens over wat er zal gebeuren. Geen mens weet dit. Maar de Bijbel kan ons wel vertellen wat de toekomst van de mens is, want hiervan is God de Auteur. Daarin zegt Hij: ‘(...) Ik ben de Eerste en Ik ben de Laatste, en buiten Mij is er geen God. En wie kan, zoals Ik, roepen, het bekendmaken en het voor Mij uiteenzetten, sinds Ik een eeuwig volk een plaats gegeven heb? En laten zij de toekomstige dingen, dat wat komen zal, bekendmaken’ (Jes. 44:6-7; 42:9; 44:7-8).

De Hoofdpersoon van de Bijbel is de Heere Jezus, en door het lezen van de Bijbel leren wij hoe mensen bij Hem in de hemel kunnen komen. Ongeveer driehonderddertig profetieën (!) vertellen ons over de komst van de Heere Jezus naar de aarde, Zijn verwerping door het volk Israël en door de wereld, Zijn kruisdood, Zijn opstanding uit de doden en Zijn terugkeer naar de hemel. Het wordt ook duidelijk dat Hij zal terugkeren uit de hemel, om dan hier op aarde vanuit Jeruzalem als Koning over Israël en de wereld te regeren. De Bijbel beschrijft de geschiedenis van de mens vanaf de schepping tot en met zijn eeuwige toekomst zo stellig, alsof de dingen die komen al gebeurd zijn (Jes. 49:6-7; 41:21-22; 1 Kor. 15:23-28).

Hoewel sommige mensen beweren de toekomst te kunnen voorspellen, zijn het hooguit vermoedens over wat er zal gebeuren. Geen mens weet dit. Maar de Bijbel kan ons wel vertellen wat de toekomst van de mens is, want hiervan is God de Auteur.

In het verleden heeft God door middel van de profeten tot het volk Israël gesproken; zij hebben Zijn woorden doorgegeven. Zo zei koning David bijvoorbeeld: 'De Geest van de Heere heeft door mij gesproken en Zijn woord is op mijn tong' (2 Sam. 23:2). Over de dienst van de profeten zei de apostel Petrus, dat zij hebben gesproken over het einddoel van het geloof, namelijk de zaligheid van de zielen. 'Naar deze zaligheid hebben de profeten, die geprofeteerd hebben over de genade die aan u bewezen is, gezocht en gespeurd. Zij onderzochten op

welke en wat voor tijd de Geest van Christus, Die in hen was, doelde, toen Hij tevoren getuigde van het lijden dat op Christus komen zou, en ook van de heerlijkheid daarna. Aan hen werd geopenbaard dat zij niet zichzelf, maar ons dienden in de dingen die u nu verkondigd zijn door hen die u het Evangelie verkondigd hebben door de Heilige Geest, Die vanuit de hemel gezonden is; dingen, waarin de engelen begerig zijn zich te verdiepen' (1 Petr. 1:9-12).

Doordat wij de Bijbel hebben, heeft God ons een compleet beeld gegeven van wat de profeten hebben gezegd over de toekomstige dingen. Wij kunnen zelfs meer hiervan begrijpen dan de profeten zelf. En zoals de profetieën over het lijden van Christus tot in detail in vervulling zijn gegaan, zo zullen ook de profetieën over Zijn toekomstige heerlijkheid nauwkeurig worden vervuld. In die zekerheid gaat eenieder die van zijn zonden is gereinigd door het offer van

Christus een hoopvolle toekomst tegemoet. Zo'n heerlijke toekomst zal er ook voor het herstelde Israël en voor de volken in het Vrederijk zijn (Jes. 60:18-22; Jer. 29:11; 31:17). Zodra Christus Zijn koninklijke heerschappij aanvaardt en plaatsneemt op de troon van Zijn vader David, zal men Hem wereldwijd in majesteit zien en erkennen als de grote Koning (Luk. 1:32, 52; Openb. 19:6; Jes. 32:1; 33:17).

Ons leven als gelovigen kan soms met veel moeite gepaard gaan. Evenals dat bij Asaf het geval was, kan het moeilijk zijn om te accepteren waarom het ongelovigen soms zo voor de wind gaat, terwijl wijzelf veel moeite en zorg hebben. Bij Asaf kwam er een keerpunt in zijn denken, toen hij de dingen ging zien zoals God ze ziet en hij op het einde van de goddelozen lette en op zijn eigen einde. Hun toekomst zou vreselijk zijn. Maar zijn eigen toekomst lag vast en was verankerd bij God in de hemel. De Heere had zijn rechterhand vastgegrepen en Hij zou hem volgens Zijn plan leiden door dit leven, en daarna in heerlijkheid opnemen (Ps. 73:3, 12, 16-17, 23-24). Als gelovigen weten wij en vertrouwen wij dat God alle dingen doet meewerken ten goede, zelfs als wij de bedoeling ervan niet zien (Rom. 8:28).

Wat de toekomst betreft, keken de gelovigen in het Oude Testament niet verder dan het Messiaanse rijk. Zij wisten niet dat na duizend jaren een einde hieraan zal komen, en dat daarna de nieuwe hemel en de nieuwe aarde zullen aanbreken. Dit heeft God geopenbaard aan de apostelen Johannes, Petrus en Paulus.

Voor altijd bij de Heere Jezus

Het was in het Oude Testament een geheimenis, dat de gelovigen die behoren bij de gemeente en de ontslapen heiligen van de oude bedeling een hemelse toekomst zullen hebben. Hierover heeft de Heere Jezus slechts enkele dingen bekendgemaakt, hoewel heel belangrijke dingen! Hij beloofde dat na Zijn terugkeer naar de hemel, de Heilige Geest in de Zijnen zou komen wonen. Nu kunnen jullie het nog niet begrijpen; maar als de Trooster is gekomen, zal Hij jullie 'de toekomstige dingen bekendmaken' (Joh. 16:13).

Enkele uren voordat de Heere Jezus werd gearresteerd om gekruisigd te worden, liet Hij aan Zijn discipelen weten dat er in het huis van de Vader vele

woningen zijn. Hij zei dat Hij heenging om daar plaats voor hen te bereiden. Die plaats heeft Hij nu voor mensen bereid, doordat Hij Die God is, nu als Mens is teruggekeerd naar de hemel. Doordat Hij daar is, met Wie wij voor eeuwig verbonden zijn als de nieuwe Mens (Christus en de gemeente), zullen ook wij daar zijn. Op het tijdstip dat door de Vader is bepaald, komt Hij ons halen en dan zullen wij voor altijd zijn waar Hij is (Joh. 14:1-3). Toen Hij kort daarna tot de Vader bad, hoorden de discipelen Hem Zijn wens uitspreken: ‘Vader, Ik wil dat waar Ik ben, ook zij bij Mij zijn die U Mij gegeven hebt, opdat zij Mijn heerlijkheid zien, die U Mij gegeven hebt, omdat u Mij hebt liefgehad vóór de grondlegging van de wereld’ (Joh. 17:24).

De toekomst volgens de apostelen

Speciaal aan de apostel Johannes is veel bekendgemaakt over de toekomst, waarin de Heere Jezus alles nieuw zal maken. Het boek de Openbaring dat hij van de Heere Jezus heeft ontvangen, alles wat hij gezien en gehoord heeft, heeft hij opgeschreven en verstuurd naar zeven gemeenten in Klein-Azië. Zo zou deze belangrijke boodschap in zijn tijd worden gelezen, maar ook daarna (zie Openb. 1-22).

Ook Petrus schreef over de belofte van de nieuwe hemel en de nieuwe aarde waarin gerechtigheid woont. Met daarbij de openbaring dat de hemelen met gedruis zullen voorbijgaan en de elementen brandend zullen wegsmelten. Zo wordt elke plek die door de zonde is verontreinigd, gelouterd door het vuur van Gods oordeel (2 Petr. 3:1-13). Judas schreef dat Henoch al heeft geprofeteerd dat de Heere zou komen met Zijn tienduizenden heiligen om oordeel te vellen over alle goddelozen (Jud.:14-15). De heiligen kunnen echter alleen uit de hemel terugkomen met de Heere Jezus bij Zijn verschijning, wanneer zij op een eerder tijdstip zijn opgenomen in de hemel!

Daar schrijft Paulus meer over. Aan hem heeft de Heere Jezus de volle raad van God bekendgemaakt. Het gaat om diverse verborgenheden, geheimenissen die niet eerder aan de mensen waren bekendgemaakt. In het bijzonder het geheimenis aangaande de gemeente, die voor eeuwig met Christus verbonden is als de nieuwe Mens (Hand. 20:27; Ef. 1:11; 3:2-11). Maar ook over het grote plan van God met Israël, dat Hij weer in genade zal aannemen als Zijn volk. Dit gebeurt als de gemeente voltallig is (Rom. 9-11).

Hem tegemoet in de lucht

De eerste christenen leefden in de verwachting dat de Heere Jezus elke dag kon terugkeren om hen tot Zich te nemen. Er waren zelfs mensen die gestopt waren met hun dagelijks werk (1 Thess. 1:10; 4:11-12). Paulus verheugde zich erop dat hij na de komst van de Heere Jezus Christus, samen met hen die mede door zijn prediking tot geloof waren gekomen, voor de troon van God zou staan (1 Thess. 2:17-20). Omdat er bij de Thessalonicenzen vragen waren over de ontslapen heiligen, in verband met de wederkomst van de Heere Jezus, heeft hij hun per brief hierover uitleg gegeven.

Wanneer een medegelovige is ontslapen, behoeven zij die achterblijven niet bedroefd te zijn zoals degenen die geen hoop hebben, de ongelovigen. 'Want als wij geloven dat Jezus gestorven en opgestaan

is, zal God hen die in Jezus ontslapen zijn, terugbrengen met Hem. Want de Heere Zelf zal met een geroep, met de stem van een aartsengel en met de roep van een bazuin van God neerdalen uit de hemel. En de doden die in Christus ontslapen zijn, zullen eerst opstaan. Daarna zullen wij, de levenden die overgebleven zijn, samen met hen opgenomen worden in de wolken, naar een ontmoeting met de Heere in de lucht. En zo zullen wij altijd bij de Heere zijn' (1 Thess. 4:13-18). Paulus beschreef dit op een wijze alsof hijzelf verwachtte die

En de doden die in Christus ontslapen zijn, zullen eerst opstaan. Daarna zullen wij, de levenden die overgebleven zijn, samen met hen opgenomen worden in de wolken, naar een ontmoeting met de Heere in de lucht. En zo zullen wij altijd bij de Heere zijn.

ontmoeting mee te maken en nog niet gestorven te zijn. De Heere Jezus komt de Zijnen vanuit de hemel tegemoet, de ontmoeting met Hem vindt dus plaats in de lucht. Hoewel alles plaatsvindt in een ondeelbaar ogenblik, in een oogwenk, worden eerst de ontslapen heiligen opgewekt uit de dood – zelfs al is hun lichaam tot stof weergekeerd. Hun ziel die met Christus in het Paradijs is, wordt dan verenigd met het opstandingslichaam. Het is geen aards lichaam, zoals wij dit nu hebben, maar een hemels, geestelijk lichaam. De sterfelijke lichamen van de levende heiligen, die nog op aarde zijn, worden op datzelfde ondeelbare ogenblik veranderd. Ook zij ontvangen een onvergankelijk, hemels en geestelijk lichaam en gaan samen met de opgewekte heiligen in wolken de Heere tegemoet in lucht (1 Kor. 15:50-54).

Dit is het moment waarop Hij ons vernederd lichaam (dit aardse, sterfelijke lichaam met al zijn gebreken) zal veranderen, zodat het gelijkvormig wordt aan het lichaam van Zijn heerlijkheid. Hoewel wij op aarde leven als burgers van de hemel, kijken we met verwachting uit naar het moment dat onze Zaligmaker, de Heere Jezus Christus ons lichaam geschikt zal maken om te laten delen in de volle zegen van het hemelburgerschap (Fil. 3:20-21). Zodoende hebben wij een heerlijke hoop (Tit. 2:13). Wanneer we in de hemel zijn, plaatst de Heere Jezus ons in heerlijkheid voor Zich, zonder smet of rimpel of iets dergelijks. En we horen Hem zeggen: 'Zie, Ik en de kinderen die God Mij gegeven heeft' (Ef. 5:27; Hebr. 2:13).

Voor allen die achterblijven, voor de hele wereld en vooral voor de Joden, breekt dan op aarde een vreselijke tijd aan. Die wordt het uur van de verzoeking genoemd, de Grote Verdrukking en ook wel de benauwdheid van Jakob (Jer. 30:7; Dan. 12:1; Matt. 24:21; Mark. 13:19; Openb. 3:10). Israël heeft als natie in het verleden de Messias verworpen, maar zal dan de antichrist aannemen. Aan de werelddictator én de satan zal aanbidding worden gebracht in de tempel te Jeruzalem. Dit maakt de maat van hun zonden vol, zodat de toorn van het Lam over de aarde komt gedurende die periode (2 Thess. 2:3-4; Dan. 12:7; 7:25; Openb. 6:17).

De Heere Jezus bewaart de gemeente vóór dit uur van de verzoeking. Bewaren voor betekent dat wij dit niet meemaken en niet door de Grote Verdrukking zullen gaan. De wegneming van Henoch is hiervan een voorbeeld. God nam hem weg vóórdat het oordeel van de zondvloed over de aarde kwam. Wij zien nu uit naar de vereniging met Hem in de lucht. God heeft ons immers niet bestemd tot toorn, maar tot het verkrijgen van de zaligheid: een eeuwig en volmaakt geluk bij Hem (1 Thess. 1:10b; 5:9; 2 Thess. 2:1).

Met Christus verschijnen in heerlijkheid

Als in die tijd de nood voor Israël op het hoogst is, komt de Heere Jezus terug naar de aarde. Terwijl er radeloze angst zal zijn onder de volken, zullen de gelovige Joden die niet zijn gedood door de antichrist of door rampen, tot God om uitredding smeken. Dan gaat de hemel open en komt Christus naar de aarde met Zijn engelen, Zijn hemelse legermachten en al Zijn heiligen. Dit is voor de gelovigen een antwoord op hun gebed, voor de vijanden een vreselijk

oordeel. Dan zullen Zijn voeten staan op de Olijfberg, die in tweeën zal splijten, zoals is geprofeteerd. Bij Zijn majestueuze verschijning zal Hij gericht oefenen aan al Zijn vijanden (Jes. 64:1-7; Zach. 14:4-5; Matt. 24:30; Luk. 21:25; Hand. 1:11-12; 2 Thess. 2:7-10; Jud.: 14-15; Openb. 19:11-21).

Johannes schrijft echter over dit moment: 'Als Hij geopenbaard wordt, zullen wij Hem gelijk zijn; want wij zullen Hem zien zoals Hij is' (1 Joh. 3:2-3). En Paulus zegt dat wij dan met Hem worden geopenbaard in heerlijkheid (Kol. 3:4). Vanaf het moment dat de Heere Jezus ons opneemt in Zijn heerlijkheid, zullen wij voor eeuwig zijn waar Hij is. Dit geldt voor het Vaderhuis, maar ook bij Zijn verschijning in heerlijkheid, alsook voor het zitten met Hem in de troon van de Vader en het deelhebben aan Zijn regering. Ons vooruitzicht is dat we straks onberispelijk vóór onze God en Vader zullen zijn, bij de komst van Christus met al Zijn heiligen, en dus is het ons verlangen om dit nu al te zijn (1 Thess. 3:13; Openb. 3:21; 5:10, 20:4).

Het tijdstip dat de Heere Jezus terugkomt, geeft Hij driemaal aan met de woorden: 'Ik kom spoedig!'

Maar met enkele toevoegingen:

- Zalig is hij die de woorden van de profetie van dit boek in acht neemt.
- Mijn loon is bij Mij om ieder te vergelden zoals zijn werk zal zijn.
- Als bevestiging van wat Hij heeft getuigd, is het tevens Zijn laatste woord.

Het antwoord van de gelovigen hierop is: Maranatha! Amen, kom, Heere Jezus! Zij roepen ook: 'En laat hij die het hoort, zeggen: Kom! En laat hij die dorst heeft, komen; en laat hij die wil, het water des levens nemen, voor niets' (1 Kor. 16:23; Openb. 22:7, 12, 17, 20).

We denken nog even terug aan Asaf. De psalmdichter lette op de man die van zijn tijdelijke voorspoed genoot, totdat hij de werkelijkheid zag, het *einde* van de mens zonder God. Zo hebben ook allen die zonder God leven en zonder God sterven *een hopeloos einde*: ze zijn voor eeuwig van God gescheiden in de hel. Maar allen die zoals Asaf in hun leven God leerden kennen als hun Zaligmaker, hebben een *eindelooze hoop*: een eeuwige, heerlijke toekomst bij God!

Vragen bij hoofdstuk 21 voor discussie en praktische toepassing:

1. Met welk doel gebruikte God de profeten in Israël?
2. Wat is het verschil tussen de ontmoeting van de Heere Jezus met de Zijnen in de lucht, en Zijn verschijning?
3. Leef jij vanuit de verwachting dat de Heere Jezus elke dag kan terugkeren?
4. Is het belangrijk in die hoop te leven?
5. Zie jij als Asaf en vele anderen uit naar de toekomst, en wat betekent de uitroep Maranatha voor jou?

Doelstellingen van Stichting Heart Cry

- A. Geestelijke verdieping
- B. Bewustwording van de noodzaak van opwekking

ad. A. Geestelijke verdieping

Als stichting willen wij in biddend opzien en in afhankelijkheid van de Heilige Geest ons dienstbaar inzetten in Gods wijngaard, omdat gelovigen, juist in deze tijd waarin de satan rondgaat als een briesende leeuw, gezond 'voedsel' nodig hebben. Het is ons doel om gelovigen erop te wijzen dat zonder het verstaan van het diepere leven met Christus lauwheid, oppervlakkigheid, onverschilligheid en gezapigheid op de loer liggen. De vernieuwende kracht van de Heilige Geest is noodzakelijk voor een gezonde groei van het persoonlijke geestelijke leven.

ad. B Bewustwording van de noodzaak van opwekking

Vanuit onze diepe bezorgdheid over de situatie van de kerk in Nederland willen wij de noodzaak van zowel een persoonlijke als een nationale herleving onder de aandacht brengen. Opwekking is allereerst zondebesef en reformatie van lauwe christenen. Daarnaast is het de buitengewoon krachtige genadewerking van de Heilige Geest waardoor een geestelijke vernieuwing, toewijding en vervulling in het leven van gelovigen teweeggebracht wordt, zodat door hen

de stroom van levend water naar ongelovigen kan vloeien en zij uit de macht van de zonden worden verlost. Nationale herleving begint altijd persoonlijk.

Verwezenlijken van de doelstellingen

We verwezenlijken onze doelstellingen door het organiseren van conferenties, studie- en appèlavonden en Bijbelstudiedagen over opwekking, geestelijke verdieping en vernieuwing, door de uitgifte van boeken, brochures, DVD's en CD's en door het organiseren van plaatselijke en landelijke bidstonden.

Voor meer informatie:

Websites: www.heartcry.nl & www.geestelijkegroei.nl

Dit boek en andere boeken over geloofsopbouw zijn te bestellen via de webshop.

Overzicht publicaties Jan van Buren:

De geestelijke strijd door de eeuwen heen, vanaf de hof van Eden tot Armageddon; 108 blz.; ISBN/EAN 978-94-91797-11-8.

Het leven tot in eeuwigheid, op weg naar onze eindbestemming; 136 blz.; ISBN/EAN 978-94-91797-21-7.

Naar men meende... De geslachtsregisters van Jezus Christus; 40 blz.; ISBN/EAN 978-94-91797-25-5.

De uitgestoken handen van de Heiland, verhalen en ervaringen van een evangelist; 58 blz.; ISBN/EAN 978-94-91797-24-8.

Vergeving, over vergeving van zonden en herstel van relaties; 108 blz.; ISBN/EAN 978-94-91797-28-6.

Schatrijk in Christus, mijn identiteit in Hem; 172 blz.; ISBN/EAN 978-94-91797-36-1.

Distributie:

CBC 't Gulden Boek te Houten

Website: www.cbcboek.nl

E-mail: info@cbcboek.nl